ATRACȚIE irezistibilă

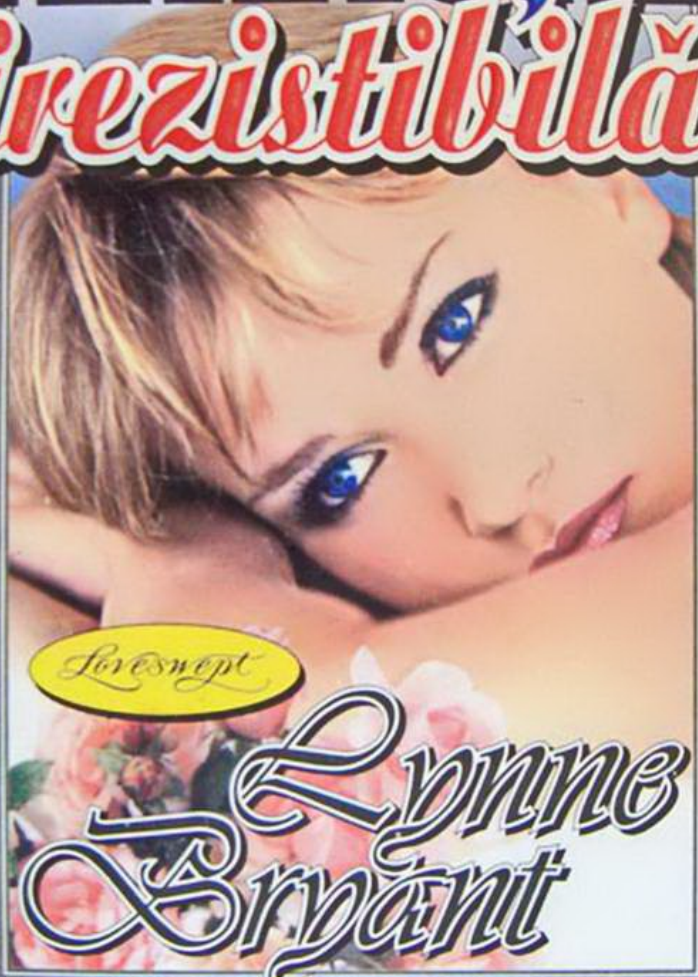

Loveswept

Lynne Bryant

EDITURA MIRON

LYNNE BRYANT
ATRACŢIE IREZISTIBILĂ
traducere de Roxana Popescu
Editura: MIRON
1995

CAPITOLUL 1

Făcând un viraj lent, Kristen Björnson îndreptă hidroavionul spre lacul de dedesubt. Era un lac mult mai adânc şi mai întins decât multe alte lacuri ce străluceau în tundra din Alaska. Malurile sale erau străjuite de dealuri stâncoase şi de o plajă nisipoasă. Acel lac spre care cobora Kristen era şi cuibul unei familii de lebede de tundră, familia numărul optzeci şi patru, aşa cum era ea înscrisă în Evidenţele proiectului de cercetare.

— Iată-le! Superb! Toţi puii au supravieţuit. Cel puţin până acum!

Zărise două lebede adulte – o femelă şi un mascul – ce înotau cu eleganţă de-a lungul malului, în urma lor, cinci pui de lebădă loveau apa voinicește, încercând să se ţină aproape de părinţi, în câteva săptămâni familia de lebede avea să migreze, pornind spre Sud şi spre pericole necunoscute, dar aşa o cerea legea hibernării. Privindu-le, se întrebă câte dintre ele aveau să supravieţuiască şi să se reîntoarcă pe acel lac. Masculul deschise larg aripile, acestea fâlfâiră de câteva ori, apoi lebăda se ridică uşor deasupra apei. Kristin privi zborul păsării trăind, ca de fiecare dată, acelaşi sentiment de uimire faţă de graţia şi forţa pe care o emana zborul ei, şi, ca de fiecare dată, îşi spuse cât de minunat trebuia să fie să poţi zbura. Să ai curajul să baţi aerul cu propria ta putere şi cu propria ta îndrăzneală. Să te ridici deasupra pământului însoţit numai de o umbră. O umbră?

Brusc, Kristi înţelese că a doua umbră ce plutea deasupra tundrei era mult prea mare şi se mişca mult prea repede pentru a fi umbra unei păsări. Privind cerul cu atenţie zări un alt avion zburând uşor deasupra ei, spre

stânga. După direcţia de zbor, acesta se îndrepta direct spre ea.

Împinse maneta înainte, aruncând hidroavionul într-o coborâre bruscă, apoi aşteptă. Făcându-se una cu scaunul pe care era aşezată, se pregătea îngrozită să suporte impactul. Dar nu se întâmplă nimic. Îndreptă avionul, făcându-l să zboare deasupra lacului la o înălţime mai mică, şi observă avionul nepoftit, pregătindu-se să se lase pe suprafaţa apei. Inima începu să-i bată puternic, ca o reacţie întârziată faţă de spaima prin care trecuse. Respiră adânc, încercând să se calmeze.

— Cerul este liber şi, cu toate acestea, puţin a lipsit să nu mă lovească în plin! strigă ea furioasă. Probabil că pilotul era un cheechaka, un boboc în arta pilotajului.

Zbura într-un hidroavion costisitor, ca şi când tot cerul i-ar fi aparţinut lui. Era hotărâtă să-l urmărească şi să-i spună tot ceea ce avea de zis înainte de a fi omorât vreun suflet nevinovat. Observă hidroavionul elegant, vopsit cu alb şi albastru, cum cobora pe apa lacului. Se opri în dreptul plajei. Se vedea nevoită să recunoască faptul că aterizarea nu fusese tocmai rău executată. Totuşi, se simţea datoare să-i dea o lecţie de pilotaj bobocului.

Zburând deasupra celuilalt avion, Kristi îşi aduse aparatul *Cessna 180* pe care îl pilota chiar în faţa intrusului, alunecând uşor pe apă şi împrăştiind-o în urma ei. În ultimul moment tăie contactul şi hidroavionul se înfipse cu botul în mal.

Dacă tatăl ei ar fi văzut cascadoria îndrăzneaţă pe care o făcuse ar fi pus-o la locul ei imediat. Zâmbi satisfăcută şi mângâie bordul avionului. Bătrânul cal de povară fusese la înălţime. Se ridică în picioare în avion şi apoi, cu o mişcare iute, sări pe ţărm, legând în grabă hidroavionul de o salcie pipernicită.

Cizmele cu talpă din cauciuc lipăiră prin apă anunţând sosirea avionului pe ţărm. Ascunsă pe jumătate de sălcii, Kristi îşi aruncă privirea cercetătoare asupra pilotului care ieşise din carlingă şi se aşezase pe aripa avionului. Avea picioare lungi, îmbrăcate într-o pereche de

blugi mulaţi pe coapsele musculoase. Era suplu, purta o scurtă de pilotaj din piele şi avea părul castaniu, ondulat, şi un chip frumos, bronzat. Era o întruchipare a lui Făt-Frumos. Era un pilot atrăgător, destul de sexy şi părea să facă o pereche perfectă cu avionul lui elegant.

Devlin King, stând pe aripa hidroavionului, respiră adânc, cu nesaţ, înghiţind aerul rece al Nordului şi întrebându-se cu uimire cum reuşise să scape cu viaţă. Se părea că acel lac cerea sacrificiul unui alt King. Şi totul se întâmplase numai din vina lui. Nu se aşteptase ca în acele înalturi ale nimănui să zboare încă un avion. Dacă pilotul blond ce conducea Cessna n-ar fi evitat accidentul, în acel moment el, Devlin King, ar fi strâns mâna lui Sf. Petru. Sări de pe aripa avionului, bucuros să-l întâlnească pe acel veteran al căutătorilor de aur din Alaska, dornic să-i mulţumească pentru prezenţa de spirit.

— A fost o manevră cu adevărat spectaculoasă! exclamă el.

Se opri brusc şi rămase mut când celălalt pilot ieşi din spatele sălciilor. Veteranul era de fapt o femeie suplă, blondă, cu ochi albaştri. O femeie superbă. O femeie plină de viaţă. Şi el fusese la un pas de a-i răpi acea strălucire pentru totdeauna, se gândea Devlin. Simţea inima săltându-i de bucurie, după care, brusc, se opri şi din nou porni să bată nebuneşte.

— M-am gândit că ar fi foarte bine să te reclam la Asociaţia piloţilor amatori, zise ea făcând câţiva paşi, după care se opri. Cei care pilotează în stilul tău nu ar trebui lăsaţi liberi aici. Ar trebui să te afli, undeva, în sud şi să fii ajutat de un controlor de zbor. Nu numai că eşti o ameninţare pentru existenţa celorlalţi, dar te şi rătăceşti.

— Da, doamnă, aveţi dreptate. M-am rătăcit. Devlin King făcu câţiva paşi apropiindu-se de Kristi. Dorea să o atingă pentru a se convinge că era reală, că nu era o iluzie. Ridică mâna şi când înţelese ce era pe cale să facă şi-o trecu repede prin păr.

— Sunt definitiv pierdut, adăugă cu greu. Kristi rămase pe loc şi doar îşi înălţă capul privindu-l cu atenţie.

— Ai tot cerul din Alaska la dispoziţie şi tu te îndrepţi drept spre avionul meu. Aş vrea să ştiu de ce nu erai atent la direcţia de zbor? Dev auzea ca prin vis ceea ce spunea tânăra femeie. Era pierdut în albastrul ochilor ei. Erau la fel de albaştri ca şi miile de lacuri pe deasupra cărora zburase. Putea să plonjeze în adâncul lor şi să rămână acolo pentru totdeauna. Kristi se aştepta ca străinul să încerce să se dezvinovăţească. În schimb, el o privea cu o expresie amuzată, care o făcu să uite de supărare. Avea ochii de culoarea verde a muşchiului de pădure. Două linii de o parte şi de cealaltă a gurii, ca şi cutele de la colţurile ochilor, păreau să fie o dovadă a faptului că străinul râdea aproape tot timpul de mai bine de treizeci de ani, se gândi Kristi. Zâmbi la rândul ei.

— Ei bine, cred că, în parte, a fost şi vina mea, dar nu mă aşteptam să întâlnesc pe cineva în aceste locuri… Dev o privea cu intensitate, fără să mai urmărească vorbele ei. Părul bogat, blond, aproape alb, îi încadra faţa cu trăsături perfecte.

Vârful nasului era uşor în vânt şi avea buze roşii, pline, făcute parcă pentru a fi sărutate şi nu pentru a dojeni. Gândurile lui zburau, întrebându-se ce ar fi simţit dacă ar fi sărutat-o. Dorea cu ardoare să le simtă gustul, să se lase pătruns de el în fiecare fibră a trupului său. Lăsându-se pradă unei asemenea dorinţe, făcu un pas, ultimul care îi mai despărţea, şi aplecându-se asupra ei o sărută. Mâinile lui îi cuprinseră capul cu blândeţe în vreme ce sorbea aroma buzelor ei. Tresări surprinsă şi pentru o clipă buzele ei deveniră moi, primitoare.

Dev ar fi vrut să o sărute până la sfârşitul lumii, dar buzele ei se strânseră şi trupul deveni ţeapăn. O eliberă din îmbrăţişare şi făcu un pas înapoi, aşteptându-se să fie pălmuit, aşa cum era şi firesc.

Kristi îl privea uimită, cu ochi mari. Aruncând o privire peste umărul lui, izbucni brusc în râs. Era un râs contagios, care îl emoţiona, trimiţându-i fiori în tot trupul. Era un râs care îl făcea să dorească să o ţină în braţele sale în faţa unui cămin în care ardea un foc molcom.

Oricum, era ceva în râsul ei care nu avea nicio legătură cu ceea ce făcuse el cu câteva minute mai înainte.

— Găseşti că felul în care sărut eu este amuzant? S-ar putea să-mi pierd harul. Hai să mai încercăm o dată, o îndemnă el cu un surâs cald.

— Cred că ai lucruri mai bune de făcut, Romeo, spuse ea scuturând din cap.

— Poţi să-mi dai un exemplu?

Kristi îndreptă mâna în direcţia lacului. Întorcându-se cu faţa spre lac, Dev înţelese motivul veseliei tinerei femei. Avionul său se afla deja la câţiva metri de mai şi încet, dar sigur, se îndrepta spre mijlocul lacului, purtat de curent.

Scoţând un strigăt disperat, Dev se năpusti spre lac şi în momentul în care apa mai rece ca gheaţa îi pătrunse în cizme scoase un nou strigăt de surpriză:

— Ah! E îngheţată!

— La ce te aşteptai? Gheaţa s-a topit de curând. Râsul ei vesel se împrăştie în aer ca şi susurul unui izvor. Dev măsură din privire distanţa care îl despărţea de capota motorului. Oare cum reuşise hidroavionul să se depărteze atât de repede de malul lacului? O adiere de vânt lovi una din aripi, împingând hidroavionul şi mai departe, ca şi când ar fi vrut să dea un răspuns la întrebările pe care şi le punea.

— Nu vrei să-mi dai o mână de ajutor? o întrebă el pe Kristi.

— Dacă îţi place să te joci cu jucării pentru oameni mari, atunci trebuie să înveţi să te descurci singur, răspunse Kristi cu nepăsare, pentru că ştia că l-ar fi putut ajuta cu hidroavionul ei, în cazul în care Dev nu reuşea să aducă avionul la mal.

— Eşti o fiinţă lipsită de inimă. Aşteaptă să vezi ce se va întâmpla când mă voi întoarce. Va fi nevoie să mă încălzeşti.

Kristi rămase pe mal privindu-l uimită. Ce voia să spună? Să-l încălzească? Nu-şi făcea planuri să o sărute din nou. Sau poate dorea s-o facă? Sărutul venise cu totul

neaşteptat şi nici măcar nu avusese timp să se sperie înainte de a se termina. Poate că un alt sărut i-ar fi făcut plăcere. Oare ce-i trecea prin minte? Ar fi fost o dovadă de prostie din partea ei să-i permită pilotului cu ochi verzi să o sărute din nou sau să se apropie de ea.

Niciodată, în toţi anii de când muncea în Nord, nu se temuse de niciunul dintre străinii care se apropiaseră de tabăra lor. Tatăl ei fusese întotdeauna alături de ea, dar se întâmplase să rămână şi singură de multe ori, având încredere în forţa ei de a se apăra singură. Şi reuşise, cel puţin până în acel moment…

Cu o mişcare nervoasă a capului, încercă să îngroape adânc amintirea sărutului şi îşi îndreptă atenţia spre străinul aflat în apele lacului. Omul acela putea constitui o ameninţare, dar şi ea trăsese învăţăminte din lecţia primită.

— Hei, spune-mi cum te numeşti ca să ştiu ce voi scrie pe trupul tău îngheţat când îl voi trimite în Sud! strigă ea încercând să-şi alunge gândurile care o chinuiau.

— Devlin King, rosti acesta încercând să-şi înăbuşe un geamăt provocat de răceala apei. Prietenii îmi spun Dev. Kristi reţinu doar prenumele. Se gândea că bobocul nu avea să rămână prea mult timp prin acele locuri pentru a fi necesar să-i reţină şi numele.

— Şi unde trebuie să te expediez? strigă ea din nou, întrebându-se de ce îi făcea plăcere acel joc. Niciodată nu-i plăcuse să se joace cu vorbele.

— Houston.

— Eram sigură. De ce nu arunci lasoul, cowboy? izbucni ea în râs.

— Pentru că mi-am lăsat calul acasă. Porni înainte plin de curaj, făcând paşi mari prin apa îngheţată, care îi ajunsese mai sus de coapse, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării. Încă un pas şi reuşi să prindă hidroavionul. Se lăsă pe spate proptindu-se pe călcâie şi opri avionul. Porni înapoi spre mal, trăgându-l după el. Kristi nu se putu opri să nu recunoască faptul că avea muşchi puternici, braţe şi umeri zdraveni. Porni spre malul apei, dornică să-l ajute,

dar când zări drapelul desenat pe avion în cele trei culori negru, verde, galben – emblema trustului *King Oil* rămase înmărmurită. Îşi strânse pleoapele, încercând să-şi alunge din minte ţinuturile din zona Cordovei, unde cuiburile fuseseră îmbibate de petrol, unde lebedele se poticneau din aceeaşi cauză şi, mai ales, unde avionul tatălui ei fusese transformat într-o epavă din care cu greu fusese scos. Îşi deschise ochii din nou, cu mare atenţie. Emblema continua să se afle la locul ei. Deci lupta începea. Se aştepta ca însuşi Baronul, stăpânul companiei *King Oil*, să sosească, având în vedere scrisoarea acidă pe care i-o expediase Kristi. Oare de ce trimisese un novice pentru a se confrunta cu ea? Simţi cum stomacul i se transformase într-un nod dureros când un posibil răspuns la întrebarea ei i se strecură în minte.

— Cum ai spus că te numeşti?

— Devlin King.

— Eşti fiul Baronului? întrebă Kristi, amintindu-şi că nici nu cunoştea numele real al capului companiei petroliere. Oamenii îl numeau Baronul petrolului sau Baronul de la *King Oil.* De fapt, ea însăşi îi mai dăduse diverse nume, dar niciunul demn de a fi pus pe hârtie. Gâfâind din pricina efortului, Kristi îl auzi spunând un „da” scurt.

— Cred că ar fi bine să te urci în hidroavion şi să te cari de aici, spuse ea cu un ton ce se voia autoritar.

— Voi fi foarte fericit să plec cât mai curând, numai că, mai întâi, trebuie să duc la bun sfârşit o afacere de familie. Kristi ştia că ea constituia afacerea, ea trebuia dusă la bun sfârşit. Probabil că Baronul luase în serios ameninţările ei de a-l aduce în faţa tuturor forurilor răspunzătoare de protecţia mediului şi făcuse foarte bine că-i acordase atenţia cuvenită. Fiecare cuvânt pe care îl rostise, îl cântărise cu mare atenţie. Imediat ce tatăl ei avea să-şi revină de pe urma accidentului, avea să se întoarcă în tabără pentru a conduce lupta împotriva companiei petroliere.

Ca de obicei, ea avea să lucreze din umbră, oferindu-i

dovezile necesare.

Ea şi tatăl ei se opuseseră uneia dintre cererile companiei, deşi lucrurile nu se rezolvaseră aşa cum dorise Kristi, mai ales din cauza incapacităţii ei, cum îi plăcea să spună. Probabil, Baronul hotărâse că era mult mai uşor să-i discrediteze în ochii lumii, decât să lupte în faţa lor la o nouă audiere.

Kristi se simţi cuprinsă de fiori. Dacă Devlin King descoperise probe pe care să le poată folosi împotriva ei? Se năruiau rezultatele a trei ani de muncă, fără a mai lua în seamă fondurile necesare pentru plata ultimei rate a locuinţei. Datorită accidentului, locuinţa devenea nu numai un vis mult dorit, ci o necesitate. Aveau să treacă multe luni până când tatăl ei avea să se restabilească complet şi să poată începe din nou munca pe teren. Furioasă, Kristi încercă să-şi alunge teama. Ei bine, domnule Devlin King, arată ce poţi! Cercetările întreprinse de ea şi de tatăl ei erau deosebit de serios fundamentate şi de-a lungul anilor îşi atrăseseră respectul şi admiraţia colegilor. Nu era departe acea zi a lunii iunie în care compania *King Oil* avea să-şi vadă reputaţia şifonată. Cu un ultim efort, Devlin aduse hidroavionul la mal. Mormăind ceva referitor la insensibilitatea unora dintre femei, scoase din carlingă o funie groasă şi câţiva ţăruşi, şi ancoră zdravăn hidroavionul. Kristi îi urmărea fiecare mişcare, încercând astfel să afle câte ceva despre el. Se întreba de ce Baronul îl trimisese pe Devlin în locul fiului său mai mare, Duke. Îl întâlnise pe Duke cu ocazia unei audieri şi atunci aflase că acesta era un oponent căruia cu greu îi puteai face faţă. Bănuia că, în ciuda aspectului sexy şi al farmecului său extraordinar, Devlin putea fi şi el un luptător la fel de dur. Ea învăţase să lupte împotriva lui Duke. În privinţa lui Devlin lucrurile stăteau cu totul altfel.

— De ce te afli aici? întrebă ea cu glas cât mai mieros cu putinţă, în timp ce Dev intrase în carlinga hidroavionului. Îl urmări cum scoase o geantă mare de voiaj şi o aruncă pe nisip. Dev tremura.

— Am îngheţat! E cumplit. Se aplecă, îşi scoase

cizmele, şosetele ude cât putu de repede, dând la iveală picioarele lungi şi fine. Tălpile erau într-adevăr albăstrii din pricina apei reci. Kristy aprobă, dând din cap, cu un zâmbet uşor. Poate învăţa ceva din întâmplările prin care trecea, dar zâmbetul ei dispăru brusc zărind cicatricele de pe piciorul drept. Dev îşi freca talpa piciorului drept de cel stâng şi apoi îşi afundă piciorul în nisip.

— Este deja luna august. Ar trebui să fie cald ca vara, spuse Dev încercând să-şi încălzească picioarele în nisip.

— Suntem în Alaska, nu în Texas. Cred că lucrul cel mai bun ar fi să te întorci acasă, unde presupun că este cald ca într-un crematoriu. Dev îşi lăsă privirea să-i alunece pe trupul ei. Remarcă pantalonii uzaţi, din blugi, şi puloverul pe gât, de culoare albastră.

— Ţie chiar nu-ţi este frig? Uimită de întrebarea lui, Kristi îşi coborî privirea asupra propriului trup. Spre groaza ei observă efectul frigului asupra sânilor săi. Oare observase şi el ce se întâmpla sub pulover? îşi ridică privirea şi zări luminiţe jucăuşe în ochii verzi ai bărbatului care zâmbi admirativ. Observase şi el.

— Întotdeauna, când abia cunoşti o femeie, ai o comportare revoltătoare ca acum? îl întrebă Kristi, tulburată de privirea lui. Oare cum reuşea să pară şi sexy dar şi inocent, în acelaşi timp. Şi de ce nu o deranja comportarea lui?

Îndreptându-şi degetul spre propriul său piept, Dev spuse:

— M-ai rănit, doamnă. Sunt absolut inofensiv.

— Ia te uită! Arăţi la fel de inofensiv ca şi un dihor intrat în coteţul găinilor.

Dev izbucni în râs şi, spre uimirea ei, Kristi se trezi şi ea râzând împreună cu el. Oare de ce simţea o plăcere atât de mare făcând o conversaţie lipsită de sens cu el? Adevărul era că, pentru prima oară, după lungi săptămâni de singurătate, se afla în prezenţa unei fiinţe omeneşti. Dar era din tabăra inamică! Doar nu era chiar atât de dornică de companie, încât să uite acest lucru. Ducându-şi mâna la curea o întrebă:

— Ce zici, mă întorc eu cu spatele sau tu?

— Ce vrei să spui?

— Deci, eşti o femeie cu vederi largi, nu-i aşa? Ei bine, totuşi eu sunt un tip timid, spuse el întorcându-se cu spatele şi trăgându-şi jos pantalonii.

În culmea uimirii, rămasă cu gura uşor întredeschisă, Kristi stătea şi privea. Mai întâi, se ivi bumbacul de culoare albăstruie, apoi coapsele bronzate şi, în sfârşit, picioarele puternice, acoperite cu păr fin, castaniu. Eliberându-şi picioarele din pantalonii strâmţi şi uzi, coapsele sale se mişcară pentru a-şi păstra echilibrul.

Kristi urmări acea mişcare şi simţi nevoia să înghită pentru a-şi înăbuşi strigătul ce era gata să ţâşnească din gâtul ei. Dev, parcă simţind ce se întâmplă în spatele lui, îşi întoarse capul şi privirile lor se întâlniră. Kristi îşi înăbuşi râsul.

— Chiar mă găseşti amuzant? întrebă el încruntându-se.

Aşa cum era îmbrăcat, cu scurta de aviator şi în chiloţi, era sigur că arăta ca un caraghios. Dar nu era aşa. Bărbaţii care făceau reclamă pentru lenjerie masculină s-ar fi bătut pentru a-l folosi ca model. Incapabilă să scoată o vorbă, Kristi clătină din cap.

— Ei bine, îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să vă răpesc bucuria de a mă privi. Trase o pereche de blugi uscaţi din sacul de voiaj şi îi îmbrăcă repede.

Indecent, decadent, periculos! O voce interioară o avertiză pe Kristi de pericolul în care se afla. Dar trupul ei o trăda, fiori reci străbătând-o din cap până-n picioare. Niciodată trupul încordat al unui bărbat nu-i stârnise asemenea fiori.

Întorcându-se cu faţa spre ea, Kristi nu se putu abţine să nu-l admire. Bumbacul moale al pantalonilor îl îmbrăcă perfect, mulându-se pe trup. Îşi dădu seama că îl privea cu prea mare intensitate, aşa că îşi ridică privirea spre faţa lui şi simţi cum roşea văzând zâmbetul ce înflorise pe chipul bărbatului. Era convinsă că îi citise gândurile. În ochii lui străluceau nişte luminiţe, poznaşe.

Kristi făcu un pas înapoi, apoi se opri. Îşi aminti că cizmele ei Sitka ar fi fost o armă suficientă faţă de picioarele lui goale, dar genunchii nu-i dădeau ascultare, căci începuseră să tremure. Încercă să-şi oprească tremurul, aşa că îşi îndreptă spatele şi îşi scoase pieptul înainte, dorind să pară mai înaltă.

Chiar şi în picioarele goale Dev o întrecea cu mult în înălţime.

— Ce afaceri te-au adus prin aceste locuri? întrebă Kristi, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Din fericire trupul o asculta şi se supunea. Dev o privea adânc. O asemăna unei păuniţe ţanţoşe, care se pretindea insensibilă faţă de efectele prezenţei lui. De fapt, prezenţa lui avea o mare putere asupra ei şi acest lucru se putea citi în privirea ei strălucitoare şi pe buzele tremurătoare. Dev se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat să o sărute din nou. Probabil l-ar fi pălmuit zdravăn. Multe dintre femeile pe care le cunoştea ar fi făcut calea întoarsă spre casă. Făcu un pas înainte, apoi se opri din pricina licărului de teamă pe care îl zări în privirea ei. În acel moment îşi dădu seama cât era de vulnerabilă. Se întoarse şi se aplecă, ridicându-şi cizmele. Nu avea nici cea mai mică intenţie să o sperie sau să se impună în faţa ei. Oare ce făcea prin acele locuri? Nu era un loc potrivit pentru o femeie ca ea. Mai ales neînsoţită.

Se îndreptă şi o undă de îngrijorare se strecură în sufletul lui.

— Dar tu de ce zbori singură prin aceste pustietăţi? întrebă el scurgându-şi apa din cizme.

— Număram păsările, spuse ea cu glas uşor răguşit. Îşi limpezi vocea şi încercă să-i explice:

— Este vorba despre lebedele care trăiesc în tundră. Acestea sunt cunoscute şi sub numele de *„lebedele cântătoare”*. De fapt, pe ele le-ai speriat când ai aterizat.

— Mă şi întrebam ce fel de păsări sunt. Am observat câte o pereche de asemenea păsări pe apele fiecăruia dintre lacurile nordice. Nu este periculos să munceşti singură prin aceste locuri?

— Nu lucrez singură, ci împreună cu tatăl meu, spuse Kristi fără cea mai mică remuşcare faţă de faptul că minţea cu seninătate, mai ales că şi Dev evita să răspundă întrebărilor ei. Oare când avea de gând să recunoască faptul că ştia despre scurgerea de petrol şi despre accidentul tatălui ei? Dar ea, cât de mult timp avea de gând să mai lase să treacă până să aducă vorba deschis despre cele întâmplate?

Nu, nu! Nu avea de gând să pornească ea discuţia. Avea de gând să aştepte până când străinul se hotăra să mărturisească singur care era scopul sosirii lui în acele locuri. Avea să aştepte, chiar de ar fi fost să vină îngheţul cel mare şi apoi dezgheţul. Era hotărâtă să aştepte.

— Slavă Domnului că nu eşti singură prin aceste locuri, spuse Dev, uimit el însuşi de grija ce o simţea faţă de tânăra femeie pe care abia o cunoscuse. Chiar se lăsă pradă unei uşoare dezamăgiri că nu avea nevoie de protecţia lui. În mod sigur, spaima prin care trecuse, văzând hidroavionul depărtându-se de ţărm, îi afectase creierul. Da, da, nu exista nicio îndoială că îi fusese afectat intelectul în mod serios. Niciuna dintre cunoştinţele lui nu l-ar fi crezut că a stat de vorbă mai bine de o jumătate de oră cu o femeie pe care a şi sărutat-o, dar al cărui nume nu-l cunoştea. Clătină din cap uimit şi zâmbi.

— Ştii, abia acum mi-am dat seama că nu-ţi ştiu numele.

Zâmbet larg şi în jurul ochilor lui se adunau mici riduri, în vreme ce în jurul gurii se adânceau cele două linii observate de Kristi mai devreme. Deci, teoria ei se confirma. Devlin King străbătuse toţi anii vieţii sale folosindu-se de înfăţişarea plăcută şi de farmecul pe care-l împrăştia în jurul lui. O combinaţie foarte periculoasă.

— Kristen Björnson, răspunse ea. Apoi, ca şi când se simţea datoare, adăugă: Kristi.

— Kristi. Îmi place. Căldura cu care îi rosti numele o făcu să tresară. Fusese ca o şoaptă.

— Björnson. Parcă am mai auzit acest nume, spuse el mângâindu-şi obrazul cu un aer gânditor. *„Poţi paria pe*

cizmele tale că ai auzit”, îi răspunse Kristi în gând, simţindu-se din nou copleşită de prezenţa lui. Devlin King era un bărbat periculos din cele mai multe motive. Oricum, nu avea de gând să se lase dominată de farmecul acelui bărbat.

— Nu ne-am mai întâlnit, răspunse ea cu glas tare.

— Da, ştiu. Mi-aş fi reamintit imediat dacă te-aş mai fi văzut. Unde locuieşti?

— În Cordova. Acest cuvânt îi trezi amintiri prea vii. Îi aduse în amintire petrolul negru, lebedele în agonie, un amestec de carne şi oase. Brusc, Kristi se simţi cuprinsă de o oboseală cumplită. Jocul o epuizase.

— Încă nu mi-ai spus care sunt motivele care te-au adus prin aceste locuri? întrebă ea. Coborându-şi privirea, zâmbetul îi dispăru de pe faţă când rosti:

— Am venit să pun o placă comemorativă pe mormântul bunicului meu.

CAPITOLUL 2

Kristi îl privi uimită, cu gura rămasă uşor întredeschisă. Făcu un efort şi o închise, pentru că în acea zi rămăsese de prea multe ori gură-cască din pricina uimirii.

— Dar nu există niciun mormânt prin împrejurimi.

Trebuia să nu-i permită să o lase fără replică. Era o scuză extraordinară pentru a-i abate gândurile de la adevăratul motiv al prezenţei sale în acele locuri.

Dev făcu un semn din cap şi porni spre hidroavion. Kristi îl urmă nedumerită, în ciuda reticenţelor pe care le avea. Dev urcă în carlingă şi scoase o hartă aeriană pe care o întinse apoi pe aripa hidroavionului.

— Aici ne aflăm? întrebă el, indicând locul. Kristi se aplecă înainte şi simţi mirosul de piele al scurtei de aviator, amestecat cu cel al loţiunii pe care o folosea după ras. Inhala adânc încântată de aromă şi pentru prima oară în viaţă înţelese cât de bine poate mirosi un bărbat. „*Ce prostie*”, îşi spuse în gând.

Faptul că nu mai văzuse un bărbat de mai bine de două luni, nu însemna că trebuia să-şi piardă capul din

pricina primului venit. Alungă asemenea gânduri şi încercă să se concentreze asupra hărţii.

— Da, răspunse ea la întrebarea lui Dev.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dacă informaţiile pe care le am sunt corecte, mormântul lui King, adică al bunicului meu, ar trebui să fie, pe undeva, pe aici.

Îndreptă mâna spre dealurile stâncoase aflate de cealaltă parte a lacului.

— Încercam să localizez acel loc, în momentul în care avioanele noastre erau pe cale să se ciocnească. Acum îmi dau seama că nici nu ţi-am cerut scuze, Kirsti.

Ochii lui zâmbeau cu căldură când rosti aceste cuvinte. Kristi nu luă în seamă scuzele lui, în schimb zâmbetul nu trecu neobservat. O făcu să se simtă învăluită de o căldură plăcută şi chiar admirată.

— Ce căuta bunicul tău prin locurile acestea?

— Zbura spre casă dinspre malul nordic. A fost surprins de una dintre acele furtuni timpurii şi avionul lui s-a prăbuşit. Doi ani mai târziu, când au fost descoperite rămăşiţele avionului, Ducesa, adică bunica mea, a cerut ca totul să fie îngropat sub stâncile de pe dealuri. Trupul lui Dev fu străbătut de un fior, gândindu-se că şi el fusese foarte aproape să împărtăşească soarta bunicului său şi să i se alăture într-un mormânt anonim, având-o pe Kristi alături. Fusese la un pas de a o ucide. Se simţi din nou copleşit de dorinţa de a o lua în braţe şi pentru că se temea să nu cedeze unui asemenea impuls, se întoarse cu spatele spre ea.

— Interesantă poveste. Am zburat de sute de ori prin împrejurimi dar nu am văzut resturile vreunui avion, spuse ea cu o undă de suspiciune în glas. Când îl privise drept în ochi pentru o clipă, simţise că ar fi putut crede povestea lui, dar faptul că îi întorsese brusc spatele, îi deşteptase suspiciunile cu greu înăbuşite. Dev puse harta în carlingă mai înainte de a vorbi.

— *King Oil* au curăţat totul pentru a nu distruge peisajul.

— Interesant! Totuşi, cred că a sosit momentul să-mi

spui adevăratul motiv al prezenţei tale în zonă. Kristi ştia din experienţa câştigată în relaţiile cu că nu trebuia să aibă încredere în reprezentanţii companiei.

King Oil

— Acesta este motivul real, oftă Dev. Dacă nu mă crezi, poţi veni împreună cu mine pentru a te convinge.

Nu-i găsea nicio vină lui Kristi pentru lipsa ei de încredere. Povestea părea într-adevăr incredibilă.

— Doar nu vei merge acolo sus…

— Ba da. Trebuie.

— Cu picioarele goale? Dev aruncă o privire propriilor picioare şi zâmbi.

— Nu ai cumva o pereche de cizme de rezervă? Zâmbetul lui atinse o coardă interioară şi Kristi clătină din cap cu regret.

— Îmi pare rău, dar nu am cu mine nicio pereche în plus. Dar aş putea găsi o pereche de cizme înalte pentru pescari la…

Ce se întâmplă cu ea? Curând avea să-l invite în tabără.

Oftând, Dev urcă în carlingă şi începu să cotrobăie în spatele scaunului. Deschise geanta de voiaj, în care se aflau obiectele cumpărate în Fairbanks, drept suveniruri, şi desfăcu un pachet ambalat perfect. Îşi luă aparatul de fotografiat şi se aşeză pe locul pasagerului. Ezită o clipă, întrebându-se dacă era cazul să lase pendantivul alături de celelalte suveniruri. Lovind uşor buzunarul jachetei, hotărî că era mai sigur să-l poarte cu sine, mai ales că se afla lângă inima sa.

„Pandantivul s-ar fi potrivit de minune la gâtul lui Kristi”, se gândi el. Nemulţumit de propria nebunie, scutură din cap pentru a alunga asemenea gând. Simplul fapt că o bucăţică de colţ de morsă era gata să cadă din cutiuţa în care se afla, nu însemna că era obligat să-l ofere primei femei pe care o întâlnea.

— Kristi, vrei să mă ajuţi să descarc nişte bagaje din carlingă? strigă el, în timp ce gândea că pandantivul totuşi i s-ar fi potrivit de minune. Kristi se apropie şi Dev începu

să descarce lucrurile din avion. Luând un pachet mare în mâini, Dev sări din carlingă şi ateriza pe nisip. Brusc, începu să înjure. Sărea în sus şi în jos, şi înjura. Îi aruncă lui Kristi un zâmbet şi obrajii îi erau îmbujoraţi. Zâmbetul dispăru şi, ţinând pachetul la distanţă de el, strâmbă uşor din nas. Lua o gură de aer proaspăt şi apoi smulse ambalajul. Hârtia cafenie dezvălui o pereche de mocasini împodobiţi cu mărgele.

— Ce duhoare! exclamă Kristi făcând câţiva paşi înapoi în momentul în care mirosul de piele afumată ajunse la nasul său. Dev lăsă mocasinii la pământ şi îi privea cu dezgust.

— În niciun caz nu m-am gândit că îi voi purta.

— Atunci de ce i-ai cumpărat? izbucni Kristi în râs, cu o expresie mirată întipărită pe faţă.

— Este un dar pentru fratele meu Dare, spuse Dev la rândul său, care îmi face mereu cadouri. Între timp scoase o pereche de şosete din geanta de voiaj în care îşi ţinea lenjeria şi le trase pe picioare. Fusese tentat să cumpere şi pentru tatăl său, ca şi pentru Duke, câte o asemenea pereche, dar gândindu-se mai bine ajunsese la conclus că niciunul din ei nu ar fi gustat o asemenea glumă. Dar lucrul acesta nici nu avea o importanţă deosebită, pentru că nu era în relaţii bune cu niciunul din ei. Kristi îl privi mai atent. Dev îşi privea picioarele, ca şi când ar fi pierdut ceva de preţ, aşa încât strânse puternic aparatul de fotografiat pe care i-l dăduse pentru a nu se lăsa tentată să se apropie de el şi să-l mângâie.

— Grăbeşte-te! Este bine să le încalţi cât mai repede şi să iei toate aceste lucruri pe care mi le-ai dat pentru ca eu să pot să-mi ţin nasul cu mâna.

Dev îi aruncă un zâmbet nătâng şi se încălţă cu mocasinii. Se apropie de ea şi începu să ia lucrurile pe care i le ţinuse până în acel moment.

— Vii şi tu?

— Bineînţeles, spuse ea luându-i totuşi video-camera. O voi duce eu.

— Mulţumesc. Cureaua cu care era atârnată

videocamera de încheietura mâinii lui Dev se încurcă uşor şi mâna lui atinse pentru o clipă sânul ei. Kristi îşi ţinu respiraţia şi simţi cum sânii ei răspundeau acelei atingeri, împotriva propriei dorinţe. Privirea ei albastră căută ochii bărbatului aflat alături. Încet, mâna lui Dev coborî.

— Scuză-mă! spuse el convins de minciuna rostită.

Nu-i părea rău absolut deloc. Era surprins de cât de moale şi feminină era, în ciuda faptului că nu avea un gram în plus pe osatura fină.

Kristi continuă să-l privească uimită. Inima îi bătea nebuneşte. După câteva momente luă camera şi o atârnă pe umărul său, pornind înainte de-a lungul plajei. Dev încercă să ţină pasul cu ea şi, fără să-şi înalţe capul pentru a-l privi, Kristi era convinsă că zâmbea.

— De ce ai luat cu tine şi videocamera şi aparat de fotografiat? întrebă ea, sperând să-şi ascundă cât mai bine tulburarea de care era cuprinsă. Dev ajunse la concluzia că era foarte drăgălaşă când era tulburată, aşa cum se întâmpla în acel moment. Se gândi să găsească încă un prilej pentru a o necăji, ca să vadă cum arăta furioasă, apoi renunţă. Era mai bine să-şi vadă de treburile sale. Nu avea prea mult timp la dispoziţie pentru a rămâne prin acele locuri, chiar dacă i se părea deosebit de tentantă perspectiva de a o cunoaşte cât mai bine pe tânăra femeie aflată alături de el.

— Vreau să imortalizez imagini ale locului unde este înmormântat bunicul, pentru a le arăta bunicii mele. În acel moment, spre uimirea sa, Dev înţelese că tânăra ce păşea alături de el îi amintea de bunica lui.

— Ducesa ar fi insistat să vină cu mine, dacă ar fi aflat încotro am pornit. Tatăl meu însă nu ar fi fost de acord, aşa că nu am vrut să stârnesc agitaţie. Glasul lui era încărcat de iubire, aşa încât Kristi se întrebă dacă nu cumva chiar spunea adevărul.

— Unde se află piatra comemorativă? întrebă ea amintindu-şi că nu trebuia să slăbească vigilenţa, mai ales când stătea de vorbă cu un străin a cărui vorbă era atât de caldă.

— În avion.

— De ce nu ai luat-o cu tine?

— Doar nu sunt nebun! Vreau să găsesc întâi mormântul înainte de a o căra după mine.

— Ei bine, hai să înfruntăm calota îngheţată şi să căutăm mormântul, spuse ea părăsind nisipul şi pornind în direcţia tundrei. Muşchiul verde-argintiu, asemănându-se la culoare cu coarnele de ren, scrâşnea sub paşii lor. *„Ar fi trebuit să fie uscat în acele locuri”*, se gândi Kristi. În multe locuri tundra era ca un burete. Picioarele lui Dev s-ar fi cufundat în muşchi imediat. Observând că el nu o urmase, se opri pentru a-l aştepta: O privea cu o expresie uimită.

— Nu crezi că există un mormânt? Aşa-i? întrebă el apropiindu-se. Schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, Kristi răspunse simplu:

— Nu.

— Atunci de ce mergi cu mine?

— Un motiv simplu. Vreau să mă asigur că nu le faci niciun rău păsărilor mele aflate în zonă.

— Ei, ei! Păsărilor mele? Nu crezi că eşti posesivă?

— Nu. Cred că trebuie să existe oameni care să le protejeze de cei de teapa ta. Amintirea celor întâmplate nu de mult în preajma zăcământului de petrol de la Cordova o umplu din nou de mânie. Datorită neglijenţei celor de la compania *King Oil*, unul dintre cele mai bune locuri de cuibărit ale lebedelor călătoare fusese distrus. Tatăl ei se aflase la un pas de moarte, încercând să salveze păsările. Dacă i-ar fi cerut cineva părerea, ar fi propus ca vinovaţii să fie unşi cu smoală şi apoi rostogoliţi prin fulgi împreună chiar şi cu Devlin King.

— Cei de teapa mea?

— Familia ta este interesată de un singur lucru: cum să facă tot mai mulţi bani. Nu vă pasă ce se întâmplă cu pământul sau ce transformări se produc în viaţa lumii sălbatice. Dev o privea cu admiraţie, obligat fiind să recunoască faptul că spusele ei referitoare la familia King erau, din nefericire, adevărate. Îi plăcea felul ei de a fi.

Ochii albaştri străluceau, iluminaţi de încrederea în ceea ce spunea. Era o regină a vikingilor, gata să pornească un război pentru credinţa ei. I-ar fi plăcut să o ştie alături de el, atunci când avea de dus bătălii. Era o femeie pe placul lui.

Nu, nu! Nu o voia alături de el. Odată îi fusese suficient. N-avea să mai permită unei femei asemănătoare cu Kristi să se apropie de inima lui.

— Iubeşti păsările cu adevărat, nu-i aşa? întrebă Dev, deşi ştia răspunsul.

— Poţi să fii sigur. Şi voi face tot ce îmi stă în puteri pentru ca nimeni să nu le mai facă rău sau să le distrugă locurile de cuibărit. Entuziasmul ei îi aduse pe chipul lui Dev un zâmbet.

— Dar nici eu nu vreau să le fac vreun rău. Kristi se simţi învăluită de zâmbetul lui pentru o clipă-două, apoi îşi spuse că nu trebuia să uite că Dev era un King.

— Spune-le acest lucru şi păsărilor.

— Te rog să dai dovadă de răbdare până descoperim mormântul, spuse el cu blândeţe. Îl privi cu atenţie preţ de câteva minute, apoi fluturând din mână îl îndemnă.

— Hai, porneşte înainte. Arată-mi mormântul. Începură să urce dealul. La jumătatea drumului, Dev observă că era gata să calce peste nişte flori de culoare purpurie.

Pe primele reuşi să le ferească, apoi drumul deveni imposibil din pricina lor. Pietrele acoperite cu muşchi erau pline cu flori roi, albastre şi purpurii. Era o grădină cum numai natura este în stare să zămislească. Ştiam că prin aceste locuri cresc flori, dar nu mi-am imaginat că pot fi atât de multe.

Kristi îi aruncă o privire şi zâmbi văzându-i uimirea întipărită pe faţă.

— Acesta este tărâmul *iglu-urilor* şi al urşilor polari, nu-i aşa?

— Da, este de o frumuseţe deosebită. N-aş vrea să o distrug, în mod sigur. Privirea lui se opri pentru o clipă asupra tinerei femei.

Un fior o străbătu de-a lungul trupului, întrebându-se dacă vorbea cumva despre ea. *„Fii atentă, fii foarte atentă”*, îşi zise. Simplul fapt că remarcase florile o uimise şi mai ales grija cu care păşea printre ele făcea să-i fie drag, iar un asemenea sentiment o punea în mare pericol. Dornică să pună capăt acelui joc, porni să urce porţiunea de drum ce mai rămăsese până sus. Când ajunse în vârful dealului, se opri urmărindu-l cum urca.

— Hai, arată-mi mormântul. Cu respiraţia tăiată, privirea lui se îndreptă asupra unui punct aflat, undeva, peste umărul ei stâng. Expresia de tandreţe ce lumina chipul bărbatului o făcu să-şi înghită cuvintele aspre. Întorcându-se în direcţia spre care se îndrepta privirea lui, zări un morman de pietre. Era limpede că fuseseră adunate la un loc de mâna omului şi nu erau o creaţie a naturii.

— Este cu adevărat un mormânt.

— Da. Amintindu-şi de cuvintele spuse nu cu mult timp înainte, Kristi simţi cum o învăluie un sentiment de ruşine.

— Îmi pare rău, Dev. Îmi cer scuze pentru că nu ţi-am acordat încredere.

— A fost foarte bun cu mine. Când a murit, am pierdut nu numai un bunic, ci şi pe cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. Obişnuia să… Vocea i se frânse şi se întoarse cu spatele privind spre apele lacului. Kristi rămase tăcută, dornică să găsească ceva de spus. Dar deja vorbise prea mult, aşa încât cercetă din privire mormântul, oferindu-i astfel lui Dev posibilitatea să-şi revină.

Brusc, Dev se întoarse şi porni spre mormânt.

— Stai! strigă ea şi îi prinse braţul.

— Dar vreau să găsesc un loc unde să pun placa comemorativă.

— Nu poţi să o pui. Cel puţin nu acum. Dev o privea în culmea uimirii.

— Ce tot spui?

— Priveşte! O bufniţă de zăpadă şi-a făcut cuibul chiar lângă mormânt.

După o cercetare atentă din privire, Dev observă mogâldeaţa din pene albe şi maronii ghemuita într-o denivelare a tundrei. Capul bufniţei se întoarse încet şi un ochi galben ca lămâia îl privea cu o expresie visătoare.

Strângându-i uşor braţul, Kristi îi atrase atenţia asupra ghemotocului din puf alb aşezat pe un covoraş de flori roz, aflat la o distanţă de câţiva paşi.

— Un pui! murmură Dev încântat. Își aminti de vremurile când erau la modă podoabele vestimentare făcute din pene de pasăre. Îi dăruise şi el bunicii o asemenea podoabă cu ocazia zilei sale de naştere.

— Are un singur pui, murmură Kristi cu regret. Păcat. De obicei cloceşte în jur de opt ouă. Curios, Dev făcu un pas înainte pentru a vedea mai bine ce se întâmpla, dar strânsoarea de pe braţul lui îl opri.

— Ce faci? Vrei să sperii bietul pui?

— În niciun caz. Dar acum pot pune placa comemorativă?

Uimită de propriul gest, observând că încă mai strângea cu putere braţul lui Dev, se desprinse de el şi îşi înfundă mâna în buzunarul pantalonului.

— Tatăl tău poate trimite oricând pe cineva pentru a aşeza placa, după ce păsările vor părăsi cuibul. Sau, dacă doreşti, pot să mă ocup chiar eu de ea.

Dev zâmbi recunoscător.

— Mulţumesc, dar trebuie să mă ocup eu însumi de ea. O poţi numi o misiune sau cum vrei tu, dar aşa trebuie să procedez. Kristi simţi din nou efectul zâmbetului său şi întrebă:

— De ce are o importanţă atât de mare pentru tine?

— Vreau să fac acest gest pentru bunica mea. Ducesa fusese singurul membru al familiei care rămăsese alături de el în ultimii trei ani. Bineînţeles că Dare continua să-i trimită darurile lui trăsnite şi el simţea că mama lui îl iubea, dar trebuia să rămână credincioasă soţului ei.

Din partea tatălui său, Baronul, nu primise nimic altceva decât tăcere. O tăcere rece, nemiloasă. Deşi cunoştea părerea tatălui său referitoare la călătoriile sale

anuale în Alaska, se îndoia că i-ar fi putut înmuia inima prin ridicarea acelei pietre comemorative. Şi totuşi dorea s-o facă.

— Ei bine, dacă vrei cu orice preţ, va trebui să aştepţi ca puiului să-i crească aripile, zise Kristi smulgându-l din gândurile în care se cufundase.

— Şi când se va întâmpla acest lucru? într-o săptămână. Poate două. Dev îi aruncă o privire uimită.

— Nu pot aştepta o săptămână!

— De ce eşti atât de grăbit să te întorci acasă?

— Am o întâlnire importantă, spuse el fără a arăta că doreşte să dea informaţii suplimentare. Preşedintele îl invitase la cină în vinerea următoare, dar nu putea să-i spună lui Kristi despre ce era vorba, ca şi când i-ar fi comunicat un fapt divers. Şi mai era şi comisia al cărei preşedinte fusese numit. Era o comisie ale cărei atribuţii aveau o importanţă deosebită. Şi nu era vorba numai de şansele lui de a deveni senator, ci era vorba şi despre protejarea sau distrugerea uneia dintre cele mai importante zone ecologice din lume, cea bogată în lacuri, bălţi şi mlaştini aflate de-a lungul coastei Golfului.

— Pun pariu că este vorba despre o femeie inimoasă, căreia nu-i place să aştepte, zise Kristi, observând că era pierdut în gânduri. Pentru ea nu avea nicio importanţă, nu conta numărul femeilor cu care se întâlnea acest bărbat sexy aflat atât de departe de casă.

— Gândeşti că sunt un bărbat neserios, nu-i aşa?

— Dacă îţi place să fii privit în felul acesta! Dev îşi privi mocasinii. Erau mult prea largi, nepotriviţi pentru el, aşa cum fuseseră multe dintre situaţiile existente în familia sa până când ajunsese să-şi găsească propriul său drum şi să ocupe locul pe care îl dorise. Ocupase un loc în Congres, dar pentru acel loc plătise un preţ greu, propria sa familie. În mod obişnuit, era mult prea ocupat pentru a număra pierderile, dar, din când în când, aşa cum se întâmpla în acel moment, îl cuprindea un sentiment de singurătate, care îl făcea să se întrebe dacă merita.

Înălţându-şi capul, o privi atent pe Kristi. Era alături

de el şi se uita la el cu mare atenţie. Soarele se juca în părul ei şi Dev se simţi cuprins de un sentiment ciudat, conştiinţa că, atât timp cât se afla alături de Kristi, nu era singur.

Dar Kristi nu avea să fie totdeauna alături de el. Ea lupta pentru cauza ei: păsările, iar acest gând îl întrista peste măsură. Dacă ar mai fi rămas mult timp în preajma ei, s-ar fi îndrăgostit în mod sigur de ea. Şi ar fi pornit din nou la vale, pe drumul pe care îl cunoscuse deja.

— Eşti sigură că nu pot pune placa? în fond, este vorba doar despre o pasăre. Încruntându-se, Kristi exclamă:

— Doar o pasăre!? Dacă toţi ar gândi la fel, nu ar mai exista nicio pasăre, niciuna nu ar mai zbura deasupra pământului. Dev o privi descumpănit. Pentru un moment atracţia nedorită faţă de Kristi îi întunecă mintea în asemenea măsură, încât uită până şi de comisie, şi de preşedinţia ei, şi chiar de milioanele de păsări pe care spera să le salveze.

— Dar nu trebuie să mă înţelegi greşit.

— Eşti sigur că ai venit prin aceste locuri numai pentru a aşeza această placă comemorativă? Nu ai cumva şi un alt scop? Scuzele lui nu îi adormiseră absolut niciuna dintre bănuieli.

— Mormântul! Pentru el sunt aici! spuse Dev. Kristi îi aruncă o privire încărcată de bănuieli, întrebându-se în ce era mai bine să se încreadă: în vorbele lui, ori în expresia vinovată înscrisă pe chipul său. Mormântul exista, nu era o minciună, dar la fel de reală era şi scrisoarea pe care i-o trimisese ea Baronului. Era hotărâtă să parieze pe ultimul ban pe care îl avea că tatăl îşi trimisese fiul într-o misiune de sabotare, folosind mormântul drept scuză. Un zâmbet flutură pe buzele ei în vreme ce o idee îi încolţi în minte. Încercă să-şi înăbuşe zâmbetul, dar dădu gândului frâu liber. Poate că avea să reuşească să întoarcă armele împotriva atotputernicului Baron. Ar fi meritat efortul să-l transforme pe unul din fiii săi într-un ecologist pasionat şi să facă în aşa fel, încât Baronul să primească o lovitură din

propria tabără. Amintindu-şi istoria companiei *King Oil*, ca şi de cei care erau legaţi de ea, se îndoia că planul ei s-ar fi putut bucura de succes.

Totuşi, merita să facă o încercare. Trebuia să fie atentă să nu se avânte prea curând. Cu cât tăcerea dintre ei se adâncea, cu atât Kristi observa cum în ochii lui Dev se strecura o privire bănuitoare. Kristi îşi plecă repede capul, sperând că nu reuşise să-i citească gândurile. Dev o studia cu atenţie, întrebându-se cât de mult putea să stăruie în preajma unei femei atât de stăpână pe sine. El nu avea timp să aştepte ca o pasăre să înveţe să zboare. De fapt, nici nu ar fi trebuit să se afle atunci în acel loc. Ar fi trebuit ca în acel moment să fie la Washington, încercând să-şi convingă colegii din Congres să-l susţină. Nu era sigur nici dacă acea comisie, al cărei preşedinte fusese numit, avea să fie constituită.

În mod normal, ar fi putut ignora cererea lui Kristi şi ar fi pus placa comemorativă, totuşi era evident că tânăra femeie deja nutrea un sentiment de dispreţ faţă de familia King. Poate ar fi trebuit să încerce să ajungă la un compromis… unul de natură să-l ajute să-şi îndeplinească misiunea, dar și să nici nu mai adauge încă un resentiment la cele deja existente. Totodată, trebuia să facă în aşa fel, încât să ajungă la Washington cât mai repede, în fond, pe Dealul Capitoliului era cunoscut ca fermecătorul congresman de Texas. Sosise timpul să-şi pună farmecul în valoare.

— Azi este duminică, nu-i aşa? Cred că mai pot rămâne prin aceste locuri câteva zile, poate chiar o săptămână, spuse el zâmbitor. Nu voia să-i dea nici cea mai mică bănuială referitoare la graba cu care dorea să plece din acele locuri.

— Nu pot să promit că puiul îşi va lua zborul până atunci, îl avertiză Kristi încercând să nu ia în seamă zâmbetul lui.

— Îmi asum riscul, răspunse Dev plin de curaj, în acelaşi timp se întreba cum avea să ajungă la o înţelegere pentru a o convinge să rămână alături de ea. Nu putea să o

convingă să-şi schimbe hotărârea, dacă el stătea în Fairbanks. Tatăl ei se afla în tabără, aşa că nu ar fi fost nepotrivit dacă ar fi cerut şi el găzduire. Poate că Björnson avea să dovedească mai multă înţelegere decât fiica sa şi poate că ar fi convins-o şi pe Kristi să-i permită punerea plăcii comemorative pe mormânt.

Privi în jurul său, încercând să-şi adune gândurile. Dealul pe care se aflau era cel mai înalt punct pe o distanţă de mile întregi. Tundra se întindea la nesfârşit, scăldată în culori aurii şi în diverse nuanţe de maro stropite din loc în loc cu roşu. La poalele dealului, lacul liniştit strălucea şi scânteia ca o bijuterie şi alte sute de asemenea bijuterii scânteiau şi în sud, la poalele munţilor, şi în nord, spre vârful lumii. Nu era nimic uimitor în faptul că se reîntorcea în Alaska an de an.

Kristi urmărea cu atenţie schimbările prin care trecea chipul lui Dev. Era un bărbat plăcut, simpatic, şi totuşi exista o duritate de neînfrânt, ascunsă sub atitudinea lui fermecătoare.

— Este minunat! spuse el cu veneraţie, Kristi zâmbi, bucuroasă că îl vedea prins de vraja Nordului. Era primul pas pe calea convertirii.

— Este o frumuseţe aparte, unică! Dintre cele care se nasc încetul cu încetul.

— Aş putea să-mi instalez cortul pe malul lacului şi să aştept acolo. Dev bănuia că ar fi fost refuzat cu vehemenţă, dacă ar fi făcut propunerea de a i se alătura lui Kristi în tabără. Privirea ei, ascunsă de genele lungi, îl studia pe Dev, Se întreba dacă era înţelept să-l invite în tabără. Ultima oară când un străin fusese primit în tabără, Kristi reuşise să arate ca o caraghioasă în faţa lui, dar trecuse vreme îndelungată de atunci. Nu mai era fetiţa naivă şi timidă de atunci. Îi cunoştea pe bărbaţi şi ştia ce ascundeau farmecele lor. Ar fi meritat să rişte, având în vedere că existau şanse să-l convertească pe Dev.

— Ar fi mai bine să zbori spre Barrow. Sau şi mai bine ar fi să te întorci la Fairbanks, pentru că poţi găsi condiţii de cazare mai bune, îl îndemnă ea.

Nu se grăbea să-l invite în tabără ca să nu pară foarte nerăbdătoare să-l aibă în preajma ei.

— Propunerea este tentantă, dar nu mă aflu aici pentru a vizita locurile unde poţi obţine o cazare confortabilă şi nici nu vreau să-mi pierd timpul. În momentul în care micuţa pasăre îşi ia zborul, voi ţâşni şi eu de la locul meu.

— Da; dar eu nu am de gând să te las să stai prin preajmă. Făcând o figură tristă, Dev întrebă:

— Deci nu ai încredere în mine? Nu mă laşi singur cu păsările?

— Exact. Ar fi mai bine să vii să stai cu mine, aşa încât te voi putea supraveghea.

— Mulţumesc pentru invitaţie, deşi ştiu că a fost făcută din dorinţa de a proteja păsările. Se aplecă să-şi culeagă echipamentul şi aparatul de fotografiat. Când înălţă din nou capul, zâmbind, Kristi se întoarse cu spatele şi porni să coboare dealul. Dev o ajunse din câţiva paşi şi continuară drumul împreună, în tăcere.

Oare ce se întâmpla cu ea? De ce îi ceruse străinului să meargă în tabără? De fapt, ea avea mai multă nevoie să fie apărată de Dev decât aveau păsările. De câte ori îl vedea zâmbind, Kristi simţea cum sufletul ei se topea. Oare ce ar fi făcut dacă el îşi punea farmecele în joc cu adevărat?

— Vom porni spre tabără. Eşti în legătură cu o staţie-radio?

— Da, spuse el. Se opri şi îşi adună cizmele şi blugii pe care îi udase când intrase în apele lacului şi le puse deasupra echipamentului.

— Ia legătura cu ei şi anunţă-i că vei sta cu mine. Kristi ridică videocamera şi o puse în hidroavionul său, pe locul pasagerului. Se întoarse la timp pentru a lua cizmele lui şi făcându-le să alunece pe nisip, indicând estul, spuse:

— În acest fel cine te caută va afla în ce direcţie ai pornit. Telegraful mocasinilor îi va anunţa unde te afli. Cu acestea, luă cizmele şi le aruncă în avion. Un zâmbet înflori uşor pe buzele lui Dev.

— Telegraful mocasinilor? Kristi simţea cum zâmbetul lui şi bătăile tot mai puternice ale inimii ei o făceau să se piardă cu firea. Încercă să dea o explicaţie, dar reuşea cu greu să nu se bâlbâie:

— Este… este greu de… de explicat cum funcţionează… oricum… în felul… în felul acesta reuşim să nu pierdem urma celor aflaţi în aceste ţinuturi.

— Şi acum încotro?

— Ne vom îndrepta spre un lac aflat la câteva mile. Crezi că mă poţi urma fără să ne ciocnim în zbor?

— Te-aş putea urma până la capătul lumii, zise Dev şi un zâmbet larg îi răsări pe faţă. Încă o dată inima tinerei femei începu să bată năvalnic.

— Hai, scuteşte-mă! Te rog! reuşi ea să spună.

Era mulţumită că în tabără îl avea pe Rex. Urcă în avionul ei.

Era sigură că ajutorul lui Rex avea să fie absolut necesar, având în vedere cum se precipitau evenimentele.

CAPITOLUL 3

Dev rămase nemişcat pe aripa hidroavionului. Privea cu atenţie silueta gri-cenuşie, pătată cu alb, a unui câine voinic, care ieşise în întâmpinarea lor.

Kristi, imediat ce reuşi să lege funia cu care asigura hidroavionul, se aplecă asupra lui.

— Salut, băiete. Ţi-a fost dor de mine?

Îl mângâia între urechi, în timp ce el îi lingea obrazul bronzat. Kristi se ridică şi, zâmbind spre Dev, spuse:

— Ţi-l prezint pe Rex, câinele meu. Dev coborî pe mal şi încercă să înfigă un ţăruş în nisip. Îl ignoră pe câine care, între timp, se apropiase de el şi îi adulmeca mocasinii. Legă hidroavionul de ţăruş şi spuse:

— Rex? Acest cuvânt în latină înseamnă rege.

— Da.

— Nu-mi plac câinii şi iată-mă că port acelaşi nume cu un câine. Kristi pocni din degete şi îl chemă pe Rex alături de ea.

— Eram curioasă cum vei reacţiona văzându-l. Era dezamăgită. Regreta că lui Dev nu-i plăceau câinii.

Conform gândirii ei, orice om care merita îndrăgit era obligat să-i placă câinii, dacă nu chiar să-i şi iubească. Deci apăruse un nou motiv care să o atenţioneze în privinţa lui Dev. Nu trebuia să aibă mare încredere în el.

— Spune-i să stea departe de mine, murmură Dev.

Se întoarse cu faţa spre tabără şi o privi cu un ochi cercetător. Un cort portocaliu se înălţa pe o limbă de pietriş, ceva mai departe de malul lacului. Pe o sfoară atârna o pereche de blugi. În apropiere se afla un şopron improvizat dintr-o pânză de cort. Sub el era adăpostită o masă, un scaun pliant şi câteva cutii mari din lemn. În rest, nu se vedea niciun semn de viaţă în tabără. Încruntat, se întoarse spre Kristi şi întrebă nedumerit:

— Parcă spuneai că lucrezi împreună cu tatăl tău. Unde este?

Kristi îşi plecă capul, vădit încurcată de întrebarea lui. Căzuse în cursa propriei sale minciuni”. *La naiba! De ce nu se gândise mai înainte de a-l ademeni în tabără?”*

— Este în spital. Îşi revine de pe urma unui accident, spuse ea.

Nedumerirea lui Dev deveni şi mai adâncă în momentul în care îşi dădu seama că era într-adevăr preocupat de situaţia tinerei femei. Niciodată nu mai fusese îngrijorat din pricina unei femei, după ce trecuse vremea când era împreună cu

Brenda. La începutul legăturii lor aceasta îl numea plină de iubire *„cowboy-ul ei de altă dată”*, dar cu trecerea timpului începuse să se plângă de faptul că el o proteja permanent, că o sufoca cu grija pe care i-o purta.

— Vrei să spui că eşti singură aici?

— Da.

— Şi m-ai invitat pe mine, un străin, în tabără? continuă Dev uimit.

— Sunt capabilă să am grijă de mine. Şi nici nu sunt singură. Îl am pe Rex.

— Şi acum ai încă un King care să te protejeze, constată el privind-o pe Kristi.

De fapt, şansele ca ea să aibă nevoie de cineva

pentru a o apăra erau foarte reduse. Era o tânără doamnă foarte sigură pe ea, totuşi…

— Dar cum rezişti fără să vorbeşti cu nimeni zile întregi?

— De fapt vorbesc tot timpul. Vorbesc cu Rex, cu păsările. Nu mă simt la fel de bine în compania oamenilor. Sunt în stare să port o conversaţie coerentă şi chiar să o duc la bun sfârşit, dar dacă mă aşezi în faţa unui public devin mută ca un peşte.

Dev zâmbi cu căldură. În acel moment înţelese că în spatele acelei atitudini autoritare se ascundea o persoană timidă. Trebuia să se poarte blând cu ea, pentru că altfel ar fi făcut-o să se închidă în sine.

— Nu te simţi singură? Nu tânjeşti după prezenţa unei fiinţe omeneşti?

— Nu… Nu, nu! repetă ea cu o voce fermă, după ce mai înainte ezitase pentru o clipă. Dev voia s-o întrebe de ce ezitase, apoi se gândi că era mai bine să renunţe.

— Unde vrei să-mi instalez cortul? întrebă el.

— Chiar lângă al meu, îi arătă Kristi.

— Ce spui? Credeam că abia îmi vei permite să mă aşez de cealaltă parte a lacului.

— Am fost tentată de o asemenea idee, dar terenul nu este sigur în acea zonă, aşa încât trebuie să încerc să aduc cât mai mici neajunsuri acestor locuri.

— Înţeleg. Atunci voi împărţi acelaşi cort cu tine. În felul acesta solul nu va avea de suferit absolut deloc.

— Bună încercare, *Cheechako*. Dar Rex este cel care doarme la picioarele saltelei mele. Dezamăgirea lui Dev era atât de mare şi de evidentă, încât Kristi izbucni în râs. Îşi dădea seama ce ar fi însemnat pentru el dacă îl lua în serios.

— Ai nevoie de ajutor pentru instalarea cortului? se oferi ea cu glas suav.

— Mă crezi chiar un novice? Privind mocasinii cu care era încălţat, spuse:

— Sunt convinsă că eşti un novice.

— Ai dreptate, aprobă el. Îi plăcea jocul, îl amuza şi

era convinsă că avea să-i permită să rămână dacă părea cât mai neajutorat şi ea era cea care avea de spus ultimul cuvânt.

— Vă voi chema în ajutor, dacă va fi nevoie.

Kristi se aşează pe scăunelul ei de campanie în faţa bucătăriei şi încerca cu greu să-şi îndrepte atenţia asupra programului din acea zi. Dar era dificil, pentru că permanent gândurile ei se îndreptau spre străinul cel chipeş. Poate nu ştia el prea multe lucruri legate de corturi, dar ştia să citească şi să urmărească instrucţiunile. Se mişca cu graţie, era sigur pe sine şi asta în ciuda mocasinilor uriaşi. Deci avea toate motivele să nu îl scape din privire.

Era bucuroasă că avea pe cineva alături de ea în tabără. *„Reprezenta o schimbare”*, îşi spunea ea cu încăpăţânare. Până în momentul sosirii lui nu simţise cât de mult tânjea după compania unei fiinţe umane. Tatăl ei fusese întotdeauna alături de ea, în trecut, şi împărţiseră orele lungi ale serii şi acesta era motivul pentru care nu se gândise niciun moment la singurătate, atunci când începuse să lucreze după plecarea lui”. *Oare cum avea să supravieţuiască zile, săptămâni şi chiar luni fără să aibă pe nimeni alături de ea în afara credinciosului Rex? Alţi biologi care lucrau pe teren reuşeau. Dar ea, avea oare să reuşească? Voia cu adevărat să facă această muncă?”*

Îşi aminti că ea singură alesese acel mod de viaţă. La început visase să împartă singurătatea împreună cu soţul ei şi pentru un timp, în urmă cu şase ani, credea că şi-a găsit partenerul de viaţă. Dar Fergus McIntyre fusese interesat numai de rezultatele cercetărilor ei şi dorise să i le fure. Nu se gândise niciodată în mod serios să-şi petreacă viaţa în Nordul îngheţat.

Şi din nou un străin se afla în tabăra ei şi, în mod sigur, şi acesta venise cu un scop anume. Voia, să afle cât mai multe informaţii utile pe care apoi să le folosească împotriva ei sau venise pentru a încerca să o convingă să nu lupte împotriva companiei *King* la următoarele audieri privind problemele mediului.

Îl urmărea cu privire prudentă. Îşi atârnase pantalonii uzi alături de perechea ei de pantaloni aflată la uscat. Întorcându-se la hidroavion, îşi luase cizmele şi le aşezase pe iarbă sprijinite de sălciile de pe malul lacului, după care începuse să descarce bagajele aflate în carlingă: o geantă de voiaj din material pânzat, o alta uriaşă din material plastic, un sac de dormit şi…

— La ce-ţi foloseşte harponul? Şi celelalte obiecte? întrebă Kristi când îl văzu apropiindu-se. Dev se opri în faţa bucătăriei.

— Am intrat într-un magazin din Fairbanks şi când le-am văzut, nu m-am putut abţine să nu le cumpăr. Înainte de plecare am cumpărat daruri pentru cei rămaşi acasă şi acestea le-am luat pentru mine. Când eram la colegiu eram aruncător de suliţă, îi explică Dev. Luă suliţa prevăzută cu ghimpi la unul din capete şi o balansa, ca şi când ar fi încercat să o arunce.

— Nu jucai fotbal?

Kristi era uimită şi privirea ei se opri asupra umerilor laţi ai lui Dev.

— Crezi că sunt nebun? Glumele şi jocurile de genul acesta erau mult prea brutale şi neplăcute pentru mine. Nu-mi place să sufăr şi deci nu suport durerea.

Zâmbi plin de încredere în sine pentru a întări minciuna pe care o spusese. Purtând harponul în mână, porni spre cortul său. Kristi rămase mută de uimire privind în urma lui. Încercă, să se concentreze asupra lucrărilor aflate în dosarul din faţa sa. Numerele înscrise i se învălmăşeau înaintea ochilor. Oftă resemnată.

Renunţă să mai lucreze şi începu să-l mângâie pe Rex.

Întorcându-se a treia oară de la malul lacului, Dev se opri, ţinând în braţe două pungi mari de hârtie.

— Îmi pare rău că nu am fost mai grijuliu. Acestea sunt toate proviziile pe care le am, exceptând ceva hrană congelată aflată în trusa de urgenţă.

Kristi se ridică şi ieşi din cortul bucătărie, cu Rex păşind în spatele ei.

— Cred că vom supravieţui şi fără altceva. Miroase bine ceea ce ai în pungi.

Dev îi dădu punga albă pe care era înscris numele unei patiserii din Fairbanks. Pe pungă scria: Gogoşi. Dar pe Kristi o interesa cealaltă pungă. O luă nerăbdătoare din mâna lui Dev.

— Te-am iertat pentru toate. E minunat. Deschise punga, inhala aroma şi un zâmbet îi înflori pe buze.

— Îţi plac portocalele?

— Chiar în acest moment mi-aş vinde sufletul pentru o portocală. Sunt mult mai valoroase ca aurul, chiar şi în Fairbanks, şi eu nu am mai fost acolo de săptămâni întregi.

— Îmi pare rău că nu am încărcat avionul. Noi le cultivăm acasă.

Kristi nu-şi putea imagina viaţa într-un loc unde cresc portocali şi poţi culege fructele direct din pom.

— Dacă nu ai fost în oraş de mai multe săptămâni, cum te descurci cu proviziile?

— Urmează-mă! Porniră împreună de-a lungul taberei spre un colnic înalt de aproximativ şapte-opt metri. Rex continua să-şi urmeze stăpâna cu încăpăţânare. Ridicând un chepeng de lemn, Kristi dădu la iveală o groapă săpată în partea aceea a colnicului.

— *Voilà*! Frigider ad-hoc.

— Ce-i asta?

— O ridicare a gheţii. Ne aflăm pe o calotă de pământ veşnic îngheţat. Acesta şi este motivul pentru care există un număr atât de mare de lacuri în tundră. Zăpada se topeşte, dar apa nu are unde să se scurgă. Kristi scoase o cutie de tablă, o deschise şi puse portocalele înăuntru.

Dacă i s-ar fi oferit ocazia, ar fi mâncat jumătate din portocalele din pungă.

— Prefer să păstrez mirosurile ascunse, pentru că nu vreau să atrag lupii sau vulpile în tabără.

— Există lupi în împrejurimi?

— Câţiva. Dar nu atacă oamenii, dacă nu sunt deosebit de înfometaţi sau dacă nu au un motiv de agitaţie. În ciuda jachetei groase pe care o purta, Dev se simţi

străbătut de fiori reci.

— Ei bine, acesta este unul dintre membrii familiei canine pe care nu doresc să-l întâlnesc. Kristi închise chepengul şi, privindu-l, spuse:

— Având în vedere că nu ai adus nicio friptură, cred că a sosit momentul să prindem ceva pentru cină. Ştii să pescuieşti, domnule Novice?

— Dacă ştiu să pescuiesc? Nu uita că stai de vorbă cu o persoană care a crescut pe malurile scăldate de apele Golfului. Adevărul era că pescuise o singură dată în viaţă şi atunci îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului aplecat peste bord şi vomitase permanent. Dar avea să se descurce.

— Adu gogoşile! strigă, îndreptându-se spre butoaiele ce conţineau carburant pentru avion şi care se aflau pe malul lacului.

Dev o urmă cu paşi înceţi, purtând punga într-o mână şi urmărind-o cum traversa tundra”. *Este o femeie fascinantă, această Kristi Björnson. Se simte ca acasă pe pământul acesta sterp, dar ar arăta la fel de bine şi s-ar potrivi minunat şi cu decorul unei case proiectată după ultimele cerinţe ale modei. Nici chiar cizmele grele nu răpeau din farmecul picioarelor lungi şi graţioase. Talia era atât de îngustă, încât ar fi putut să o cuprindă cu mâinile. Şi sânii… Erau mult prea mari pentru un model, dar i se potriveau perfect*”, se gândi Dev.

„*Hei, opreşte-te*!” îşi zise Dev. Kristi Björnson trebuia ţinută la distanţă. N-avea de gând să mai pornească o relaţie cu o luptătoare, cu o cruciată, şi Kristi era o cruciată, cea mai aprigă din câte cunoscuse. Avea nevoie de cineva care să fie alături de el şi nu de o persoană care să pornească propria sa luptă. Ajungând lângă ea îi aruncă un zâmbet strălucitor, în speranţa că ea nu-i citise gândurile.

— Vom folosi canoea. Urcă tu, mai întâi, şi eu o voi împinge.

Îi aruncă o privire nedumerită, dându-i acest îndemn. Luă de pe butoaie două undiţe şi o cutie cu scule şi le puse

în canoea din fibră de sticlă, apoi cu o mişcare îndemânatică o împinse spre apele lacului. Era, într-adevăr, o luptătoare foarte autoritară. Dev reuşi să urce în canoe, strecurându-se cu prudenţă la provă. Când Rex sări şi el în canoe, aceasta începu să se clatine în mod periculos. Dev îi aruncă o privire peste umăr câinelui care adulmeca punga în care se aflau gogoşile.

— Îl iei şi pe el?

— Îi place foarte mult să pescuiască. Împingând canoea, Kristi sări cu uşurinţă înăuntru. Aceasta se clătină uşor şi Dev se prinse repede cu amândouă mâinile de marginea canoei. Îl trecură fiori de groază la gândul că ar fi putut cădea în apa îngheţată.

— Doamne apără! Acest obiect este instabil şi fără să mai luăm un câine la bord.

— N-au fost probleme niciodată, aşa că, dacă vor exista acum, vom şti pe cine să dăm vina, nu-i aşa Rex?

Câinele îşi făcu coada covrig şi începu să latre ascuţit, stârnind râsul celor doi. Kristi, cu o lovitură puternică a padelei, îndepărtă canoea de mai. Dev luă şi el cealaltă padelă şi o cufundă în apă”. *Oricum, nu-i era de mare ajutor gestul lui*”, se gândi el. Nu-şi putea aminti să mai fi condus vreodată o canoe cu ajutorul padelei. După câteva lovituri lăsă padela liberă şi începu să privească în jurul său plin de interes. Sus, deasupra lor, plutea un cufundar îndreptându-se spre apă. Un răţoi gălăgios zbură deasupra lor şi ateriza pe malul lacului într-o tufă de ţipiring. Apoi se lăsă liniştea şi numai padela lovind apa o tulbura.

La un moment dat, Kristi aruncă padela pe fundul ambarcaţiunii.

— Cred că este destul. De ce nu te întorci cu faţa spre lac, în timp ce vom pescui?

— Să mă întorc? Doreşti să mă întorc? mârâi el mişcându-se cu prudenţă.

Când reuşi să se aşeze cu faţa spre lac, Kristi deja pusese cârligul la undiţa lui.

— Ca o dovadă a încrederii pe care o am în tine, îţi

dau undiţa tatălui meu. Totuşi, ţin să te avertizez că, dacă alunecă peste bord, te vei duce după ea. Dev luă undiţa în mână şi o strânse cu nădejde.

— Am reţinut avertismentul, murmură el. În acel moment îşi dorea să nu fi petrecut cea mai mare parte a vieţii sale în oraş, deşi timpul trăit acolo îi adusese satisfacţii mari. Încă de la vârsta de şaisprezece ani fusese implicat în diverse activităţi şi se perfecţionase în arta de a se face util celor ce luau decizii şi decretau legi. Tatăl său dezaprobase comportarea lui, susţinând că *„un bărbat nu putea lua taurul de coarne până când nu şi-a murdărit mâinile îngrijindu-l”.*

„Ei bine, în acel moment era pe cale să-şi murdărească mâinile”, se gândi Dev. Remarcă îndemânarea cu care aruncă Kristi undiţa. Exista oare ceva ce Kristi nu era în stare să facă?

Încolăci firul undiţei sale şi momeala căzu la distanţă mică de barcă. Zâmbind spre Kristi, făcu o nouă încercare. Ea strânse din buze, încercând să-şi înăbuşe un zâmbet, ca răspuns la zâmbetul lui. Socoti că era mai bine să pună întrebarea care de mult timp îi trecuse prin minte:

— Când a murit bunicul tău?

— În urmă cu douăzeci de ani. Aveam zece ani. Timp de doi ani am tot sperat că se va întoarce şi îmi va povesti minunatele aventuri trăite în Nordul îndepărtat. El era eroul meu. Kristi simţi cum inima i se înmuia încercând să şi-l imagineze copil. Nu era uimitor faptul că fusese atât de emoţionat când descoperise mormântul. Încercă să-şi imagineze ce sentimente cumplite trăise când aflase despre moartea bunicului său.

— De ce nu a pus nimeni nicio placă comemorativă până acum? întrebă Kristi cu blândeţe. Dev izbucni în râs, în urma unei noi încercări eşuate de a arunca undiţa în apă.

— Pentru că tata nu l-a iertat niciodată pe bunicul meu. Pleca în fiecare an în Nord şi o lăsa singură pe mama lui.

— Înţeleg care ar fi problema. Kristi rămase

gânditoare. Munca ei o chema în

Nord în fiecare vară şi din această cauză nu stabilise nicio relaţie mai serioasă cu un bărbat.

— Cred că bunica ta a fost o soţie deosebit de înţelegătoare, pentru că îi permitea să plece.

— Ducesa obişnuia să-l necăjească spunându-i că iubea Alaska mai mult decât o iubea pe ea. Dev rămase cu privirea pierdută în apă, amintindu-şi cum acele cuvinte se reîntorseseră chinuitoare în ziua în care descoperise că Brenda iubea altceva, şi nu pe altcineva, mai mult decât îl iubea pe el.

Îşi ridică privirea şi o surprinse pe Kristi urmărindu-l cu atenţie. Zâmbi, ca şi când ar fi vrut să se scuze pentru faptul că mintea sa se îndepărtase de la conversaţia lor.

— Îmi mai amintesc şi de răspunsul pe care îl dădea King. Spunea că se considera norocos că avea o soţie înţelegătoare, pentru că Alaska era o amantă foarte pretenţioasă.

— Ştiu ce voia să spună. Şi eu simt la fel.

— Iubeşti mult Nordul şi viaţa de-aici, nu-i aşa?

— Mi-am petrecut aici întreaga viaţă. Îmi plac emoţiile trăite aici, neprevăzutul… Nu ştiu… există un sentiment al contopirii cu natura. Nu cred că există un alt loc în care să doresc să trăiesc. Entuziasmul ei îl făcu pe Dev să zâmbească.

Recăpătându-şi atitudinea serioasă, întrebă:

— Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să trăieşti în Sud?

— De ce aş face-o? Tot ceea ce îmi doresc se află aici. Tatăl meu, munca mea… Lăsă vorbele plutind în aer, pentru că un peşte se prinsese în undiţă. Dev privea cu admiraţie cum Kristi se juca cu peştele prins în undiţă. Strângea din buze hotărâtă şi nu avea nici cea mai mică intenţie să-l scape. Lăsa firul mai lung şi apoi îl strângea din nou. Mişcarea sânilor ei rotunzi, sub pulover, îi atrase atenţia, făcându-l să uite de ceea ce se întâmpla în jurul său. Era vrăjit de acea mişcare încântătoare şi constată cu plăcere efectul ei asupra propriului său trup. Când Kristi

aduse, în sfârşit, peştele în barcă, Dev simţi o profundă dezamăgire.

Luă cleştele şi scoase cârligul cu atenţie din gura peştelui, după care îl aruncă din nou în apă. În culmea uimirii, Dev întrebă:

— I-ai dat drumul?

— Era doar un peştişor neinteresant.

— Doamna mea, ţi-ai pierdut minţile. Era cel mai frumos peşte pe care l-am văzut vreodată.

— Noi trebuie să prindem păstrăv arctic.

— Oricum ar fi, peştele e peşte. Strâmbând uşor din nas, Kristi aruncă din nou undiţa. Clătinând din cap nemulţumită, urmări noua aruncare.

— Vorbeşte-mi despre familia ta. Îi numeşti King, Ducesa, Baronul, Ducele. Teribil, nu-i aşa? Kristi considera că sosise momentul să afle noi informaţii despre partida adversă. Râzând mulţumit că îi reuşise, în sfârşit, aruncarea undiţei, începu să dea lămuririle cerute:

— Cu mult timp în urmă, Ducesa a cântat pentru capete încoronate şi a ajuns la concluzia că pentru soţul ei numele de King era mult mai potrivit.

— Deci, cu ce se ocupă fiecare la *King Oil*?

— Baronul conduce încă afacerile, dar Ducele este, de fapt, executantul, deşi niciunul din ei nu vrea să recunoască deschis acest lucru. Dare, fratele meu pentru care am cumpărat mocasinii, se ocupă de stingerea puţurilor care iau foc.

— Şi tu cu ce te ocupi? îi aruncă o privire poznaşă.

— Cred că despre mine s-ar putea spune că alerg de colo-colo.

Era adevărat. În ultima clasă de liceu înţelesese că era făcut pentru a conduce, aşa încât hotărâse să-şi conducă propriul său birou. În cele din urmă ajunsese congresman şi locul în Congres fusese plătit prin pierderea familiei.

— Presupun că alergi după femei frumoase. Zâmbetul răutăcios păli pe chipul lui când răspunse:

— În acest moment mă bucur de compania uneia

dintre cele mai frumoase femei pe care le-am întâlnit vreodată. Kristi rămase tăcută pentru o clipă, apoi, revenindu-şi, întrebă:

— Şi cealaltă cine este?

— Bunica mea. Îi semeni perfect. Privirea lui rămase ţintuită pe chipul lui Kristi, cu un aer gânditor. Devenea tot mai sigur de asemănarea existentă între cele două femei. Nu era vorba de o asemănare fizică, ci de o frumuseţe interioară, de o credinţă fermă, care le oferea o aură asemănătoare. Era vorba de o strălucire pe care nu o remarcase la niciuna dintre femeile cu care se întâlnise.

— Se ţine de capul meu şi încearcă să mă convingă să-i fac un strănepot. A renunţat să-i mai îndemne pe fraţii mei.

Îşi drese glasul stânjenit". *Oare de ce a trebuit să spună asemenea lucruri*?" Kristi arăta de parcă era gata în orice moment să sară peste bord şi să pornească înot spre ţărm sau să-şi asmuţă câinele asupra lui.

— Nici nu vreau să mă gândesc ce nume i-ar da bietului copil, murmură Kristi. Deci, eşti căsătorit? întrebă ea. Înfăşură firul undiţei şi luă o gogoaşă din pungă, aşteptând răspunsul. Gândul la căsătorie îl urmărise în ultimele luni. Se simţea singur şi avea nevoie de o soţie care să muncească alături de el, mai ales că se pregătea să înceapă campania pentru ocuparea postului de senator.

— Nu, nu sunt. Dar tu?

— Nici eu. Uimită de bucuria pe care i-o stârniseră cuvintele lui, încercă să se concentreze asupra gogoaşei pe care o avea în mână.

Dev luă undiţa şi o aşeză sub braţ, apoi căută în pungă şi luă şi el o gogoaşă. În tot acest timp nu o slăbea din privire pe Kristi. Închisese ochii încântată. Se distra muşcând în joacă marginea gogoaşei. Dev încercă să-şi alunge din minte acea imagine. O privea cum se bucura de dulceaţa aluatului: degusta, savura, apoi înghiţea". *Dacă ar fi ştiut cât de mult îi plac gogoşile, ar fi cumpărat o duzină... ba nu, o sută*", se ambala Dev. Kristi, după ce termină gogoaşa, linse uşor zahărul de pe degete. Îşi ridică

privirea şi îi mulţumi zâmbind.

— Delicioasă!

Dev o privea în tăcere. Inima îi bătea nebuneşte şi simţea cum sângele îi pulsa gata să ţâşnească prin artere. Chiar în acel moment firul undiţei fu smucit. Punga îi scăpă din mână când înşfacă undiţa şi firul care se derula cu iuţeală îi tăie pielea. Se lăsă pe spate, înfăşurând firul cât mai iute, fără să-i pese de faptul că mica ambarcaţiune se clătina în mod alarmant şi nici de lătratul agitat al câinelui. Era hotărât să nu piardă nici undiţa, nici peştele.

Râzând încântată, Kristi se prinse cu ambele mâini de copastie pentru a echilibra canoea. Dar râsul ei se stinse când Rex pescui punga de gogoşi şi o puse între picioarele lui Dev. Având genunchii depărtaţi şi tălpile sprijinite de pereţii canoei, Dev era larg expus privirilor. Ochii ei se făcură mari când înţelese ce i se întâmplase bărbatului aflat în faţa ei. Simţindu-se teribil de încurcată, încercă să se ascundă în spatele cuvintelor.

— Dacă ne arunci peste bord, eşti un răţoi mort. Dev nu găsi de cuviinţă să răspundă. Muşchii lui se încordau şi se relaxau, în timp ce lăsa firul mai larg sau îl aduna pe mulinetă. Făcând un efort, Kristi îşi concentra privirea asupra chipului său. Părul ondulat, arămiu, în care se jucau razele soarelui, îi cădea în dezordine pe frunte. Ochii aveau culoarea unui lac de munte, ascuns între păduri întunecoase, şi străluceau însufleţiţi de o mare hotărâre. Zâmbea, iar zâmbetul său exprima o bucurie pură, o plăcere adâncă, însufleţind fiecare cută, fiecare părticică a feţei sale. Era un zâmbet care făcea ca inima ei să îngâne un cântecel.

— Vrei să te ajut să-l scoţi?

— Nu, nu. În niciun caz. Vreau să mă descurc singur. O plescăială puternică şi peştele ieşi la suprafaţă. Eliberat din cârlig pică între picioarele lui Dev. Acesta se uită la peşte nedumerit.

— Este mare? Nu-i aşa?

— Cred că da! spuse ea roşind. Peştele sărea şi se agita pe fundul canoei, acoperind pantalonii lui Dev cu

solzi şi dâre lipicioase. Kristi îl urmărea din privire.

— Cred că are două kilograme şi jumătate, zise Dev cu mândrie.

— Poate doar două.

— Oricum este foarte bine, având în vedere că este primul peşte pe care l-am pescuit vreodată. Kristi izbucni în râs. Nu se putea abţine când îl vedea cât de încântat era.

— Da, da! Este o lovitură de profesionist. Cred că este o zi ce trebuie ţinută minte. Este într-adevăr un peşte atât de mare, încât ne poate hrăni pe toţi trei.

— Eşti sigură? Acum aş putea să încerc să prind încă unul şi l-aş prinde foarte repede.

— Cred că ai putea, dar hai să dăm pace peştilor.

— Ce fel de peşte este acesta? întrebă Dev luându-şi piciorul de lângă coada agitată a peştelui. Kristi ezită o clipă, apoi răspunse:

— O ştiucă mare, specifică apelor nordice. Dev îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu este acelaşi peşte ca acela prins de tine mai devreme?

— Cred că da, murmură ea. Clătină uşor din cap, amuzându-se de propria ei slăbiciune. Ridică padela şi întoarse canoea spre ţărm. Un sentiment cald îl copleşi. Era asemănător cu cel pe care îl trăise pe când era copil şi Ducesa îl lua pe genunchii săi. Kristi Björnson era o doamnă cu suflet mare. Altfel cum se explica dorinţa ei de a nu-i strica bucuria prinderii unui peşte atât de mare?

Kristi îi aruncă o privire timidă şi Dev îi răspunse cu un zâmbet cald, recunoscător. Era plăcut să ai alături pe cineva care să ţină la tine. Deja, într-un fel, îi dăduse de înţeles acest lucru, dar nu voia să o pună din nou în încurcătură, repetându-se. Se lăsă învăluit de sentimentele calde şi plăcute timp de Câteva minute, apoi le închise, undeva, într-un loc secret în inima sa.

— Du-ne acasă, James! spuse el cu glas nesigur. Înfăşură firul undiţei şi scoase punga cu gogoşi de sub laba lui Rex. Luă una din pungă şi cu mare viteză i-o dădu

câinelui, pentru că era udă. Căută în pungă şi alese una din care muşcă. Gustul plăcut al zahărului care îi mângâia limba îi aminti de Kristi şi de pasiunea cu care savurase gogoaşa. Amintirea atât de plăcută îi stârni o emoţie, o excitaţie puternică. Se lăsă pe spate în canoe şi mâna rămasă liberă o cufundă în apa rece pe care aluneca ambarcaţiunea. O urmărea pe Kristi din privire. Părul auriu îi strălucea ca o torţă, ochii albaştri, luminoşi, contrastau cu bronzul feţei şi buzele uşor depărtate, zâmbeau. Fără niciun efort, conducea cu ajutorul padelei canoea spre malul lacului. Avea un ritm firesc, o încredere şi o graţie care făceau ca fiecare mişcare să reprezinte în sine o poezie, o frumuseţe aparte. Gândul că ar fi putut să se mişte şi asupca lui cu aceeaşi frumuseţe stârni o nouă emoţie profundă. Îşi ridică privirea fără a face cel mai mic efort pentru a-şi ascunde sentimentele, având în vedere intenţiile trupului său de a-i arăta limpede ce simţea. Dev prinse un licăr în privirea ei înainte de a şi-o coborî pe a sa asupra padelei, izbucni într-un râs molcom şi văzu cum obrajii ei deveneau trandafirii.

Poate că acea tânăra doamnă atât de stăpână pe sine nu era chiar de gheaţă, aşa cum pretindea. Poate că manifesta un interes cât de mic faţă de el. Şi poate că, după ce avea să o învăluie cu vorbe dulci şi să o convingă să-l lase să pună placa comemorativă – poate şi după ce scăpa de câine avea să reuşească să-i fure un sărut.

CAPITOLUL 4

Să scapi de Rex era mult mai greu decât îşi imaginase, constată Dev. Înghiţi şi ultima îmbucătură de peşte şi privi din nou câinele care stătea cu capul aşezat pe unul din genunchii lui Kristi. O privea cu ochi trişti, cerşind din resturile rămase pe masă. Dev nu-i aducea nicio vină lui Rex. Kristi pregătea într-adevăr foarte bine peştele. O ajutase să-l cureţe şi îi suportase lipsa de experienţă fără să facă cel mai mic comentariu, astfel încât îi încălzise din nou inima cu bunătatea ei.

Oricum, în acel moment, nu dorea să examineze sentimentele pe care i le trezea Kristi. Dorea un singur

lucru: să o convingă să-l lase să ridice piatra comemorativă a doua zi, pentru a putea porni spre casă. Pentru a reuşi, trebuia să încerce să afle cât mai multe despre acea femeie atât de incitantă. Dorea să ştie la ce vibra, care îi erau slăbiciunile şi în ce consta adevărata ei forţă. Oricum, până în acel moment nu remarcase nicio slăbiciune. Ba da. Avea o mare slăbiciune pentru portocale. Aşezată pe scaunul pliant, curăţa cea de-a treia portocală. Dev zâmbi amintindu-şi cât de repede o mâncase pe prima şi cu câtă încântare o acceptase pe cea de-a doua. În faţa celei de-a treia fusese uşor jenată, dar o mâncase cu aceeaşi plăcere. O bănuia pe Kristi de a fi dornică de multe alte bucurii ale vieţii şi îl invidia pe cel care avea să împartă cu ea acele bucurii.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, Kristi! îi ceru el.

Urmărea fascinat cum limba ei trecea peste felia zemoasă de portocală.

Kristi îi aruncă o privire pe sub gene şi îşi linse uşor degetele. Sosise momentul să încerce să-l convertească pe Dev. Un zâmbet flutură în colţul buzelor ei. Era atât de frumoasă, încât Dev cu greu se putea abţine să nu o sărute. Nici nu voia să-i alunge zâmbetul, ci voia să o vadă zâmbind lacomă ca o pisică de Cheshire, după ce ar fi sărutat-o. Dar zâmbetul ei păli brusc şi Dev înţelese că propriile sale gânduri fuseseră exprimate atât de limpede de privire, ca şi când ar fi strigat în gura mare care îi erau intenţiile. Trebuia să nu se grăbească, altfel, avea să-i ceară să-şi strângă lucrurile şi să-şi ia zborul.

— Mă interesează cu adevărat, o încuraja el. Kristi respiră adânc, avertizându-şi inima că trebuia să se comporte firesc, altfel o punea la rece.

— Suntem gata să încheiem un program început în urmă cu trei ani, legat de supravieţuirea lebedelor de tundră. Am studiat şi obiceiurile legate de cuibărit ale cocorilor cântători din Parcul Naţional aflat în pădurea Buffalo. Şi, de asemenea, am petrecut câţiva ani realizând planul traseului urmat de gâştele sălbatice din Canada şi cel al lebedelor de tundră în timpul migrării.

— Aţi făcut toate acestea? întrebă Dev uimit, după care fluieră încântat.

Era cu adevărat norocos. Venise în Alaska numai pentru a aşeza placa comemorativă pe mormântul bunicului său, în ciuda faptului că ar fi trebuit să se afle la Washington pentru a căuta pe cineva care să îndrume grupul său de acţiune privind studiul vieţii păsărilor sălbatice. Chiar în acel moment descoperise persoana cea mai competentă. Dar trebuia să procedeze cu atenţie. Simţea privirea aţintită asupra lui şi citea în ea nedumerire, ca şi când în faţa ei se afla un om ieşit din minţi. Poate ea nu era cea mai potrivită persoană pentru o asemenea slujbă. Trebuia să afle cât mai multe amănunte înainte de a lua o hotărâre.

— Björnson… Tatăl tău este Ken Björnson? întrebă el amintindu-şi, brusc, faptul că mai auzise acel nume.

— Da, răspunse uimită de reacţia lui.

— Călătoreşte în toată ţara şi ţine conferinţe despre viaţa păsărilor sălbatice?

— Da. Nu există fonduri mari pentru cercetare în acest domeniu şi în felul acesta se mai strâng ceva bani. Pe de altă parte, este o metodă de a întâlni oameni, de a-i face să înţeleagă care sunt problemele legate de viaţa păsărilor.

— Şi îl însoţeşti şi tu pe tatăl tău?

— Am început să-l însoţesc în călătoriile lui de când aveam treisprezece ani şi acum fac la fel de câte ori mi se iveşte ocazia şi am timp, având în vedere că am de învăţat pentru absolvire. Oricum, pregătesc materialele conferinţelor. Aşa cum ţi-am mai spus, mie nu-mi place să vorbesc în public.

— Ai urmat colegiul? întrebă Dev învârtindu-se în jurul singurei informaţii care îl interesa cu adevărat.

— Îmi iau licenţa în biologie arctică.

— Licenţă? Impresionant! Ai scris articole referitoare la cercetările tale?

Spera ca răspunsul să fie afirmativ. Reputaţia oferită de publicarea unor articole reprezenta un atu în plus, mai ales dacă era vorba de *National Geographic*, sursa

preferată a colegilor săi când doreau să se informeze.

— Sute! Ei nu, nu chiar! Poate o duzină, răspunse maliţios.

— Nu ai niciunul aici? îşi ţinu respiraţia, aşteptând răspunsul. Dacă ar fi citit unul dintre ele ar fi putut afla dacă îi putea oferi slujba.

— Cred că da. Era jenată. De obicei nu-şi purta articolele cu ea, dar pentru că lucra la teza de licenţă avea nevoie de materiale de referinţă.

— Mi-ar plăcea să le citesc.

— Acum? Era surprinsă şi flatată de interesul lui.

— În mod sigur. Hai, adu-le!

— Chiar în acest moment stai pe ele. Dev sări în picioare, ridică capacul cutiei de lemn şi scoase o cutie de carton, apoi se aşeză din nou pe cutie, ţinând articolele în braţe.

— Este aceasta o metodă pentru a scăpa de spălatul vaselor?

Dev nu răspunse şi Kristi rămase privindu-l uimită. Era aplecat asupra revistelor şi era limpede că nici nu auzise cuvintele ei.

— Este prima oară în această vară când am un oaspete, iar tot ceea ce găseşte mai bun de făcut este să citească, mormăi ea în timp ce îi oferea lui Rex resturile de la masă. După ce puse la rece restul produselor, începu să spele vasele. Se învârtea în jurul lui Dev care nu-i acorda nicio atenţie. În vreme ce îşi vedea de treburile ei, îl studia cu atenţie, întrebându-se de ce era interesat de lucrările ei.

— Extraordinar! murmură el.

— Despre ce este vorba? întrebă uluită. Puse tigaia, pe care o ţinea în mână, în lada care conţinea vase de bucătărie şi lăsă capacul. Se aşternu din nou liniştea. Kristi se strâmbă spre Dev, ridică jurnalul în care îşi nota observaţiile şi se aşeză pe scaunul de campanie. Brusc, îi trecu un gând prin minte. Dev căuta în articolele sale date care să-i ofere posibilitatea să discrediteze munca ei. Oricum, erau puţine şanse i să poată face aşa ceva.

Singurul studiu care putea fi pus la îndoială era cel la care lucra în acel moment, studiu referitor la lebedele de tundră. Era greu să le descoperi. Erau timide, se ascundeau şi cuiburile lor erau greu de depistat. Dar ea părea să aibă un simţ înnăscut pentru a descoperi acele cuiburi. Poate că această calitate se datora faptului că şi ea era la fel de sfioasă ca şi lebedele de tundră, în special când se afla în prezenţa bărbaţilor. Singura ei experienţă trăită cu un bărbat fusese un adevărat dezastru. Fergus îi câştigase încrederea, apoi se folosise de ea şi la sfârşitul, relaţiei lor rămăsese cu un adânc scepticism faţă de bărbaţi. În special faţă de bărbaţi ca Dev. Era chipeş, avea un farmec extraordinar, probabil avea la activ un şir de inimi zdrobite. Era evident că se afla în faţa unui libertin, unui dezmăţat. Putea paria restul de portocale care mai rămăseseră că avea dreptate.

— Fantastic! exclamă Dev. Nu-şi dădu silinţa să răspundă aprecierilor emise de acesta când termină de citit un articol şi luă altul. Părea că nici nu era conştient de prezenţa ei în cort. Oricum, ceea ce se întâmpla nu era încurajator pentru mândria ei. Mai ales pentru că se simţea obligată să recunoască faptul că Dev avea o atracţie pentru ea. Nu putea să treacă peste un asemenea adevăr. Nu ştia, în mod sigur, despre ce era vorba, dar atracţia exista. Era un bărbat periculos. Dar nu numai de el trebuia să se ferească. Îi era teamă şi de propriile ei reacţii faţă de el. Dev îşi înălţă capul şi o privi. Ochii lui verzi i străluceau cu o intensitate care o făcu pe Kristi să simtă cum începea să-i fiarbă sângele. Ca şi când doar atât nu ar fi fost suficient, îi aruncă un zâmbet cuceritor, care o puse pe jăratic”. *Oare ce avea de gând? Ce dorea? Şi ea oare ce era pregătită să-i ofere?”*

— Trebuie să fii a mea Kristi, spuse el cu glasul vibrând de o mare rugăminte, Kristi îl privea uimită.

— Ce spui? Glasul ei se frânse, convinsă că bărbatul din faţa ei îşi pierduse minţile sau poate, şi mai rău chiar ea însăşi şi le pierduse.

— Eşti exact persoana pe care o căutam. Zâmbetul

lui deveni şi mai larg. Dar pentru prima dată Kristi nu mai văzu cutele şi ridurile ce le aducea un asemenea zâmbet, ci doar farmecul lui.

— Ce vrei să spui? Odată cu întrebarea, simţi nevoia să se ridice brusc în picioare. Dev se ridică şi se apropie de ea.

— Rapoartele acestea sunt impresionante, Kristi, spuse el arătând cu mâna un număr din *National Geographic*.

— Eşti perfectă pentru proiectul meu, având în vedere cunoştinţele pe care le ai în domeniul migraţiei păsărilor, ca şi a traseelor urmate de acestea pe malurile fluviului Mississippi şi în centrul continentului.

Kristi se uită la el simţind o amară dezamăgire, înţelegând despre ce era vorba. *King Oil* nu avea nici cea mai mică intenţie să compromită munca ei, ci dimpotrivă. Erau dornici să încerce să o cumpere.

— Despre ce proiect este vorba? Era hotărâtă să aştepte până când avea să-i ceară chiar el să lucreze pentru *King Oil* şi atunci avea să-l trimită şi pe el şi oferta lui în Siberia.

— Sunt preşedintele unei comisii care va face recomandări privind ameliorarea solului în zonele bogate în ape, aflate de-a lungul coastei Golfului.

Cuvintele lui veneau cu totul pe neaşteptate.

— Să asanaţi lacurile? Este o crimă. Ce se va întâmpla cu păsările? Kristi îşi pusese mâinile pe şolduri şi făcuse un pas înainte.

Dev zâmbi ca răspuns la reacţia ei.

— Soarta păsărilor nu este singura preocupare a comisiei. Este vorba şi despre agricultură, despre pescuit şi despre interesele industriale. Dev puse cu mare grijă articolele la locul lor în cutie.

— Tu ce loc ocupi faţă de acest subiect?

— Eu sunt de părere că trebuie stabilit un echilibru care să protejeze mediul ambiant şi viaţa sălbatică.

— Este greu să obţii aşa ceva. Eşti un om al petrolului.

— Nu sunt. Tatăl meu este. Fluturând din mână, Kristi spuse:

— Tot una. Cum ai ajuns preşedintele unei asemenea comisii? Şi ce fel de comisie e asta?

— O comisie organizată de Congres. Făcând ochii mari, întrebă îndepărtându-se câţiva paşi:

— Eşti congresman?

— Da, zâmbi Dev când văzu neîncrederea ei.

— Nu cred. Brusc, neîncrederea ei nu mai părea defel amuzată.

— De ce fel de dovadă ai nevoie? Scoase o carte de vizită şi i-o înmână.

— Este suficient? Kristi privi literele mari, frumoase, împodobite cu nuanţe de albastru-regal. Dacă nu era congresman, cu adevărat cheltuise o grămadă de bani cu tipărirea unor asemenea-cărţi de vizită. Oricum, locul în Congres putea fi cumpărat. Mai ales de către o persoană care avea legături atât de strânse cu industria petrolieră. Bineînţeles că Baronul credea că şi ea putea fi cumpărată. Era convinsă că slujba care i se oferea era o momeală din partea companiei *King*, un fel de mită pentru a renunţa la acuzaţiile ei.

— Prea bine. Deci eşti un congresman. Zâmbind, o întrebă:

— Accepţi să lucrezi pentru mine?

— Nu.

— De ce nu? Era dezamăgit de refuzul ei. Poate că existau alţii şi mai bine pregătiţi ca ea, dar i-ar fi luat mult timp pentru a-i găsişi a-i convinge. Şi de ce şi-ar fi pierdut vremea? în mod sigur nu dădea greş, dacă o angaja pe Kristi, mai ales dacă avea grijă să păstreze relaţii strict profesionale.

Kristi urmări chipul lui Dev pierzându-şi zâmbetul şi devenind brusc sobru. Politicianul aflat în faţa ei avea ceva mai mult de partea lui decât un chip frumos şi un trup perfect.

— Voi, politicienii, sunteţi toţi la fel, spuse ea ignorând de data aceasta gândul că Dev putea lucra pentru

tatăl său. Sunteţi toţi însufleţiţi de idealuri şi vorbiţi mult, dar faceţi puţin şi vă zgârciţi la bani. Întotdeauna când ajungeţi la acest capitol banii sunt mai rari decât copacii în tundră.

— Te rog, un minut ascultă-mă…

— Nu. Tu să mă asculţi pe mine. Am văzut proiecte de toate felurile amânându-se unul după altul, pentru că depindeau de banii de la guvern şi cineva care se ocupa cu investiţiile punea beţe în roate altcuiva. Pe cât vrei să pariem că vor face la fel şi cu proiectul tău? Ridică mâna, observând că Dev voia să spună ceva.

— Deci, poţi să fii sigur că nu vreau ca sângele, sudoarea şi lacrimile mele să devină o minge de fotbal politică.

— Nu înţeleg! îţi pasă ce se întâmplă cu păsările, nu-i aşa? întrebă el, scotocind în portofel cu nervozitate.

— Bineînţeles.

— Ei bine, eu îţi ofer şansa să faci ceva pentru ele. Doresc să vii la conducerea comisiei care va raporta direct comisiei Congresului.

Kristi era teribil de tentată să accepte. Muncise întreaga viaţă pentru a ajunge într-o asemenea situaţie. Dorea să ajungă să aibă un cuvânt de spus pentru apărarea vieţii păsărilor sălbatice. Dar indiferent cât de mult dorea acea slujbă era imposibil să o accepte. Indiferent cum o privea, o considera o mituire.

Pe lângă asta era vorba şi de discursuri. Când îşi aminti dezastrul petrecut la audierea comisiei pentru mediu, jură din nou că nu avea să mai ţină vreodată un discurs, mai ales când de acel discurs depindea realizarea unor lucruri importante.

— Nu pot să accept slujba. Rosti aceste cuvinte ridicându-şi bărbia şi vorbind cu ton hotărât.

— De ce nu? întrebă Dev. Kristi era cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunoscuse vreodată, dacă o excludea pe Ducesă, atunci când subiectul conversaţiei erau nepoţii ei. Amintindu-şi de bunica lui, îşi dădu seama că între ea şi Kristi descoperea tot mai multe asemănări. Şi

bunica lui era o doamnă formidabilă. Kristi văzu cum ochii lui Dev căpătau acea expresie care o făcea să se simtă cu totul deosebit, ca şi când ar fi fost singura femeie din lume

— Am… am… nişte obligaţii.

— Ce poate fi atât de important, încât să renunţi la peazia ce ţi se oferă pentru protejarea păsărilor?

„La naiba!" se gândi Kristi. Ştia exact ce coardă trebuia atinsă, lucru ce nu îl făcea prea uşor de înfruntat.

— Asta nu este treaba ta.

— Este vorba despre un bărbat?

— Nu. Imediat ce rosti cuvântul, Kristi simţi un profund regret. S-ar fi putut folosi de imaginea unui iubit închipuit pentru a ţine la distanţă bărbatul atrăgător aflat în faţa ei. La cât mai mare distanţă, pentru că aşa era cel mai bine.

— Offf! Slavă Domnului că nu trebuie să-mi fac griji în această privinţă. Ascultă-mă, Kristi, vreau cu adevărat să lucrezi pentru mine.

Kristi scuturâ energic din cap". *Oare cum putea să rămână supărată pe el când era atât de fermecător?"*

— Îmi pare rău! Nu accept!

— Există o metodă pentru a te convinge, pe care eu nu o cunosc?

— Nu. Brusc, Dev se simţi teribil de obosit şi îşi trecu o mână peste faţă. Trebuia să încerce să o convingă, trebuia să găsească o cale, numai că în acel moment era groaznic de obosit. Şi nu se simţea în stare să facă planuri. În dimineaţa următoare avea să caute o soluţie. Când îşi luă mâna de pe faţa, Kristi remarcă cearcănele purpurii de sub ochii lui.

— Când ai dormit ultima oară?

— Nu-mi mai amintesc. Este greu să ţii socoteală orelor pe acest tărâm al soarelui care nu apune decât la miezul nopţii. Zâmbi la auzul cuvintelor lui. Era evident că nu era obişnuit cu acele locuri. Îşi întoarse capul şi îşi lăsă privirea să alunece asupra acelei frumuseţi care nu o dezamăgise niciodată şi întotdeauna o emoţionase. Amurgul învăluia pământul coborând din cer ca o ceaţă

uşoară, un abur tremurător ce simţea nevoia să se odihnească într-o baltă aurie aflată în apropierea locului… În seara aceea totul părea scăldat în auriu şi Kristi se întrebă de ce. Privirea ei se îndreptă spre bărbatul rămas tăcut alături de ea, în timp ce mintea ei refuza să accepte că ea se afla în faţa răspunsului la întrebarea ei. Pe lac, un cufundar îşi chema perechea şi glasul grav, profund, îi amintea cât era de singur. Alături de ea, Dev se simţi cuprins de fiori.

— Îţi este frig, zise Kristi cu blândeţe.

Dev îşi frecă braţele pe deasupra mânecilor jachetei de aviator.

— Nu am reuşit să-mi revin de când am intrat în apă pentru a-mi recupera hidroavionul.

— Şi eu nu am făcut nimic pentru a te ajuta. Dimpotrivă, te-am luat la pescuit. Rezista cu greu sentimentului pe care îl trăia. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-l ajute să se încălzească. În schimb, îşi încolăci braţele în jurul propriului trup.

— Cred că ar trebui să intri în sacul de dormit. Dev o privea şi îşi aminti că făcuse un legământ: să-i fure un sărut. Nu reuşise să o convingă să lucreze pentru el, cel puţin era hotărât să nu renunţe la sărut.

— Vrei să-mi faci o favoare înainte de a mă duce la culcare? Lăsându-şi braţele să atârne de-a lungul trupului, Kristi întrebă cu interes, văzând tristeţea lui:

— Ce favoare?

— Nu fi suspicioasă. Este o dorinţă nevinovată. Zâmbetul ştrengăresc apăru din nou pe chipul lui. Kristi zâmbi încurajator.

— Spune!

— Vrei să mă săruţi înainte de a merge la culcare?

— Şi numeşti o asemenea dorinţă *„nevinovată”*?

— Absolut. Îmi voi ţine mâinile departe de tine. Rex va fi foarte atent să nu mă abat de la promisiune. Dev îşi duse mâinile la spate şi se aplecă înainte. Ţinea ochii închişi şi buzele erau uşor depărtate, zâmbitoare”. *Parcă aştepta o răsplată, pentru că fusese cuminte”*, se gândi

Kristi. Un sărut era nevinovat, aşa că…

— Ei, la naiba! Ridicându-se în vârful picioarelor, Kristi îşi trecu în grabă buzele peste ale lui. Cu o mişcare ademenitoare Dev încercă să o încurajeze să mai rămână aproape de el. Buzele lui erau calde, plăcute, aşa încât uită hotărârea ei de a-l săruta în fugă. Se mişcă uşor, mângâietor, apoi se opri când îl simţi gemând.

Simţea din nou dorinţa să-l atingă şi ştia că şi ea tânjea după mângâieri, aşa cum era dornică să aibă alături pe cineva cu care să poată sta de vorbă. Cedând dorinţei, îi cuprinse capul în mâini şi îl trase uşor spre ea.

Sărutul îi încălzi fiecare nerv. Inima îi bătea nebuneşte şi lumea se învârtea în mii de cercuri. Închise ochii bucurându-se de senzaţiile extraordinare, incitante. Dorea mai mult şi mai mult. Când dorinţa ei deveni mai mare, buzele lui răspunseră prompt. În spatele dorinţei se afla şi un alt sentiment, un sentiment care o chinuise toată seara. Era un dor care îi tot dăduse târcoale, un dor periculos, mult mai periculos ca dorinţa. O putea duce spre dezastru, o punea în pericol mare.

Dev se gândea că se afla într-o mare, foarte mare primejdie. Doar o simplă atingere a buzelor ei cu aromă de portocală stârniseră în el dorinţa să-i cuprindă trupul într-o îmbrăţişare, să nu o mai laşei, să plece niciodată de lângă el.

Gemea, strângându-şi mâinile şi mai tare la spate, una de alta. Era convins că dacă un singur deget se desprindea din încleştare nu avea să mai găsească puterea să nu o îmbrăţişeze. Kristi auzi geamătul şi se întrebă dacă era al ei. Se apropie şi mai mult de el, ca şi când ar fi vrut să i se strecoare sub piele. Brusc, când înţelese pe deplin ceea ce se întâmpla, simţi o durere fizică. Dev nu o atingea, în schimb ea făcea destul pentru a compensa atingerea lui.

Îi eliberă capul şi făcu un pas înapoi privindu-l. Se aştepta să-l vadă aruncându-i un zâmbet răutăcios. Dar el era absolut înmărmurit. Încet, îşi înălţă capul şi îşi trecu un deget mângâietor peste buze. Kristi îşi şterse gura

furioasă şi rosti primele cuvinte care îi veniră în minte.

— Şi tu numeşti toată treaba asta *„nevinovată”*? Ai putea să declari că buzele tale sunt o armă mortală.

— Şi atingerea buzelor tale poate pune pe jar un bărbat, transformându-l în fum, reuşi Dev să rostească. Îşi revenea cu greu şi întinse o mână şovăitoare, mângâind buzele tremurătoare ale lui Kristi.

Îşi înăbuşi un geamăt şi se retrase de sub mâna lui. Dev se văzu nevoit să-şi pună la încercare toată voinţa de care era capabil pentru a nu o lua în braţe. Ar fi sărutat-o din nou şi din nou, până când amândoi ar fi rămas fără vlagă. Dar îşi aminti că era singură şi vulnerabilă, şi nu dorea pentru nimic în lume să o înspăimânte. Îi aruncă un zâmbet, apoi îşi duse mâna la inimă cu un gest solemn. Simţi cutiuţa aflată în buzunarul de la piept*”. În mod sigur pandantivul i s-ar fi potrivit”*, se gândi el cuprins de o mare uimire. Părea că fusese special modelat pentru ea. Oare acesta fusese motivul pentru care se întorsese în acel magazin? Sau poate soarele de la miezul nopţii arunca o lumină vrăjită? Luă cutiuţa din buzunar şi o strânse în mână cu hotărâre. Kristi observă mişcarea lui, dar era hotărâtă să reziste.

— Pariez că în ziarele din Washington, la rubrica mondenă, apare în fiecare dimineaţă câte un articol referitor la chipeşul Devlin King şi la femeia frumoasă cu care s-a întâlnit în seara precedentă. Dev îşi plecă privirea. Dorea să poată ocoli adevărul, dar nu voia să mintă în acel moment. O privi drept în ochi şi spuse:

— Nu chiar în fiecare dimineaţă.

— Ei bine, aici nu există reporteri şi eu nu am de gând să stau la coadă pentru un sărut. Râzând, spuse:

— Kristi, nu trebuie să stai la rând. Sunt bucuros să te sărut oricând doreşti tu, oriunde ne-am afla.

— Pariez din nou că spui aceste cuvinte tuturor femeilor pe care le întâlneşti.

— Nu le-am mai spus niciodată, mărturisi el şi abia atunci înţelese că rostise adevărul. Niciuna dintre frumoasele înaltei societăţi din Washington nu îi tăiase

respiraţia, aşa cum o făcuse Kristi.

— Vorbele dulci nu te vor duce departe în faţa fetei pădurilor.

— Vrei mai multă acţiune? Aş fi încântat să te îndatorez.

Făcu un pas înainte şi se opri brusc când Rex scoase un mârâit ameninţător.

— Ascultă-mă, Kristi. Cu mine eşti în siguranţă. Strânse şi mai tare pendantivul în mână. Kristi îl urmărea, neştiind dacă putea avea încredere în el. Poate că nu voia să-i facă niciun rău în mod conştient, dar, dacă nu era prudentă, putea cădea uşor în plasa ţesută de el.

— Hai, domnule Novice, du-te la culcare. Ochii lui se închiseră pe jumătate când privirea se opri asupra buzelor ei. Kristi îşi ţinu respiraţia, întrebându-se ce ar fi putut să facă în cazul în care ar fi încercat să o sărute din nou.

— Cum doriţi, doamnă, spuse el cu glas blând. Se întoarse şi porni spre cortul său, lăsând-o pe Kristi complet nedumerită.

Kristi zăcea în sacul de dormit cu ochii larg deschişi şi privea tavanul cortului, căutând răspunsuri care să liniştească furtuna din mintea ei. De ce trăia asemenea sentimente? De ce se comporta ciudat? De ce fusese de acord să-l sărute pe Dev şi apoi îl atacase înfometată de dragoste?

Şi de ce trebuia Dev să fie atât de drăguţ? Vânătorii de fuste era de presupus că aveau coarne sau piele de şarpe şi nu ochi verzi, învăluitori, şi niciun sărut care o transformă într-o masă tremurătoare, stăpânită de dorinţă. Nu era de mirare că femeile din Washington se îndrăgosteau lulea de el. Le vedea aievea agăţându-se de braţul lui şi privindu-l ca şi când ar fi fost un rege.

Dar era King. De aceea era imposibil pentru ea să accepte slujba. Oferta era tentantă, dar era suspectă, având în vedere că venea imediat după producerea scurgerii de petrol, după accidentul tatălui ei şi după scrisoarea pe care o trimisese ea însăşi. Vedea în toată afacerea mâna fină a Baronului, dublată de pumnul de fier

al lui Duke. Poate că Dev era un pion inocent, dar ea nu voia să fie în preajmă în ziua în care compania *King Oil* avea să facă mutările pe tabla de şah. Un Björnson rănit era suficient.

Lacrimile se adunară la colţul ochilor când îşi aminti că fusese la un pas să-şi piardă tatăl. Şi nici nu voia să-şi amintească cât de mult îi simţea lipsa. Nu se gândise niciodată, până atunci, la singurătate, întotdeauna iubise liniştea Nordului. Brusc, liniştea fu tulburată de un zgomot. Kristi se sprijini într-un cot şi ascultă. La picioarele ei, Rex îşi ridică şi el capul, şi schelălăi. Zgomotul se repetă, era mai prelung, un fel de zgomot înăbuşit, sfârşindu-se cu un sforăit. Dev sforăia! îşi lăsă capul pe pernă şi aşteptă. Reveni mai tare, mai lung.

Următoarele trei sforăituri fură la fel de neplăcute. Cum naiba avea să reuşească să doarmă în vacarmul acela? Nici nu era de mirare că nu era însurat.

Se ridică în capul oaselor şi strigă:

— Întoarce-te! Rex latră, ca şi când i-ar fi dat dreptate. Timp de treizeci de secunde se lăsă liniştea, apoi sforăitul reîncepu. Aruncă deoparte păturile şi îşi luă pe ea parka de eschimos trasă peste pantalonii din flanel, îşi vârî picioarele în mocasini şi se târî afară din cort. Străbătu în grabă distanţa dintre corturi, intră şi se ghemui lângă sacul de dormit al lui Dev. Amurgul se filtra prin nailonul albastru, aruncând o lumină slabă. Dev zăcea pe spate cu gura larg deschisă. Un zgomot puternic, plin de rezonanţă, ieşea din gâtul lui. Kristi trase fermoarul sacului de dormit. Era dezbrăcat. Cel puţin până la mijloc. Încercă să-şi ţină privirea aţintită asupra pieptului său. Era bronzat, musculos şi acoperit cu păr atât cât trebuia. Nu, nu. Nu trebuia să mai privească. Îi privi faţa. Avea un chip frumos.

Ochii inocenţi. O gură catifelată, sexy „*La naiba! Oare ce făcea în acel moment*?” Se uită la Dev ca o şcolăriţă îndrăgostită de o vedetă rock. Pentru Dumnezeu, avea douăzeci şi şase de ani. „*De-ajuns*!” întinse mâna pentru a-l zgâlţâi, dar renunţă. Ar fi fost foarte neplăcut pentru el, dacă l-ar fi trezit. Era obosit şi probabil că ar fi

început să sforăie din nou, imediat ce ea ar fi ieşit din cort”. *La naiba, avea să-l lase să doarmă”.*

Se întoarse pregătită să plece, apoi se întoarse din nou atrasă ca de magnetul Polului Nord. Tremura şi simţea o dorinţă teribilă să se strecoare în sacul lui de dormit şi să se bucure de căldura oferită de trupul lui. Rămase nemişcată pentru un timp, încercând să-şi potolească tremurul ce pusese stăpânire pe trupul ei.

„La naiba cu toate acele simţăminte. Trebuia să-l facă să părăsească tabăra”, îşi zise ea în gând. Nu mai avea nicio importanţă dacă lucra pentru tatăl lui sau venise cu adevărat pentru a pune acea placă comemorativă pe mormântul bunicului său. Nu mai dorea nici să-l convertească la cauza protecţiei mediului, mai ales că părea deja preocupat de problemele mediului. Important era felul în care trupul ei reacţiona ca un trădător în prezenţa lui Dev. În dimineaţa următoare era hotărâtă să-l trimită acasă. Dev fu străbătut de un fior, dar nu făcunici o încercare pentru a se acoperi. Ridică fermoarul sacului şi îl acoperi cu grijă. Dev sforăi mai încet şi strâmbă uşor din nas, apoi se întoarse pe o parte.

Kristi aşteptă, neavând curajul nici măcar să respire. Când îl văzu liniştindu-se, se furişă afară din cort. La jumătatea distanţei dintre corturi înţelese cum se înlănţuiau faptele în urma hotărârii ei.

Poate ar fi putut da dovadă de suficientă tărie pentru a-l determina pe Dev să plece, dar nu şi dacă lua portocalele cu el. Se îndreptă spre colnic, deschise chepengul şi scoase punga de hârtie. Ajunsă în cortul său se strecură în sacul de dormit, îl mângâie pe Rex cu un gest reflex şi începu să mănânce. Portocalele îi satisfăceau o plăcere, dar un dor încolţea la gândul că urma să-l ceară lui Dev să plece”. *Oare nu avea să-i simtă lipsa?”* Dar îl cunoştea doar de câteva ore!

CAPITOLUL 5

Kristi îşi ridică privirea de la soba de campanie când Dev ieşi clătinându-se din cortul său. În şosete, cu ochii pe jumătate închişi şi cu părul ciufulit, părea neajutorat ca un

băieţel”. *Da, dar numai băieţel nu este*”, îşi reaminti Kristi. Este un bărbat sexy, fermecător, un bărbat periculos.

— Azi trebuie să pleci! îl anunţă ea brusc. Gura lui Dev se închise pentru a înăbuşi un căscat, apoi se deschise din pricina uimirii.

— Ce spui?

— Va trebui să te întorci la Fairbanks pentru a aştepta. Încă adormit, Dev îşi frecă uşor bărbia.

— Putem rezolva această problemă, după ce mă încalţ şi beau o ceaşcă de cafea?

— Putem discuta, dar hotărârea mea este luată. Scuturând din cap de parcă voia să alunge pânzele de păianjen, porni spre lac cu Rex pe urmele sale, dând din coada. Privind în urma lui, Kristi se întrebă de ce brusc începuse să se simtă singură.

Oftă şi îşi concentra atenţia asupra tigăii cu fund închis la culoare şi începu să amestece în ea. Când auzi înjurăturile lui Dev şi schelălăitul câinelui, Kristi porni în fugă spre mal. Îl găsi pe Dev aşezat pe mal şi laba piciorului drept era plină de sânge.

— Ce s-a întâmplat? Se lăsă în genunchi alături de el şi încercă să-i scoată şoseta.

— Am călcat pe ceva. Cred că este vorba despre o lamă de curăţat solzii, murmură Dev. Rex se apropiase de ei şi urmărea foarte atent ceea ce se întâmpla.

Kristi îi aruncă o privire asemănătoare cu a câinelui, apoi murmură:

— Deşteaptă treabă.

— Mie îmi spui? Te rog să nu-mi aminteşti că eu sunt cel care a curăţat peştele şi am lăsat cuţitul pe mal.

— Trebuie puse câteva fire, spuse Kristi, după ce examina rana cu atenţie.

— Minunat! Te rog, dă-mi ceva să opresc sângerarea. Şi apoi voi încerca să mă descurc.

— Ridică piciorul şi ţine-l sus. Mă întorc imediat. Kristi ţâşni în picioare şi porni în grabă spre avion. Sări în carlingă şi luă trusa de prim ajutor. Reveni în grabă la locul în care se afla Dev, desfăcu trusa şi scoase câteva

pansamente pe care le aplică pe rană cu mare grijă.

— Eşti un adevărat novice. Te simţi slăbit?

— Nu. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu m-aş prăbuşi de la o înălţime prea mare.

Pe buzele lui înflori un zâmbet ironic. Kristi încercă să-şi smulgă privirea de pe buzele lui şi să alunge amintirea acelui tremur care o cuprindea la vederea lor. Puse încă un pansament pe rană şi spuse:

— Ar trebui să te urc în avion şi să te duc la spital, mai înainte de a-ţi pierde tot sângele. Aruncând o privire în trusă, Dev îşi spuse că nu avea de gând să o lase să scape atât de uşor de el.

— Am văzut că ai fire. Ai cusut pe cineva vreodată?

— Numai pe Rex. Dacă îţi trec asemenea idei-prin minte, trebuie să-ţi spun că nu am niciun fel de anestezic. Cu un gest absent, Dev mângâia capul câinelui care, între timp, se aşezase lângă el.

— Dacă Rex a rezistat, voi rezista şi eu. Kristi se întreba dacă era în stare s-o facă şi înţelese că nu avea de ales. Repeziciunea cu care pierdea sângele ar fi făcut ca până în momentul când ajungeau la Fairbanks să nu fie într-o stare prea bună.

Deschise trusa de fire şi foarfece sterile, cu mâinile tremurânde. Respiră adânc şi luă tampoanele, descoperind rana. Nu se gândea la Dev. Nu voia să se gândească la durerile pe care avea să i le provoace. Acum străpunse carnea. Dev tresări, dar piciorul lui rămase nemişcat. Kristi simţi cum ochii i se împăienjeneau din pricina lacrimilor. Încercă să le alunge cu o zbatere a pleoapelor. Legă firul şi porni să facă o nouă cusătură. Dev îşi înfipse mâna în părul lui Rex şi încercă să uite de muşcătura dureroasă a acului, concentrându-şi atenţia asupra lui Kristi.

Evident era tulburată, pentru că îi provoca lui o durere, totuşi dovedea curaj prin dorinţa ei de a ajuta atât cât îi stătea în puteri. Strângând din buze, se concentra asupra rănii şi a cusăturilor. Degetele lungi şi fine se mişcau cu fermitate, dar şi cu blândeţe, cu agilitate şi

siguranţă de sine. Erau degete făcute să atingă un bărbat, iubindu-l şi nu când acesta suferea. Nu, nu un bărbat! Ci pe el anume.

La naiba! De unde îi veneau asemenea idei? Oare nu jurase el că nu se va mai implica într-o relaţie cu o adevărată luptătoare? Dar calităţile care făceau din Kristi o luptătoare erau chiar acele calităţi necesare persoanei pe care o dorea în fruntea comisiei sale. Dev o privea cu atenţie şi uimire cum ducea o luptă în tăcere. Kristi avea o putere de a atinge o coardă sensibilă a sufletului său care îl îndemna să o mângâie. Oare era înţelept să rişte ca între ei doi să se înfiripe o legătură, chiar dacă era bazat pe motive profesionale? Înclină uşor capul când luă o hotărâre. Nu era important să pună placa şi să plece. Nu mai era important. Mult mai important era să o convingă pe Kristi să lucreze cu el. Şi acest lucru avea să-i ia destul timp. Putea să fie nevoie de fiecare minut al săptămâniii pe care şi-o oferise ca răgaz, dacă, bineînţeles, Kristi îi permitea să rămână. Nu cunoştea motivul pentru care Kristi insista să-l vadă plecat. Bănuia că eră vorba de sărutul din seara precedentă. Şi mai ales după întâmplarea din acea dimineaţă, era sigur că avea să-l oblige să-şi facă bagajele. Kristi făcu ultima cusătură şi oftă uşurată.

Se sprijini pe călcâie şi îşi ascunse mâinile tremurânde. Dev se aplecă înainte şi-şi trecu braţul peste umerii ei.

— N-a fost chiar atât de rău. Am dreptate? Braţul lui puternic şi vocea blândă ajunseră până la Kristi prin pâcla pe care o ţesuse spaima în jurul ei.

— Ţie îţi este uşor s-o spui. Tot ce ai avut de făcut a fost să stai nemişcat, murmură ea şi îşi sprijini capul de umărul său. Râsul lui puternic sparse liniştea dimineţii.

— Hai! Nu fi necăjită. O îmbrăţişa încurajator, simţindu-se minunat cu capul ei odihnindu-se pe umărul lui.

— Ai făcut o treabă minunată. Poţi să mă coşi ori de câte ori îţi face plăcere. Kristi rămase câteva momente sprijinită de umărul lui, bucurându-se de căldura plăcută a

trupului său, apoi se smulse cu greu pentru a-şi duce misiunea la capăt. Privi cicatricele care îi acopereau laba piciorului şi o trecură fiori.

— Slavă Domnului că nu a trebuit să fac eu aceste cusături. Ce s-a întâmplat? Dev luă o gură de aer, pentru a se linişti în momentul în care alcoolul începu să curgă pe rană.

— Am făcut o greşeală să mă amestec într-o bătaie a câinilor când eram copil. Kristi luă bandajul şi îl înfăşură în jurul rănii.

— De ce ai făcut o asemenea prostie?

— Buttons era căţeluşa bunicii mele. Nu-mi plăcea cu adevărat. Era o creatură mârâită şi era permanent pe urmele mele. Dar era prima iarnă, după prăbuşirea avionului bunicului meu, şi când o haită a atacat-o n-am putut sta deoparte fără să fac nimic. După acele evenimente, Buttons încerca să mă muşte ori de câte ori se ivea ocazia. Kristi se simţi învăluită de o căldură plăcută, într-un fel, nu era surprinsă de felul cum se comportase Dev, copil fiind. Îşi imagină că Dev, adult fiind, ar fi procedat la fel dacă ceva sau cineva ar fi fost în pericol.

— Nu cred că ai învăţat ceva din lecţia primită.

— De obicei port cizme. Şi sunt stăpânit de o spaimă teribilă faţă de câini, lucru ce ajută de cele mai multe ori. Coborându-şi privirea asupra propriei mâini afundată în părul lui Rex, rămase uimit. Câinele îl privea cu ochi căprui, blânzi. Îşi înălţă botul şi îi trecu o limbă moale peste obraz. Dev izbucni în râs, dar nu se retrase şi câinele îşi mai trecu de două ori limba peste faţa lui, după care îşi coborî capul aşezându-l pe genunchii lui Dev. Kristi simţi o căldură învăluindu-i inima şi coborând apoi în stomac, în vreme ce privea jocul dintre câine şi om.

— Da, văd! răspunse ea.

— Rex este deosebit faţă de ceilalţi câini. Cred că mă place.

„Nici nu mă mir”, se gândi Kristi şi îşi coborî privirea asupra propriilor mâini. Luă o bucată de leucoplast şi fixă bandajul, apoi se ridică în picioare.

— Nu-mi face plăcere, iar trebuie să-ţi spun că astăzi trebuie să porţi mocasinii: Unde sunt?

— Am sperat că nu va fi nevoie să-i mai port vreodată, aşa că i-am vârât adânc în geanta de voiaj cu suveniruri. Kristi reveni curând cu o pereche de şosete şi cu mocasinii ţinuţi cu vârful a două degete. Dev îl mângâie încă o dată pe Rex, apoi luă mâna liberă a tinerei femei şi spuse îngrijorat:

— Kristi, stând aici, m-am gândit ce s-ar fi întâmplat cu tine dacă ţi-ai fi tăiat piciorul în timpul cât ai fost singură. Uimită, Kristi nu reuşi să rostească o vorbă. Rămase nemişcată, privindu-l, şi în cele din urmă spuse:

— Cred că ar fi trebuit să mă cos singură.

— Dar s-ar întâmpla să te răneşti atât de rău, încât să nu poţi pilota? Ce s-ar întâmpla atunci?

— Aş aştepta până când mi s-ar vindeca rana sau poate ar veni cineva să vadă ce se întâmpla cu mine. Oamenii se opresc din când în când în tabără.

Cu un gest blând încercă să-şi retragă mâna. Dar Dev nu voia să-i dea drumul.

— Ce s-ar întâmpla, dacă îţi tai piciorul cu toporul? Ai pierde sânge şi ai muri înainte de a reuşi să pui mâna pe trusa de prim ajutor.

— Pentru Dumnezeu, Dev, nu mai face griji pentru mine. Nici măcar tatăl meu nu-şi face atâtea griji când mă lasă singură în tabără. Îşi trase din nou mâna, de data aceasta mai tare, dându-i lui Dev de înţeles că dorea să-și retragă mâna. Fără grabă, Dev îi eliberă mâna şi imediat Kristi îi dădu şosetele şi mocasinii.

— Mie nu-mi place să ştiu că zbori singură spre Nord şi dacă ai fi fiica sau soţia mea nu te-ai afla aici pentru nimic în lume, spuse Dev simţindu-se neputincios, pentru că nu era în stare să facă nimic pentru a o şti în siguranţă.

— Slavă Domnului că nu sunt nici fiica şi nici soţia ta. Trebuie să mă întorc la fiertura de ovăz. Poţi să te întorci singur la bucătărie?

Un val de căldură îi cuprinse din nou stomacul. Era plăcut să ştie că există cineva care îşi făcea griji din

pricina ei… Era Aceva nou… chiar dacă acel cineva era un King. Încercă să alunge asemenea gânduri, scuturând din cap nemulţumită. Se întrebă de ce se simţea atât de slăbită şi neputincioasă. Probabil foamea era de vină. Aşa că hotărâse să pornească spre bucătărie şi spre micul dejun lăsat pe foc.

Oftând resemnat, Dev începu să-şi tragă şoseta curată peste piciorul pansat.

— Cred că voi fi în stare să mă târăsc până la bucătărie, dar nu cred că voi fi în stare să pilotez în următoarele zile. Poate aş reuşi după ce aş ajunge în aer, dar decolarea şi aterizarea ar fi total neindicate pentru rană. Ar fi păcat să plesnesc aceste cusături, după ce ţi-ai dat toată silinţa pentru a le face. Întinse mâna după cealaltă şosetă şi remarcă o expresie bănuitoare pe chipul ei.

— Crezi că aş fi putut face aşa ceva pentru a rămâne în tabără?

— Mi-a trecut acest gând prin minte.

— Există metode mai uşoare pentru a te convinge să mă accepţi în continuare în tabără. Îmi vei permite să rămân în tabără, nu-i aşa? întrebă el considerând că nu era momentul să o necăjească pe Kristi.

Aceasta îşi feri privirea pentru a nu zări zâmbetul care făcea ca trupul ei să se comporte fără jenă. Îşi aminti de ce insistase ca el să părăsească tabăra. Dacă ar fi ştiut că este bine pentru ea, s-ar fi urcat în avion şi l-ar fi dus pe fermecătorul congresman în Fairbanks mai înainte să cedeze vorbelor lui dulci şi zâmbetului său. Dar nu avea timp de pierdut. În curând ceaţa avea să vestească sosirea toamnei şi ea trebuia să termine numărătoarea păsărilor.

— Nu vreau să plec, şopti el. Zâmbetul începu să pălească şi privirea lui o implora să-i acorde permisiunea să rămână. Fără tragere de inimă, Kristi se supuse privirii lui. Cufundându-se în adâncurile verzi ca muşchiul, înţelese pentru prima oară că răspunsul ei avea o importanţă deosebită pentru Devlin King. Şi cu aceeaşi uimire constată că nu avea puterea să insiste pentru a-l

vedea plecat.

— Bine, vei rămâne, rosti ea cu glas înăbuşit. Luă trusa de prim ajutor şi se retrase mai înainte de a face o faptă nebunească, cum ar fi fost să-l sărute.

Rex o urmă, dar apoi se opri pentru a-l aştepta pe Dev. Aplecată deasupra sobei, observă cu coada ochiului mişcările câinelui trădător. Până şi Rex se întorsese împotriva ei.

— De ce ai luat hotărârea că trebuie să plec azi? întrebă Dev.

Se aşeză pe una dintre cutii şi îşi propti piciorul pe o alta. Rex se prăbuşi între picioarele sale şi îşi sprijini capul pe genunchiul stâng.

— M-am răzgândit. Kristi se întoarse cu spatele spre maşina de campanie şi aruncă o privire surprinzând felul în care pantalonii lui Dev se mulau pe picioarele lui musculoase. Şi alte gânduri îi trecură prin minte. Evitând să-l privească în mod direct, îi dădu o cană de cafea şi un castron cu ovăz fiert în lapte, după care, provocând un accident intenţionat, lovi scaunul ei şi îl îndreptă aşezându-l cât mai departe de King. Îl chemă pe Rex alături de ea. După ce câinele se aşeză lângă scaunul ei, îi aruncă, în sfârşit, o privire bărbatului care îi tulbura simţurile. O privea şi ochii lui spuneau: *„Nu mă poţi păcăli”.*

Kristi îşi coborî privirea asupra propriului castron, copleşită de prezenţa lui Dev. Observă cum îşi puse două bucăţele de zahăr în cafea, o bău cu plăcere şi apoi începu să mănânce.

— Din cauza sărutului? întrebă el molcom.

— Nu numai, răspunse Kristi şi simţi cum se sufocă. Dar vorbele lui erau de-ajuns pentru a reaprinde căldura şi emoţia sărutului.

— A fost un sărut fantastic, nu-i aşa? *„Fantastic! Fusese uluitor... şi o umpluse de groază”*, îi trecu prin minte.

— A fost… Îşi drese glasul. A fost… bine.

— Doar bine? întrebă Dev făcând o figură de om

înfrânt. Nu este bine. Nu, nu. Ce-ar fi dacă am încerca pentru unul excelent? Kristi îşi împinse scaunul şi mai departe de el.

— Nici gând. Dev oftă dezamăgit de reacţia ei faţă de gluma lui nevinovată.

— Nu ai încredere în mine, Kristi, nu-i aşa?

— Nu. *„Şi mai puţină încredere avea în ea însăşi, însă nu avea de gând să recunoască cu glas tare”*.

— Din cauza sărutului?

— Pentru că eşti un King, spuse ea. Scosese cu greu argumentul îngropat adânc în mintea ei. La naiba! îi era tot mai greu să-şi ţină viu în memorie accidentul tatălui său şi implicarea companiei *King Oil* în acel accident.

— Pentru că sunt un King? întrebă el uimit peste măsură.

— Da. Dev aşteptă explicaţii, lămuriri şi când înţelese că nu avea să urmeze nimic îşi aţinti privirea întunecată în propriul castron*”. De ce nu avea încredere în el*?” Simţea nevoia să întrebe, dar nu era încă momentul. Abia dacă îi accepta prezenţa în tabără. Nu voia să ştie ce ar fi urmat, dacă făcea presiuni asupra ei punând întrebări. Gânditor, aşează castronul pe masă şi îşi umplu cana cu cafea. O luă în căuşul palmelor pentru a se încălzi şi sorbi o gură de cafea. Îşi ridică privirea spre Kristi.

— Hai, vino şi lucrează cu mine, Kristi! Şi încearcă să-l cunoşti pe acest King. S-ar putea să-ţi facă plăcere ceea ce vei descoperi. Se uită lung la el şi deja ştia că, în ciuda tuturor îndemnurilor pe care şi le adresase, acel King îi plăcea. Dar un asemenea gând nu o încânta absolut deloc.

— Ţi-am spus aseară că nu vreau să lucrez pentru tine.

— Ai spus că ai alte obligaţii. Care sunt acelea?

Pe moment, simţi nevoia să-i spună că totul era doar o înşelătorie din partea lui şi că ea plănuia să oprească lucrările companiei *King Oil* dar în cele din urmă renunţă. Dacă ţinea să facă pe inocentul, atunci şi ea avea să-i facă jocul.

Oricum, ea avea în acel moment obligaţii mult mai importante.

— Trebuie să închei acest proiect. De dragul tatălui meu. El se bazează pe mine pentru a-l termina. Dacă nu există un raport care să încheie proiectul, atunci nu va exista nici bani, iar de bani are nevoie pentru a cumpăra o locuinţă. Doreşte să o transforme într-un refugiu, un loc unde oaspeţii, interesaţi de viaţa sălbatică şi de salvarea ei, să poată găsi adăpost şi hrană. Din pricina accidentului, nu mai poate lucra pe teren, aşa că locuinţa este extrem de importantă pentru el. Tot ce doresc este să termin proiectul la timpul stabilit. A făcut atât de mult pentru mine! Cel puţin atât să fac şi eu pentru el. Dev o privea cu o admiraţie crescândă. Să te dedici unei cauze, să rămâi neînfricat în faţa pericolelor, să rămâi credincios unui om erau calităţi rare, la fel de rare ca şi păsările pe care Kristi încerca să le protejeze. Avea acele calităţi, credea în existenţa lor, trăia în concordanţă cu ele şi, dacă el dădea dovadă de tărie, ea ar trebui să se afle în următorii avion care zbura spre Washington.

— Nu pot să te învinovăţesc pentru că vrei să-ţi sprijini tatăl. Acest gen de loialitate îl doresc pentru fiecare dintre angajaţii mei… pentru soţia mea. Kristi îi aruncă o privire speriată, apoi se ridică brusc în picioare.

— Nu cred că pot să stau liniştită şi să te aud bătând câmpii despre calităţile pe care le aştepţi să le aibă soţia ta. Eu am de lucru. Puse vasele într-un lighean de plastic şi turnă apă fierbinte peste ele. Dev îşi masă ceafa, cu un gest obosit.

„Ai speriat-o pe tânăra doamnă, King”, îşi zise el. Unde era farmecul său bine cunoscut, tocmai în momentul când avea nevoie de el?

Se ridică încet, ţinându-şi piciorul rănit sprijinit pe cutie.

— Te voi ajuta la spălatul vaselor. Se aplecă şi luă un şervet. Kristi se opri din spălatul oalei în care fiersese ovăzul, aţintindu-şi privirea asupra trupului lui, urmărind felul cum se mulau pantalonii pe el. Îşi strecură repede

mâinile în oală. Nimic mai bun ca fiertura de ovăz lipicioasă pentru a aduce o fiinţă înapoi pe pământ. Aruncă resturile şi cufundă vasul în apă, întrebându-se de ce Dev devenise brusc tăcut. Pentru el era limpede că până în momentul în care Kristi nu avea încredere în ei, nu o putea convinge să lucreze împreună. Dar cum avea să ducă la îndeplinire o muncă herculeană? Cu fiecare minut care trecea era tot mai convins că trebuia să o aibă în fruntea comisiei. Dar clipele treceau prea repede şi pe meleagurile acelea, unde noaptea şi ziua se amestecau, era uşor să uiţi de scurgerea timpului. Nu trebuia să-i acorde şansa de a-l lăsa singur întreaga zi.

— Mi-ar face plăcere să te ajut la numărarea lebedelor, Kristi.

Luă furculiţa pe care o scosese Kristi din apă.

— Sunt primul care recunoaşte că are multe de învăţat despre păsări, cel puţin cât sunt aici în ţinuturile unde are loc cuibăritul. Kristi îl privi cu teamă. Nu voia să fie închisă în carlinga unui avion împreună cu bărbatul atrăgător, aflat alături de ea. Avea un trup care îţi făcea inima să stea în loc şi un zâmbet mai mult decât cuceritor. Totuşi, dacă oferea o şansă educaţiei lui poate oferea o şansă şi protecţiei păsărilor. Merita riscul.

— Vreau să merg cu adevărat, Kristi, o rugă el cu blândeţe.

— Bine, vei veni. Spera să nu fie o greşeală din partea ei. Nimic rău nu se putea întâmpla în carlinga unui avion.

În orele ce urmară, Kristi îşi ţinu un ochi îndreptat asupra terenului de dedesubt şi unul asupra lui Dev, pentru că insistase să piloteze el în momentul când avionul ajunsese în aer. Se aşteptase ca, după cinci ore de pilotaj, să-l vadă plictisit, însă Dev stătea relaxat în faţa aparatelor de control şi părea să aibă tot timpul din lume la dispoziţie. Era obligată să recunoască faptul că era un pilot bun. Când zburaseră deasupra primului cuib, îl obligase să facă nişte manevre menite să pună în încurcătură orice navigator mai puţin experimentat. Dar Dev adusese avionul. În acelaşi

punct cu o precizie maximă. Expresia întipărită pe chipul lui îi spunea limpede că se prinsese în joc, dar nu rostise niciun cuvânt. Şi nici nu arăta că ar fi fost plin de sine, aşa cum şi avea dreptul să fie.

Kristi îi aruncă un zâmbet plin de căinţă şi îşi văzu de treaba ei. De fiecare dată când localiza un cuib, i-l arăta şi identifica pasărea: bufniţă de zăpadă, gâscă canadiană, cocor de dune. Când îl văzu scoţând aparatul de fotografiat şi luând instantanee, se simţi deosebit de încântată. Dev căzuse în capcană.

Dar la fel se întâmpla şi cu ea, îi şoptea o voce. Depăşise faza când îl plăcuse prea puţin pe acel „King”, ajungând acum în faza în care îl plăcea foarte mult.

Dacă ar fi ştiut ce era bine pentru ea, l-ar fi ţinut la distanţă. Totuşi, era greu să-l ţină la distanţă când aproape stăteau unul în braţele celuilalt. Puloverul maro se mula perfect pe umerii lui largi, amintindu-i de forţa ce zăcea în acel bărbat.

Simţise forţa lui şi atunci când îşi odihnise capul pe umărul lui, dar atunci forţa emanată de trupul lui era încurajatoare. Acolo, în avion, o făcea să înţeleagă faptul că se afla în faţa unui bărbat adevărat.

„Era şi un bărbat curajos”, se gândi ea, amintindu-şi rana pe care o avea. Probabil că piciorul îl durea cumplit, dar nu scotea un cuvânt.

Dev o văzu adâncită în gânduri şi nu o deranja. Piciorul îl durea. Dar ce însemna o mică durere, dacă o avea pe Kristi alături de el? Şi n-ar fi vrut să fie lipsit de sărutul care îl vârâse în acea încurcătură, pentru tot petrolul din Alaska. În ciuda atitudinii reci, era o femeie pasională, o femeie care ar fi transformat explorarea ţărmurilor iubirii într-o adevărată aventură.

„La naiba! Iar o lua razna!” Se gândea cum ar fi fost să facă dragoste cu acea femeie minunată în loc să se concentreze asupra felului în care ar fi putut să d convingă să lucreze pentru el. Dar nu putea să nu se lase influenţat de prezenţa ei. La fiecare mişcare a braţului îl atingea şi de fiecare dată când îşi schimba poziţia picioarelor îi

simţea mângâierea plutind deasupra piciorului său.

Oare de ce încerca să ignore prezenţa ei când era mult mai plăcut să exploreze trupul ei? aruncă o privire pe furiş buzelor ei. Dorea să le exploreze în acel moment. Erau mici, umede şi îl invitau. Şi-ar fi petrecut restul zilei încercând să le cunoască cât mai bine. Privirea îi alunecă mai jos, admirând felul în care albastrul cămăşii se modela pe sânii plini. Era evident că nu purta sutien.

Când zbuciumul dintre coapsele sale deveni mai puternic decât durerea ce radia din piciorul rănit, Dev se văzu obligat să-şi smulgă privirea de pe trupul ei şi să se concentreze asupra aparatelor de zbor. Dar încercarea nu aduse nicio schimbare. Zbuciumul se transformă într-o durere care radia până la inimă:

Simţi atingerea ei pe braţ şi tresări. Încercă să se smulgă din gânduri şi văzu privirea ei amuzată, îi arăta lacul de sub ei, unde sute de lebede se adunaseră ca şi când participau la o întrunire. Respirând adânc, încercă să se liniştească.

— Ce se întâmpla? întrebă el aruncându-şi o privire peste aripa avionului.

— Puietul s-a adunat în cinstea verii. Ne vom alătura lor la ora prânzului. Kristi luă maneta în mână şi spuse:

— Acum preiau eu conducerea.

— Da, doamnă. Îşi ridică mâinile de pe manetă şi îi făcu cu ochiul ştrengăreşte. Kristi strâmbă din nas spre Dev, apoi deschise trenul de aterizare. Suprafaţa lacului era limpede şi liniştită ca o oglindă. Din această cauză, Dev constată că era foarte greu să aprecieze înălţimea la care zburau. Kristi realiză o aterizare perfectă, aducând avionul într-un golfuleţ, la capătul lacului, fără să deranjeze lebedele. Opri motorul, lăsând hidroavionul să plutească spre apa puţin adâncă de lângă mal.

— Vom lua prânzul aici. Te superi dacă te rog să te ocupi de avion până rezolv eu o problemă urgentă? Mai înainte ca Dev să poată răspunde, Kristi urcă pe aripă şi apoi sări în apa care îi ajungea până la genunchiul cizmelor înalte, din cauciuc, făcute anume pentru pescari.

Auzi elicea învârtindu-se de câteva ori şi o urmări pe Kristi dispărând. Îşi luă jacheta şi cizmele de cauciuc aflate în spatele său.

Când Kristi se întoarse din excursia făcută de cealaltă parte a dealului, Dev legase hidroavionul şi întinsese o pătură pe care aşezase geanta cu provizii.

— Te simţi bine? o întrebă el văzând-o cum îşi cufundă mâinile în apa lacului. Se şterse pe mâini, vârându-le pe fiecare sub braţ.

— Da, răspunse Kristi şi îl privi printre gene.

— Eşti sigură? Kristi oftă.

— Portocalele. Cele pe care nu le vei mai lua cu tine acasă. Obrajii ei deveniră trandafirii.

— Le-ai mâncat pe toate?

— Aseară.

— Aha.

— Să nu mai spui un cuvânt. Dev izbucni într-un râs cutremurător, arcuindu-şi capul pe spate. Kristi era o combinaţie încântătoare. Era o persoană stăpână pe sine, dar se pierdea când era vorba de o plăcere pe care şi-o putea satisface. În asemenea situaţii nu se mai putea înfrâna. Să facă dragoste cu ea ar fi fost o experienţă extraordinară. Kristi urmări cum hohotele de râs se stingeau şi locul lor era luat de o expresie încărcată de dorinţă. Era o privire caldă, pe care nu încerca să şi-o ascundă. Kristi se întoarse brusc şi îi arătă o movilă înălţându-se în faţa lacului.

— Hai să mâncăm acolo, sus. Este un loc uscat şi ne va oferi o privelişte mai bună asupra lebedelor. Crezi că poţi să mergi până acolo încălţat cu cizmele acelea?

— Da, zise Dev. Îl amuza felul în care încerca să domine, având mereu iniţiativa. Îi făcea plăcere să o lase să aibă iniţiativă… pentru moment.

Movila era, într-adevăr, un loc uscat. Îşi scoaseră cizmele şi se întinseră pe pătură. Kristi îl privi cu atenţie pe Dev. Avea faţa albă şi îşi ţinea buzele strânse. Se ridică, puse cizmele una peste alta şi îi zise:

— Sprijină piciorul pe ele.

— Da, doamnă. Zâmbetul lui era plin de recunoştinţă. Făcu ceea ce i se spusese. Simţea înţepături şi junghiuri în picior. În timp ce mâncau, simţi cum piciorul începea să-l doară cu adevărat. O durere surdă îl chinuia. Când observă în apropiere o tufă mare de mure, Kristi refuză să-l lase să se mişte şi le culese ea imediat. Dev le găsi delicioase, dar nu la fel de plăcute ca imaginea pe care o ofereau coapsele lui Kristi aplecată pentru a le culege. Simţi din nou o greutate şi înţepături între coapse. Făcu tot ce-i stătea în putere pentru a nu le lua în seamă.

— Ai de gând să vii să lucrezi pentru mine când vei termina acest proiect?

— Nu renunţi niciodată?

— Când văd ceva ce îmi doresc, merg până la capăt. Acum te vreau pe tine, Kristi. Pentru comisie. Aşa cum am spus aseară, eşti exact ce îmi trebuie pentru această slujbă. O mângâia cu privirea. Kristi se lăsă învăluită de acea privire, apoi încercă să se smulgă de sub vraja lui.

— Nu voi lucra. Îmi place să lucrez singură. Nu-mi place munca în echipă. Şi chiar dacă mi-ar plăcea, nu-mi place ideea că politica se amestecă în munca mea.

Mai luă o mură şi continuă:

— Şi nici nu-mi place să locuiesc la oraş. Am trecut prin multe oraşe şi am înţeles că betonul, poluarea, zgomotul şi aglomeraţia lor nu sunt pentru mine. Eu prefer oricând pustietatea tundrei. Dev zâmbi, amuzat de felul în care îşi alesese cuvintele.

— Washington-ul este un oraş plin de copaci şi parcuri. Şi Chesapeake este în imediata vecinătate. Merg adesea acolo, când simt nevoia să evadez.

Arătând spre lebede, Kristi spuse:

— Poate vei întâlni şi aceste minunate păsări. Iernează în Chesapeake.

— Foarte bine. Şi nu ai vrea să vezi ce fac în timpul iernii?

— Frumoasă mutare, Dev. I-ar fi plăcut să le urmeze în drumul lor spre Sud, dar nu ar fi vrut să rămână acolo timp îndelungat. Iubea Alaska şi intenţiona să-şi petreacă

restul vieţii în acele locuri, protejând pământul fragil de compania *King Oil* şi de celelalte companii petroliere care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic pentru a câştiga câţiva dolari în plus.

Brusc, îşi aminti bănuiala privitoare la scopul real ai ofertei pe care i-o făcea. Se întreba cum de uitase motivul real. În spatele comportării fermecătoare îl bănuia pe Dev de minciună.

— Spune-mi, domnule congresman, de ce ai fost numit preşedinte al comisiei?

— Pentru că reprezint una dintre regiunile implicate în proiect. Şi am câştigat oarecare notorietate în asemenea probleme.

— Ce fel de probleme?

— N-are importanţă. Îmi pare rău că am amintit de acest lucru. Se aplecă înainte şi îi luă mâna într-a lui, strângând-o uşor.

— Spune-mi! Dar privea mâinile lor, în timp ce se gândea la ceea ce-i ceruse. De obicei, nu-i plăcea să-şi facă reclamă. Totuşi, dorea ca ea să-l cunoască mai bine şi în preajmă nu exista nimeni altcineva care ar fi putut să-i ajute într-o asemenea privinţă.

— Cred că s-ar putea spune că am luptat pentru această cauză toată viaţa.

— Congresmanul cruciat cu privirea aţintită asupra Casei Albe?

— Nu, pentru Dumnezeu. Nu am nevoie de genul acesta de putere. În legislatura următoare s-ar putea să candidez pentru Senat. Senatorul Sheldon se retrage şi, împreună cu oamenii săi, doreşte să-i iau eu locul.

— Senator! Sunt impresionată. Nu este uşor de obţinut un asemenea loc. Va necesita muncă multă, dar îmi place să răspund unei asemenea provocări.

— Îţi place să trăieşti la nivel înalt? Petreceri în fiecare seară. Cina împreună cu preşedintele. Tăcu brusc, observând licărul din privirea lui.

— Dev! Iei masa cu preşedintele?

— De vineri într-o săptămână.

— Nici nu mă mir de ce trebuie să te întorci la Washington. Ei bine, n-ai decât. Eu nu mi-aş găsi niciodată locul pe scena Washington-ului. Într-un an, am fost regina carnavalului de gheaţă în Cordova şi mi-a fost suficient.

— Pot paria că ai fost cea mai frumoasă regină a balului, care a fost vreodată aleasă. Îi aruncă o privire care o făcu să se simtă cu adevărat frumoasă şi dorită, şi mai ales feminină. Îmbujorată, Kristi îşi plecă privirea şi văzu mâinile lor înlănţuite. Brusc, îşi retrase mâna. Nu era cu nimic mai bună ca oricare dintre femeile din Washington, care doreau să pună mâna pe tânărul fermecător, pe burlacul atrăgător aflat alături de ea. În mod ostentativ se retrase spre marginea păturii şi se întinse, sprijinindu-şi capul pe braţ.

— Cred că voi trage un pui de somn. Cineva a sforăit toată noaptea, împiedicându-mă să dorm.

— Dar eu nu sforăi, spuse el mirându-se de schimbarea produsă în comportamentul ei.

— Spune-le păsărilor. Kristi adormi instantaneu, oferindu-i astfel ocazia să o privească în linişte. Era micuţă. Mult mai frumoasă decât femeile cu care se întâlnise până atunci, în ciuda fardurilor şi toaletelor deosebite. Şi avea să rămână la fel de frumoasă, chiar şi când avea să îmbătrânească. La fel ca şi Ducesa.

Kristi nu numai că era la fel de frumoasă ca bunica lui, dar avea acelaşi caracter puternic, acelaşi curaj şi simţ al umorului. Erau calităţi pe care Dev le admira.

Calităţile care i-ar fi fost de folos la Washington. În ciuda afirmaţiilor ei că nu era potrivită cu slujba oferită, era convins că ar fi stârnit o teribilă furtună la Washington. Dar cum avea să reuşească să o convingă?

Căuta răspunsuri, alintat de căldura soarelui, dar nu putea găsi niciun mod… nu putea face nimic altceva decât să viseze. Liniştea ce plutea pe acele meleaguri se strecură în sufletul lui, tulburată doar de căderea picăturilor de apă într-o baltă din apropiere şi din când în când de chemările lebedelor aflate pe lac.

Treptat remarcă fâlfâirile aripilor şi plescăitul apei.

Lebedele se urmăreau una pe cealaltă şi apoi se retrăgeau. Chiar în dreptul movilei două păsări pluteau pe lac împreună, ca şi când şi-ar fi făcut curte. O a treia se apropie de ele. Cea mai mare dintre cele două înainta în întâmpinarea nepoftitului.

Trupul i se ridică şi aripile i se deschiseră pe jumătate. Se încorda şi îl îndemnă pe nepoftit să se îndepărteze. Cu graţie reveni lângă partenera lui. Când ajunse lângă ea, îşi arcui gâtul, întinse aripile şi ea îl primi cu aripile deschise.

Dev urmări o altă pereche de lebede repetând acelaşi joc, apoi o alta şi încă una, în vreme ce în adâncul fiinţei lui o dorinţă încerca să iasă la lumină, adormită, pe care dorea să şi-o înăbuşe. În ciuda eforturilor sale, dorinţa devenea şi mai arzătoare, mai luminoasă, mai puternică şi mai pură.

Kristi tresări în somn. Dev zâmbi şi privirea lui exprima tumultul sentimentelor sale. Kristi se trezi încet. Se ridică, frecându-şi ochii şi îşi înăbuşi un căscat. Fără o vorbă o îmbrăţişă. Kristi deveni rigidă, apoi se relaxă somnoroasă la pieptul lui. O ţinu în braţe fără să facă nicio mişcare, temându-se să nu o sperie. Era atât de plăcut să o ţină în braţele sale. Dorea ca acele clipe să dureze o eternitate, deşi ştia că dorinţa sa era imposibilă.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el în şoaptă. Îşi aleg perechea? Kristi înălţă uşor capul şi privi spre lac.

— Îşi fac curte. De fapt, exersează actul împerecherii, îi explica ea încă somnoroasă.

— Priveşte! A protejat-o şi acum se întoarce la ea, mândru ca un păun.

— Îhm. Este o ceremonie a învingătorului. Aşa îşi găsesc perechea.

Imitând jocul lebedelor, îşi mişcă şi el gâtul, apropiindu-se de gâtul lui Kristi.

— Vrei să spui că o protejează, îi demonstrează puterea lui şi ea îl acceptă?

— Face parte dintr-un ritual. O parte a naturii. Dacă ar fi putut găsi o cale să o protejeze, poate ar fi putut găsi

şi o metodă să-i câştige încrederea. Poate atunci ar fi acceptat să lucreze cu el… şi poate… Îşi mişcă din nou gâtul, imitând jocul lebedelor.

CAPITOLUL 6

Kristi zâmbea somnoroasă, bucurându-se de mângâierile lui Dev. Încântătorul, fermecătorul Dev o mângâia pe ea. Dar Kristi nu simţea nicio ameninţare în avansurile pe care i le făcea. Căldura soarelui îi oferea siguranţă la fel ca şi chemările lebedelor aflate pe lac. Şi braţele puternice care o înconjurau. Îşi plecă capul şi gâtul ei se arcui oferindu-se mângâierilor. Dev nu se lăsă rugat şi profită de oferta care i se făcea. Mici sărutări mângâiau fiecare locşor, fiecare fir de păr. Avea un gât lung, graţios şi fragil., şi un păr bogat, minunat. Moale şi mătăsos, mirosind a trandafiri. Visătoare, Kristi se întreba dacă nu era cazul să pună capăt mângâierilor şi nebuniei care îl cuprinsese pe Dev. Ca şi pe ea, de altfel. Se comporta ca o gâsculiţă lipsită de minte, dacă îl lăsa să o sărute, dar îi făcea mare plăcere. Buzele lui îi trimiteau fiori în tot trupul, fiori de încântare şi emoţie. Fiori care o făceau să dorească să pună capăt acelui joc, deşi îl dorea nespus. Dev îşi spunea că ar fi trebuit să înceteze. Dar în loc să se oprească, el o întoarse pe Kristi în braţele sale, căutând să se bucure de fiecare părticică a acelui gât minunat. Se strecură între cămaşă şi trupul ei, şi îşi lipi obrazul de pieptul ei. Pielea fină ca mătasea era atât de plăcută! Murmurând o scuză, pentru că simţea cât de aspru îi era obrazul neras pe pielea ei, îşi înălţă capul, căutându-i gura.

Continuă explorarea, bucurându-se de fiecare minut, întrebându-se permanent când avea Kristi să-i ceară să pună capăt jocului. La intrarea între valea dintre sâni se opri, simţindu-şi fiecare nerv vibrând din pricina a ceea ce avea să urmeze. Avea oare să-i permită să exploreze acei teritoriu a părui imagine îl urmărise întreaga dimineaţă?

Cu cât buzele lui coborau, cu atât Kristi devenea mai conştientă de ceea ce se întâmpla, de apropierea trupului său. Căldura respiraţiei lui mângâindu-i trupul o punea pe jar, în timp ce buzele lui îi aprindeau un foc interior. Şi

barba o gâdila. O înţepa, o gâdila şi o supunea unor chinuri teribile în unele locuri secrete din adâncul trupului ei. Locuri despre a căror existenţă nici nu ştiuse până în acel moment. *„Dar Dev le cunoştea”,* o avertiza un glas din subconştient. Nu recunoscuse el că femeile din Washington se înghesuiau în jurul lui ca un cârd; de gâşte? *„Ei bine, gâsculiţă de faţă nu avea de gând să se alăture cârdului*”.

— Nu! murmură ea. Se smulse din braţele lui şi se ghemui cu picioarele strânse la piept. Dev o privea contrariat*”. La naiba!”* se gândi el dezgustat. Mai întâi, se hotărâse să-i câştige încrederea, ca mai apoi să se lase purtat de pasiune.

„Ce se întâmpla cu el?”

— Îmi cer scuze, Kristi. N-am vrut să-ţi ciufulesc „penele”, spuse el zâmbind.

— Nu sunt pasăre, zise Kristi indignată. Dev aruncă o privire lacului, apoi se uită la Kristi.

— Şi chiar dacă ai fi una dintre acele păsări, nu am făcut nimic pentru a-ţi câştiga încrederea, nu-i aşa? Regretul din glasul lui picură încet în sufletul ei şi tensiunea care o domina începu să se stingă şi se simţi obligată să se scuze.

— Nu a fost numai vina ta.

— Am senzaţia că mă lupt cu fantomele, spuse el privind-o cu ochi cercetători. Ai suferit în trecut, nu-i aşa?

— Am învăţat să mă port cu prudenţă faţă de bărbaţii care vin în tabără.

— Cine a fost, Kristi? Pentru o clipă, Kristi ezită. De ce trebuia să-i vorbească lui Dev despre viaţa ei sentimentală? Dar exista ceva la acel bărbat, un aer de nerăbdare, o dorinţă de a şti, care o făcu să simtă nevoia să vorbească.

Oricum, merita o explicaţie, având în vedere comportarea ei.

— Fergus McIntyre, spuse ea. Strâmbă din nas, ca şi când rostirea acelui nume ar fi adus cu sine un miros putred. Profesor la o universitate din Minnesota. A sosit în tabără într-o vară când tata era plecat pentru a susţine o

serie de conferinţe.

Aveam douăzeci de ani, eram timidă şi Fergus era chipeş şi fermecător şi ştia să se poarte cu femeile. Când Dev dori să facă o remarcă, Kristi clătină din cap şi un zâmbet pe jumătate batjocoritor înflori pe buzele ei.

— În timp ce eu visam la căsătorie şi la o carieră de cercetare dusă alături de el, Fergus făcea tot ce-i stătea în puteri pentru a stoarce informaţii referitoare la cercetările mele. I-am oferit de bunăvoie multe dintre rezultate şi poate i-aş fi oferit şi mai mult, dacă tata nu s-ar fi întors pe neaşteptate, la fel ca în vechile melodrame.

— Şi acum am intrat eu în scenă şi tu nu eşti sigură dacă sunt un erou sau o lichea. Kristi, vreau să fii convinsă de un lucru: nu voi profita niciodată de tine.

Kristi îl privea, întrebându-se dacă putea să aibă încredere în el sau nu.

— Ciudat! Şi Fergus spunea acelaşi lucru.

— Crezi că încerc să te seduc pentru a te convinge mai uşor să lucrezi pentru mine?

— Atunci care este motivul pentru care mă săruţi? Dev deschise gura, apoi o închise la loc. De ce o săruta? Dacă cerceta adânc în sufletul său şi afla adevărul, precis pornea spre Polul Sud în cea mai mare grabă. Dacă i-ar fi spus şi ei motivul, Kristi ar fi luat-o la goană în direcţia opusă.

— Pentru că eşti o femeie frumoasă şi eu sunt un bărbat care se aprinde uşor.

Era motivul cel mai lesne de invocat şi cel mai puţin tulburător care îi veni în minte. Gândul că şi ea se aprindea la fel de repede, o făcu să se îmbujoreze.

— Şi mai există şi un altul?

— Şi pentru că de câte ori mă cufund în albastrul ochilor tăi mă pierd.

Îi trimise un zâmbet ademenitor, care o făcu să se înfierbânte, urmat de un semn ştrengăresc cu ochiul, care avu darul să domolească atmosfera.

Dev o necăjea, glumind. Kristi râse pe înfundate. Se simţea cu inima uşoară şi liniştită pentru prima dată de

când auzise despre femeile din Wasington care roiau în jurul lui.

— De restul motivelor, te rog să mă scuteşti. Dev o privea gânditor.

— În afara acelei experienţe cu un om de nimic, nu ai mai trecut prin nicio altă încercare privind bărbaţii, nu-i aşa, Kristi? îşi ascunse faţa între genunchi, apoi îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui Dev aţintită asupra sa.

— Nu. Am douăzeci şi şase de ani şi abia dacă am fost sărutată de câteva ori. Aceasta sunt eu.

— Dar ce se întâmpla cu bărbaţii din Alaska? Sunt orbi?

Întrebarea lui Dev era însoţită de un zâmbet admirativ. Zâmbetul lui făcu minuni pentru ceea ce simţea Kristi. În acel moment se consideră cea mai frumoasă femeie din lume şi o încredere în sine, pe care nu o mai cunoscuse până în acel moment, puse stăpânire pe ea.

— Nu întâlnesc prea mulţi bărbaţi când lucrez pe teren şi când sunt la colegiu trebuie să muncesc pentru a mă putea întreţine. Şi, oricum, băieţii de la colegiu mi se par prea tineri. Te rog să nu mă înţelegi greşit. Am o mulţime de prieteni, dar niciunul dintre ei nu mi se pare potrivit pentru o legătură mai serioasă.

— Înţeleg faptul că viaţa dusă în mijlocul naturii ţi-a oferit o perspectivă deosebită asupra a ceea ce este important în viaţă. Pentru tine alegerea unui partener de viaţă este o treabă la fel de serioasă ca şi alegerea partenerului de viaţă al lebedelor, nu-i aşa? Kristi clătină uşor din cap. Era incapabilă să-şi smulgă privirea de sub cea a bărbatului care părea dornic să-i cerceteze sufletul. Era absolut tulburător felul în care Dev îi citea cele mai ascunse gânduri.

— Şi eu semăn cu ele, murmură Dev. Nici eu nu cred într-o relaţie întâmplătoare şi nici în partenere de o noapte.

— Dar ai recunoscut că numele tău apare în mod frecvent la rubrica mondenă a ziarelor.

— Asta-i tot. Bârfă. Trebuie să fiu văzut prin oraş şi

presa are nevoie de senzaţie. Dintr-un motiv necunoscut simţea că era adevărat ce spunea. Dar câte dintre femeile cu care se întâlnea sperau să-l prindă definitiv în mrejele lor? Nu le făcea o vină din pricina unei asemenea dorinţe. Era un trofeu ce merita câştigat.

— Nu cred că ai ajuns la treizeci de ani fără să fi avut o relaţie mai serioasă. Kristi îşi eliberă picioarele din strânsoarea braţelor şi aşteptă răspunsul.

— Credeam că ai ajuns la concluzia că sunt un bărbat total neserios, încercă el să abată conversaţia.

— Termină cu glumele, Dev! E rândul tău să fii serios.

„*Avea dreptate*”, recunoscu Dev. Ea îi mărturisise durerea inimii ei, aşa că nu-i rămânea decât să procedeze la fel.

— Am întâlnit-o pe Brenda în primul an la colegiu şi am devenit imediat nedespărţiţi. Aveam aceleaşi preocupări, aceleaşi idealuri privind ceea ce ar fi trebuit să devină lumea şi ne alăturam amândoi fiecărei cauze care se potrivea felului nostru de a gândi. Ţineam la ea şi credeam că în cele din urmă ne vom căsători şi vom creşte un mic grup de luptători… dar ea ţinea mai mult la propria ei cauză decât la mine. A plecat în Etiopia pentru a deveni doctor misionar. Şi eu am făcut-o nefericită, pentru că nu am vrut să merg cu ea. Îi aruncă lui Kristi un zâmbet cald şi îşi dădu seama că era prima persoană cu care vorbea deschis despre Brenda. Kristi avea o calitate: îl făcea să-şi deschidă sufletul în faţa ei.

Îi zâmbi şi ea îi întinse mâna, atingând-o pe a lui.

— Felul în care ai pierdut-o cred că a lăsat un mare gol în viaţa ta.

— M-a lăsat bântuit de o mulţime de întrebări, spuse el recunoscător pentru înţelegerea pe care o arăta Kristi. Despre îndatorire, dedicare şi despre tot ceea ce a constituit credinţa mea. A durat ceva timp, dar cred că lucrurile s-au lămurit.

Kristi îi strânse uşor mâna.

— Şi? Dev privea mâinile lor înlănţuite şi nu ştia dacă trebuia să răspundă cu o glumă sau să spună adevărul”. *La*

dracu'! Nu era nici el mai bun ca Fergus. N-ar fi învinovăţit-o pe Kristi dacă i-ar fi reproşat că se folosea de ea".

Îşi înălţă capul şi o privi adânc în ochi.

— Şi am hotărât că nu mă voi mai lăsa implicat în nicio relaţie personală cu o femeie care este dedicată unei cauze anume. Şi eu sunt un luptător, Kristi. Voi fi până în ultima zi a vieţii mele şi am nevoie de o soţie care să muncească alături de mine şi nu să-şi urmeze propria ei luptă. Cu cât înţelegea mai bine sensul cuvintelor şi implicaţia lor, Kristi îl privea tot mai prudentă, îi eliberă mâna şi îşi cuprinse din nou genunchii cu ambele braţe.

— Ştii foarte bine ce simt pentru păsări.

— Şi te admir pentru devotamentul faţă de ele. Acesta şi este motivul pentru care aş dori să lucrezi în comisia despre care ţi-am vorbit. Totuşi, acesta este şi motivul pentru care îmi spun că nu ar trebui să te sărut şi nu ar trebui să doresc să fii a mea, şi nu ar trebui... Îi aruncă un zâmbet şi tăcu. Kristi gândea că nu putea să nu ia în seamă zâmbetul lui, aşa cum nu putea să nu vadă luminile Nordului şi încercă să-şi pună în joc toată hotărârea pentru a se ridica în picioare. În cele din urmă reuşi să se ridice. Îşi puse mâinile în şolduri şi respiră adânc.

— Şi atunci de ce nu scapi ocazia să mă săruţi? întrebă ea.

Expresia întipărită pe chipul lui deveni şi mai timidă, dar şi drăgăstoasă. Se ridică în picioare şi, privind-o, spuse:

— La naiba, Kristi! Habar n-am. Acum îmi spun că nu e bine ceea ce fac şi că eşti o femeie periculoasă, iar în momentul următor te sărut. Nesiguranţa din glasul lui îi atinse cele mai intime coarde ale sufletului. În ciuda aerului rezervat pe care îl arbora, izbucni în râs.

— Ai o problemă cu adevărat importantă, izbucni şi el în râs, apoi, brusc, deveni serios.

— Problema mea principală este că nu vreau să-ţi fac nici cel mai mic rău, Kristi. Nu vreau să te rănesc cum am

rănit-o pe Brenda.

— Nu-ţi face problema. Ştiu să-mi port singură de grijă. Dev simţi o puternică dorinţă să-i clatine convingerea pe care o avea în sine şi pe care o purta ca pe un scut.

— Eşti convinsă? întrebă el.

— Da. Nu trebuia decât să-şi ţină vie în minte ideea că se afla în faţa unui King. Dev îşi aplecă şi mai mult capul, şi întrebă:

— Foarte sigură?

— Da, murmură ea. Buzele lui le întâlniră pe ale ei.

— Nu sunt sigură, şopti Kristi.

— Ei bine, eu sunt convins de un singur lucru. Nu te voi mai săruta din nou până nu îmi vei cere tu s-o fac. O îmbrăţişa în fugă şi continuă:

— Te rog să ţii seama de faptul că am fost crescut de o mamă care crede în binefacerea unei îmbrăţişări şi acum îmi lipseşte enorm această alinare.

Kristi zăcea în sacul ei de dormit din tabără, ascultând acel zgomot care o trezise din somn. Alături de ea, Rex îşi înălţă şi el capul, mârâi şi adormi la loc, după care se lăsă din nou liniştea. Kristi asculta liniştea şi dorea să o audă tulburată de sforăitul lui Dev. Cel puţin zgomotele acelea erau normale.

Brusc, auzi un mârâit răguşit şi un fâşâit la intrarea cortului său”. *Se întâmpla ceva rău”,* îşi spuse Kristi. Se strecură imediat afară din sacul de dormit.

Un geamăt uşor tulbură liniştea nopţii şi o făcu să simtă fiori pe spate. Probabil Dev avea dureri. Se încălţă cu mocasinii şi nici nu apucă să tragă complet fermoarul cortului când Rex se şi năpusti afară mârâind şi lătrând.

— Rex, vino imediat aici! strigă ea înşfăcând puşca înainte de a ieşi din cort.

Luă un glonţ, încarcă arma şi se alătură câinelui care lătra şi se agita în jurul chepengului aflat pe colnic, unde îşi ţinea proviziile. Făcură împreună înconjurul lui şi se întâlniră cu o lupoaică speriată, care, după ce le aruncă o privire scurtă, o luă la fugă. Dev, îmbrăcat cu un pantalon

de joging şi încălţat cu mocasinii, se târâse afară din cortul său cu harponul în mână. Văzuse şi el animalul pierzându-se în noapte. Porni înainte şontăcăind şi apoi o văzu pe Kristi apărând de după colnic urmată de Rex. Simţindu-se complet inutil, Dev se sprijini în harpon şi îşi ridică piciorul drept de la pământ.

— Presupun că nu este nevoie de ajutorul meu. Se pare că eşti stăpână pe situaţie.

— O femeie trebuie să fie capabilă să se apere de nepoftiţi, îl lămuri ea oprindu-se în faţa lui. O singură privire aruncată asupra trupului ei îmbrăcat cu un costum din bumbac moale ce se mulaperfect, îi alungă dezamăgirea lui Dev.

— În acest costum, draga mea, în mod sigur ai nevoie de protecţie, rosti el tărăgănat, aruncându-i o privire apreciativă şi fluierând uşor.

„Era asemănător chemării lupului”, îşi spuse Kristi şi îşi privi picioarele îmbrăcate cu pantaloni strâmţi”. *Oare îşi bătea joc de ea?”*

— La ce te aşteptai? Sunt o femeie care trăieşte în afara civilizaţiei.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit. Arăţi perfect în ei, par făcuţi special pentru tine. Felul cum se mulau pe sâni şi pe talie îi aducea înaintea ochilor cel mai frumos trup pe care îl văzuse vreodată. Ar fi dorit nespus ca durerea pe care o simţea în picior să nu fie atât de supărătoare pentru a se bucura cu adevărat de priveliştea ce i se oferea. Cu un aer încurcat, din pricina privirii lui, Kirsti se întoarse, pregătindu-se să se retragă, apoi se întoarse brusc. Văzându-l stând într-un picior, îşi aminti geamătul pe care îl auzise mai devreme. În mod sigur, nu lupoaica gemuse.

— Te doare piciorul? întrebă ea.

— Nicio problemă, murmură el. Nu voia să o deranjeze mai mult decât o făcuse până în acel moment. Făcuse şi aşa destul pentru el. Rex se apropie şi Dev rămase complet nemişcat, în vreme ce câinele îi adulmeca piciorul. Se întoarse apoi spre Kristi şi clipi.

— Cred că ar fi bine să mă uit, spuse Kristi. Puse

arma sub braţ şi întinse mâna pentru a-l ajuta pe Dev să meargă spre cortul său. Când îi zări pieptul gol se răzgândi.

— Du-te şi îmbracă-te, apoi vino în bucătărie! ordonă ea scurt.

Kristi îşi puse o parka de eschimos peste costumul de bumbac, luă o lanternă şi trusa de prim ajutor, şi se simţi destul de tare pentru a da ochii cu Dev. Acesta îmbrăcase scurta de aviator şi se aşezase deja pe una dintre lăzile de lemn aflate în bucătărie. Piciorul îl ţinea sprijinit pe o altă ladă şi Rex îşi odihnea capul pe genunchiul său.

— Te agiţi degeaba, încercă el să o liniştească, deşi ştia că nu era adevărat. Kristi îngenunche în faţa lui, îi aşeză piciorul în poala ei şi începu să desfacă bandajul.

— Vedem imediat despre ce este vorba. Lumina lanternei îi confirmă temerile. Carnea în jurul tăieturii se umflase şi se înroşise. Atinse uşor cu degetul. Era fierbinte. Îşi ridică privirea şi îl examina pe Dev cu atenţie. Ochii îi străluceau şi bănuia că avea febră.

— Arată rău, domnule Novice. Trebuie să eliminăm infecţia. Aşeză piciorul lui Dev pe ladă. Luă o canistră cu kerosen şi o găleată curată, şi, în timp ce turna lichidul în găleată, spuse:

— Tratamentul este puţin ortodox, dar am observat că a dat rezultate în multe cazuri.

— Sper că nu ai de gând să aprinzi şi un chibrit, glumi Dev. Kristi îngenunche şi îi ridică pantalonul până deasupra gambei, scoţând în evidenţă piciorul musculos.

Ridicându-l, Kristi simţi atingerea părului aspru şi pentru o clipă îşi pierdu cumpătul. Îşi reveni repede şi îi vârî laba piciorului în găleată. Dev reuşi să-şi înăbuşe geamătul în clipa în care rana intră în contact cu kerosenul. Rex clipi şi Dev îşi cufundă mâna în blana lui groasă, mulţumit că avea un sprijin.

— Aş fi vrut să-ţi pot oferi o băutură tare pentru a te ajuta, spuse Kristi ridicându-se în picioare.

— M-aş mulţumi cu o îmbrăţişare. Kristi îl privi cu atenţie, întrebându-se dacă avea curajul să-l îmbrăţişeze.

Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, simţea şi ea nevoia să-l îmbrăţişeze… şi nu numai pentru că ducea dorul să ţină pe cineva aproape.

Era convinsă. Dev îi oferi un zâmbet încurajator.

— Nu trebuie să te temi, pentru că nu voi face nimic care să te supere. Nici nu aş putea, cu un câine aprig alături şi cu un picior în găleată.

Kristi izbucni în râs auzind gluma şi pentru prima dată de când auzise geamătul lui se mai linişti. Avea dreptate. Ar fi putut scăpa cu uşurinţă, dacă Dev încerca să facă un gest nedorit de ea. Şi nici nu avea să facă nicio încercare. Doar îi spusese că nu dorea să intre într-o relaţie serioasă cu ea; îi promisese că nu avea de gând să o sărute, dacă ea nu dorea. Şi ea nu avea de gând să-i ceară să o sărute”. *Oare era adevărat?”*

Îşi apropie scaunul de lada pe care se aşezase Dev şi acesta îşi strecură un braţ în jurul umerilor ei, îmbrăţişând-o cu recunoştinţă. După câteva clipe îşi strecură şi ea un braţ în jurul lui şi îl îmbrăţişa. Dev oftă mulţumit, adulmecă mirosul de trandafiri şi oftă din nou. Trandafirii îi aminteau de căminul său.

— Te rog, Kristi, vorbeşte-mi, spuse el. Ştia că numai prezenţa ei alături de el era motivul pentru care îşi amintea de casă. Kristi tresări surprinsă când se simţi strâns lipită de pieptul lui. De ce trăia un sentiment de siguranţă în braţele lui mai ales când ştia că trebuia să-l ţină la distanţă? încercă să se îndepărteze de el, dar Dev o trase uşor înapoi. Kristi hotărî să rămână liniştită, gândindu-se că era o osteneală prea mare să lupte în acel moment.

— Bine, dar întreaga seară ţi-am vorbit despre o mulţime de lucruri. Nu ştiu ce se întâmpla cu mine. De obicei nu rostesc mai mult de două fraze din când în când şi eu am vorbit ore în şir despre păsările mele. Vorbise într-adevăr, dar de câte ori îi arunca o privire lui Dev gândurile ei se învălmăşeau.

— Am savurat fiecare moment petrecut alături de tine. De fapt, în ultimele două zile, m-am simţit mai fericit

ca niciodată. Este un sentiment greu de explicat, dar mă simt ca şi când aş fi acasă alături de familia mea. În copilărie împărtăşeam toate evenimentele unii altora: munca, tristeţea, bucuria. Exact tot ceea ce am trăit noi doi împreună. Cred că am simţit lipsa acelor zile. Zâmbi când simţi mâna ei mângâindu-i uşor spatele. Era o încercare de a-l consola. Dev o strânse în braţe, gândindu-se că poate şi ea simţea nevoia de a fi încurajată.

— Cred că îţi este dor de tatăl tău. Brusc, îşi dădu seama ce mult îi simţea lipsa. Poate de aceea îi făcea plăcere să stea de vorbă, să râdă, ca răspuns la glumele ei, sau chiar să o necăjească. Deci trebuia să se bucure de fiecare moment pe care îl petrecea alături de el pentru a-şi aminti totul atunci când avea să rămână singură.

— Ai dreptate. Îmi este dor de el.

Se strânse la pieptul lui Dev, deşi îşi spunea că nu ar fi trebuit s-o facă.

— El este vorbăreţul familiei. Ştie să se folosească de cuvinte în aşa fel, încât fascinează mulţimea, întotdeauna am admirat această calitate, felul cum stă în faţa unei săli pline şi îi captează atenţia. Mai mult, reuşeşte să-i facă să creadă în vorbele lui. Dev zâmbi în sinea lui. Îi plăcea felul în care Kristi vorbea despre tatăl ei. Mereu vorbea cu admiraţie. Şi îi plăcea şi căldura trupului ei aflat atât de aproape de el.

— Nu ai făcut niciodată o prezentare referitoare la problemele mediului în faţa unui public sau nu ai participat la niciun turneu de conferinţe?

— Doar o dată. Şi a fost suficient. Dev o simţi înfiorându-se şi o strânse şi mai tare în braţe. El cunoştea sentimentul acela. Ştia cum este să trăieşti sub pumnul de fier al unui tată autoritar şi se întrebă dacă şi Kristi trăia asemenea experienţă.

— Kristi, tatăl tău te ţine în mod intenţionat departe de lume?

— Nu, Doamne, nici gând. De fapt, chiar mă îndeamnă să încerc să ţin conferinţe.

— Şi atunci de ce nu încerci?

— Pentru că mă simt perfect mulţumită să fac ceea ce ştiu eu să fac mai bine. Prefer să las conferinţele în seama lui. Eu adun materialele şi scriu rapoartele.

O simţi din nou cum încerca să se elibereze din îmbrăţişarea lui şi îşi strânse şi mai tare braţele în jurul ei.

— Am vorbit destul despre acest subiect, hotărî Dev. Nu voia să spulbere ceea ce se anunţa o experienţă minunată, mai ales că piciorul părea să nu-l mai doară.

— Vorbeşte-mi despre mama ta. N-ai spus un cuvânt despre ea. Kristi ştia că ar fi trebuit să facă un efort să se desprindă din braţele lui. Trebuia să se depărteze cât mai repede de trupul lui. Dar era mult mai uşor de gândit decât de făcut. Se simţea minunat în braţele lui.

— Mama a părăsit Alaska, atunci când eu am împlinit zece ani.

Părinţii meu nu ar fi trebuit să se căsătorească niciodată, dar au sperat că dragostea avea să-i ajute să treacă toate deosebirile dintre ei. Încercă să-şi înghită nodul care i se aşezase în gât.

— Mama era din California şi ura Nordul, în special iernile. Primele mele amintiri sunt ale mamei mele plângând. A încercat din greu să rămână alături de noi, dar în cele din urmă a fost nevoită să plece. Şi tata a lăsat-o să plece, pentru că se temea că ar fi sfârşit prin a se sinucide. Am păstrat legătura cu ea, dar niciodată nu s-a mai întors în Nord. Dev simţi o durere adâncă pentru Kristi, deşi doar putea ghici ce însemnase pentru ea plecarea mamei sale.

— Ai vizitat-o vreodată?

— O singură dată, când tata trebuia să ţină o conferinţă în Florida. A venit şi ea împreună cu soţul ei şi cu restul familiei, şi tata m-a îndemnat să petrec weekendul cu ei. Abia mai târziu am înţeles cât de mult l-a costat acel îndemn. Se temea că ar fi putut să mă piardă şi pe mine. Bineînţeles că nu a existat nici cea mai mică şansă să se întâmple aşa ceva. Eu iubesc Alaska şi aş reacţiona la fel ca şi mama mea, dacă ar fi să-mi petrec restul vieţii în altă parte.

„Dumnezeule! se gândi Dev. Oare era o ameninţare

în cuvintele ei?" Chiar dacă reuşea să o convingă să se mute în Sud, îi arăta limpede că era hotărâtă să nu petreacă prea mult timp în acele locuri.

— Mama nu înţelegea sentimentele mele, continuă Kristi. Căuta să încerce să mă convingă să mă mut în Sud, mai ales pentru că se temea din pricina singurătăţii în care trăiesc.

— Are şi motive să se teamă. Nici mie nu-mi place să te ştiu singură aici şi nu-ţi sunt o rudă atât de apropiată. Preocuparea din glasul lui o făcu să tresară şi, oftând cu resemnare, se retrase din braţele lui cu greu.

— În dimineaţa aceasta am trăit un sentiment plăcut ştiind că îmi porţi de grijă, dar s-ar putea să devină plictisitor, îl avertiză ea.

— Îmi pare rău. Voi încerca să nu te mai plictisesc. Îi strânse uşurel umărul şi apoi îi luă mâna într-a lui.

— Ştiu că mama m-ar fi certat fără milă, pentru că nu ţi-am mulţumit încă pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Privirea lui gravă era aţintită asupra ei când îi ridică mâna şi o duse la buze.

— Mulţumesc pentru că mi-ai oferit un adăpost şi pentru că mi-ai permis să stau aici, spuse el, şi îi sărută mâna. Kristi îşi simţi inima tresărindu-i de plăcere şi apoi un fior o străbătu când Dev, întorcându-i palma cu faţa în sus, îi sărută încheietura mâinii.

— Mulţumesc pentru că mi-ai cusut rana, în dimineaţa ce a trecut, continuă el şi apoi îi sărută şi palma.

— Şi, în sfârşit, mulţumesc pentru tratamentul din seara aceasta. Îşi înălţă încet capul şi întâlni privirea ei mirată.

— Aceste sărutări sunt doar un neînsemnat înlocuitor pentru cele pe care aş dori să ţi le ofer cu adevărat, dar nu ţi le pot oferi, pentru că îmi este teamă.

— E-e-este de-de-de-ajuns… reuşi ea să îngâne cu respiraţia tăiată.

Mai târziu, când stătea cu ochii larg deschişi în sacul ei de dormit, recunoscu faptul că i-ar fi făcut o plăcere mai mare altfel de sărutări… Şi mult mai târziu, când continuă

încă să rămână trează, Kristi începu să-şi facă probleme din pricina tratamentului empiric pe care i-l aplicase. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca piciorul lui Dev să se infecteze. În ziua următoare trebuia să-l ducă urgent la spital. Dacă el însuşi nu putea să piloteze avionul, atunci avea să-l ducă ea.

Deşi nu ar fi vrut să-l vadă plecând.

Dev acceptă cana cu cafea. Kristi îl privea şi se simţea la fel de moale ca şi aluatul pentru scovergi pe care îl frământa. Încercă să ia o atitudine autoritară şi rosti:

— Trebuie să pleci. Privirea ochilor verzi se trezi brusc şi o întâlni pe cea a ochilor albaştri.

— Credeam că s-a încheiat această dispută, spuse el.

— Ar fi trebuit să te duc la spital încă de ieri. Acum, rana s-a infectat. Ai nevoie de antibiotice şi de tratament medical serios.

— Ei, ei! Este prea devreme pentru a-mi cere să-mi fac bagajul.

Dev întinse mâna şi îl mângâie pe Rex care se întinse peste piciorul lui sănătos.

— Mă tem pentru sănătatea ta. Kristi luă cu o lingură aluat şi puse în grăsimea încinsă din tigaie.

— Te temi pentru sănătatea unui King? Ce progres. Zâmbetul ce-i înflori pe faţă o zăpăci pe Kristi complet. Dev oftă cu un aer exagerat şi spuse:

— Trebuie să-ţi mărturisesc că piciorul meu este cu mult mai bine.

— Nu cred.

— Poţi să controlezi, dacă vrei, dar după ce luăm micul dejun. Mirosul slăninuţei face să-mi lase gura apă. Slănina conservată era foarte costisitoare şi Kristi hotărâse să deschidă o cutie, în cinstea ultimei zile pe care o petrecea oaspetele său în tabără. Şi tocmai în acel moment o anunţa că desfăcuse cutia degeaba.

Trăia un sentiment de exasperare, dar şi unul de mulţumire. În acel moment ea sigură doar de un lucru: nu exista nimeni altcineva pe lume cu care să dorească să împartă preţioasa slăninuţă, în afară de chipeşul novice. Şi

în privinţa piciorului avea dreptate.

O oră mai târziu se văzu nevoită să recunoască faptul că rana începuse să se vindece. Când aplică un nou-bandaj, se întrebă care era motivul liniştii ce se coborâse în sufletul ei.

— Pot rămâne? întrebă Dev, plin de speranţă.

— Da, poţi să rămâi până când puiul de bufniţă începe să zboare, fu ea de acord.

În cele din urmă se vedea nevoită să recunoască motivul pentru care lumea părea, brusc, mai strălucitoare, mai luminoasă. Încă câteva zile Dev avea să mai rămână în tabără.

CAPITOLUL 7

Joi dimineaţa, foarte devreme, când Dev aruncă o privire locului unde se afla mormântul, mulţumi cerului că bufniţele erau încă în cuib. Femela avea grijă de puiul ce părea oricând gata să fugă, iar masculul vâna insecte pentru a-şi hrăni familia. Întorcându-şi capul, Dev o privi atent pe Kristi care se afla alături de el.

Fusese uimit când îi propusese să meargă împreună să vadă ce se întâmpla cu bufniţele. Prezenţa lui o plictisea? Sau şi mai rău: poate se plictisise să-l tot audă cerându-i să lucreze pentru el şi atunci se hotărâse să-l trimită acasă. Nu voia să plece. Dar trebuia, în cel mult trei zile. Dacă nu se petrecea un miracol, Kristi nu avea să-l însoţească. Se folosise de toate argumentele care îi trecuseră prin minte şi de tot farmecul său personal. Spre ruşinea lui, într-un moment de slăbiciune, se gândise să se folosească şi de sex. Dar nu voia să se împrăştie prin oraş zvonul referitor la felul în care îşi ocupase Kristi locul în fruntea comisiei… dacă bineînţeles accepta postul. O urmărea cu atenţie şi îşi dorea să o vadă întorcându-se spre el şi spunându-i că se răzgândise. Dumnezeule, cât de mult ar fi regretat dacă nu-l urma în Sud. Se strecurase în viaţa lui, în fiinţa lui atât de adânc, încât până şi gândul că urma să o părăsească îl făcea să simtă un gol în suflet la fel de adânc ca şi pustietatea din jurul său.

Kristi se întoarse spre el şi îi zâmbi. Îi răspunse şi el

zâmbind şi privirea lui se plimbă în voie pe chipul ei. Se opri asupra buzelor, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă o săruta. Faptul că reuşise să se abţină şi să nu o sărute ar fi trebuit să-i aducă drept răsplată o medalie de onoare din partea Congresului.

Dacă îl mai privea cu zâmbetul acela, atunci… nu, nu trebuia. Nici nu trebuia să îndrăznească să aibă asemenea gânduri. Dacă ar fi sărutat-o încă o dată, ar fi uitat de tot ce însemna onoare şi ar fi iubit-o fără nicio reţinere.

Kristi îl privea cu atenţie şi îşi dorea ca el să o sărute din nou. Dorinţa creştea în ea de câteva zile şi uneori era domolită de reţinerea lui Dev, alteori era aprinsă de tot ceea ce se întâmpla în jurul ei. Mai înainte de sosirea lui făcuse observaţii, dar după aceea toate mişcările păsărilor o ajutau să conştientizeze tot ceea ce se întâmpla cu trupul ei şi cu dorinţele acelui trup. De fapt, nu păsările şi existenţa lor o afectau, ci prezenţa lui Dev. Simţea braţul puternic aflat sub mâna ei şi mirosul lui era atât de bărbătesc, un amestec de piele caldă şi alte arome aspre.

Înghiţi în sec. Încet, îşi plimbă degetele pe mâneca de piele a hainei. Privirea lui înfometată urmări drumul urmat de degetele ei care urcară, atingându-i faţa.

Simţea o dorinţă puternică să-i mângâie obrazul încă de dimineaţă, din momentul când îl urmărise bărbierindu-se. Dev îşi ţinu respiraţia şi zâmbi din nou. Zâmbetul lui însemna prăbuşirea ei, o făcea să cedeze în faţa dorinţei. Ridică mâna explorându-i micile cute pricinuite de zâmbet şi simţi o plăcere deosebită sub vârful degetelor când atinse pielea moale şi uşor încreţită. Îşi trecu degetele de mai multe ori peste obrazul lui, bucurându-se de simpla atingere. Privirea cerceta buzele moi, pline şi atât de plăcute când o sărutau. Simţi o căldură învăluind-o, amintindu-şi sărutările lui. Un ţipăt tânguitor sparse liniştea şi în privirea lui Dev Kristi citi nedumerirea. Ţipase unul din ei, copleşit de dorinţă? Ţipătul izbucni din nou. Venea dinspre lac şi părea să aducă odată cu el o prevestire care îi făcu pe amândoi să se înfioare. Ceva rău se întâmpla cu lebedele.

Kristi strânse braţul lui Dev şi amândoi porniră în jos, de pe coasta dealului. Privind spre lac, Dev întrebă:

— Ce se întâmpla? Kristi îi arătă malul lacului acoperit cu pietriş, aflat chiar la poalele dealului.

— Se întâmpla ceva rău femelei. Lebăda, întotdeauna greoaie şi incapabilă să se mişte cu uşurinţă pe uscat, părea slăbită, atât de slăbită, încât se târa cu greu pe mal, de-a lungul plajei. Alături de ea se aflau masculul şi cinci pui.

— Indiferent ce i s-a întâmplat ei, nu i-a afectat nici pe pui şi nici pe mascul, spuse Kristi amintindu-şi că ultima oară când cercetase zona numărase cinci pui.

Masculul aluneca pe apă de colo-colo, de-a lungul malului şi părea teribil de nefericit.

— Este foarte îngrijorat, remarcă Dev. Gândi că şi el ar fi trăit aceleaşi sentimente, dacă Kristi ar fi fost în suferinţă.

— Nu trebuie să te miri. Lebedele se împerechează pe viaţă. Kristi începu să coboare dealul, urmată de Dev.

— Am auzit odată o poveste despre o lebădă, o femelă prinsă de gheaţă pe râul Detroit. A fost salvată de specialiştii de la conservarea mediului.

Au ţinut-o sub supraveghere şi au îngrijit-o până s-a însănătoşit şi apoi au lăsat-o din nou liberă. Şi în tot acel timp masculul a aşteptat-o singur şi trist până când femela s-a întors la el. Dev simţi cum inima sa făcu un salt nebunesc pentru a se prăbuşi apoi într-o prăpastie fără sfârşit. Un devotament de asemenea proporţii era rar întâlnit chiar şi la oameni. Ba nu! Greşea! Cunoştea câteva femei, Ducesa, mama lui, al căror devotament faţă de soţii lor rivaliza cu al lebedelor.

Devotamentul lui Kristi ar fi putut fi temperat de dragostea ei pentru păsări. Când ajunseră pe mal, se opriră la o depărtare de câţiva metri faţă de lebede.

— Priveşte! Vezi ce se întâmplă? întrebă Kristi privind lebăda întorcându-se cu faţa spre ei şi bătând din aripi. De ciocul negru al lebedei atârnau cinci inele de plastic dintr-un grup de şase. Cel de-al şaselea se prinsese

de partea superioară a ciocului şi rămăsese înţepenit.

— Dumnezeule! Va muri de foame. Dev făcuse remarca simţindu-se cuprins de o furie fără seamăn.

— Oare ce nebun poate lăsa asemenea obiecte aruncate la întâmplare?

— Poate un pescar sau un căutător de petrol. Mulţi aruncă obiecte de plastic la întâmplare, gândindu-se că pot dispare ca prin minune. Dar nu se întâmpla aşa, în special în aceste locuri.

— Poţi să faci ceva pentru a o ajuta?

— Putem încerca, răspunse Kristi încântată de atitudinea lui Dev. Dacă vrei să-i distragi atenţia, mă voi furişa în spatele ei şi voi încerca să pun mâna pe ea, apoi vom scoate inelele. Cred că am nevoie de jacheta ta. Fără să pună nicio întrebare în plus, Dev îşi scoase jacheta de piele şi i-o dădu lui Kristi. Dev porni spre lebădă, încercând să nu o sperie. Pasărea încercă să-l lovească cu ciocul atât cât îi stătea în puteri, după care se lipi de pământ. În acel moment, Kristi aruncă jacheta peste capul lebedei şi îi prinse gâtul lung cu ambele mâini. Vorbindu-i încet, liniştitor, Kristi o imobiliza şi încercă să tragă inelele înţepenite pe cioc, dar acestea nici nu se clinteau.

— Ai un cuţit? îl întrebă pe Dev.

— Nu.

— Am eu unul în buzunarul de la spate. Dev scotoci în buzunarul pantalonilor-o experienţă nu tocmai neplăcută pentru el – şi luă cuţitul, după care se apropie de capul lebedei. Aceasta îl privea cu un ochi cafeniu, luminos, şi penele gălbui de la colţul ochiului arătau ca o lacrimă aurie.

— Mai repede! îl îndemnă Kristi observând masculul care se pregătea să iasă din apă sâsâind nemulţumit. În ciuda grabei, Dev se mişca atent, strecurând cu grijă lama cuţitului între cioc şi inelul de plastic, şi începu să taie. Masculul îl atacă pe Dev cu aripile larg deschise şi cu lovituri violente ale ciocului. Dev se clătină sub forţa loviturilor, mulţumit că reuşise să nu înţepe masculul cu cuţitul. Făcându-şi curaj pentru a întâmpina un nou atac,

începu din nou să taie inelele. Inelul se rupse chiar în momentul în care masculul îl ataca din nou. Se întoarse şi începu să-şi agite braţele în faţa atacatorului, în dorinţa de a-i distrage atenţia. Masculul atacă. Dev se clătină pe călcâiul rănit şi se depărta pe plajă cât de repede putea, abia reuşind să se ferească de ciocul masculului. Kristi eliberă lebăda şi o îndemnă să se alăture celorlalte, fâlfâind jacheta lui Dev.

— Hei, nu mai alerga, domnule Novice! strigă ea simţind că se înăbuşă din pricina hohotelor de râs pe care şi le stăpânea cu greu. Imaginea care i se oferea-Dev urmărit de pasărea furioasă-o amuza teribil. Era atât de plăcut! Imaginea îi încălzea sufletul. Dar trebuia să fie atentă şi să nu facă un pas nebunesc, adică să se îndrăgostească de Novice. Ţinea jacheta lui Dev strâns la piept în vreme ce îl urmărea gonind lebăda spre lac. Masculul, cu un ultim sâsâit şi cu o ultimă încercare de a-l lovi cu ciocul, se îndreptă cu un aer măreţ spre lac.

Strânse lama cuţitului şi îl puse în buzunar, alături de inelele de plastic. Cu capul plecat, porni înapoi spre locul unde se afla Kristi. Ţopăia şi ocolea fiecare piatră mai ascuţită care îi ieşea în cale. Când ajunse lângă ea, ţipetele lebedei îi atraseră atenţia. Masculul se îndrepta spre femelă, cu capul sus şi cu aripile desfăcute.

Aceasta, la rândul ei, desfăcu aripile şi îi ieşi în întâmpinare eroului biruitor. Gâturile lor lungi se legănau înainte şi înapoi, se mângâiau, se atingeau, ca şi când ar fi vrut să se asigure unul pe celălalt că totul era bine şi că fiecare era iubit de celălalt. *„Dumnezeule, cât de mult le invidia*!” se gândi Dev. Înălţându-şi capul, zâmbi. Kristi simţi cum inima i se topea la vederea zâmbetului cald şi dulce.

Fiecare fibră a trupului ei îi spunea să-şi deschidă larg braţele, dar pentru a rezista tentaţiei strânse şi mai tare jacheta de aviator a lui Dev la pieptul ei. Dacă acesta ar fi rostit un singur cuvânt sau ar fi atins-o cât de uşor, în mod sigur s-ar fi aruncat în braţele lui. Tensiunea mocnea între ei. În cele din urmă, Dev întrebă:

— Crezi că se va descurca? Lebăda terminase de curăţat penele şi se mai scutură o dată învolburându-şi penele.

— Cred că da. Dev îi aruncă o nouă privire. Acestea deveneau tot mai tandre, în vreme ce în minte i se derula amintirea celor două lebede.

— Mă bucur. Cred că s-ar fi simţit îngrozitor de singur.

— Nu există multe păsări care rămân credincioase partenerului lor întreaga viaţă. Acesta este motivul pentru care iubesc lebedele. Şi amândoi, atât masculul, cât şi femela, se ocupă de creşterea puilor.

— Urmărind ceea ce se întâmpla zilnic în aceste cuiburi, nu se trezeşte în tine dorinţa să ai propriul tău cuib şi puii tăi?

— Recunosc faptul că există uneori asemenea momente. Dar munca mea este mult mai importantă, se grăbi Kristi să adauge. De fapt, în ultimele patru zile se gândise mai des ca altă dată. Îşi plecă privirea de teamă ca Dev să nu citească în ochii ei adevărul. Brusc, înţelese că mângâia jacheta lui Dev fără să-şi dea seama de ceea ce făcea. O mângâia, ca şi când ar fi fost iubitul ei. Ştia de fapt că Dev era iubitul ei. Tresări şi când îşi ridică privirea observă că Dev îşi concentrase întreaga atenţie asupra degetelor ei. Ochii lui trădau dorinţa şi pumnul stâng se strânsese în buzunar în jurul inelelor de plastic. Se lupta cu sine pentru a-şi stăpâni dorinţa. Voia să o iubească pe Kristi chiar în acel moment, în acel loc.

— Ai de gând să le dai voie păsărilor să te împiedice să ai familie, un soţ, copii? întrebă Dev, gândindu-se ce mare păcat ar fi fost dacă instinctele ei materne s-ar fi irosit pe păsări. Kristi îi aruncă o privire fugară, apoi îşi concentra atenţia asupra lacului.

— Iubesc lebedele de tundră. Dacă mă voi căsători vreodată, o voi face pentru totdeauna, până când moartea ne va despărţi. Îl privea cu ochi mari, deschişi, în vreme ce cuvintele ei susurau în sufletul lui”. *Era un bărbat frumos*”, se gândea Kristi. Şi trupul şi sufletul lui erau minunate, şi

avea un fel anume de a vorbi care o făcea să lăcrimeze.

— Acesta este motivul pentru care nu m-aş căsători cu cineva care ar încerca să mă schimbe. Îşi dorea să-l fi putut întâlni pe Dev într-o altă lume, în care sufletele lor să fi avut o şansă cât de mică, să-şi aparţină unul altuia.

— Aş fi nefericită, dacă mi s-ar tăia aripile şi l-aş face atât de nefericit pe soţul meu, încât am ajunge să ne urâm unul pe celălalt.

— Dacă ai întâlni bărbatul potrivit nu s-ar întâmpla aşa ceva, spuse Dev, deşi simţea că nu exista un asemenea bărbat.

— Care bărbat ar fi de acord să-şi lase nevasta să plece vara pentru a urmări viaţa păsărilor? Dev respiră adânc, apoi lăsă aerul să iasă din plămâni cu un oftat adânc.

— Ai dreptate. Dacă am fi căsătoriţi, poţi fi sigură că nu te-aş lăsa să pleci în Nord în fiecare an. Ar fi fost cumplit de speriat că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău aşa cum se întâmplase şi bunicului său. Kristi îl privea cu atenţie, dezamăgită că fusese de acord cu ea, dar nu era absolut deloc surprinsă. O prevenise. Ei nu aveau nicio şansă la un viitor comun. Atitudinea lui ironică era o dovadă că relaţia lor nu ar fi avut niciun viitor. Oftând resemnată, întinse mâna să-i dea jacheta, apoi o retrase şi o puse sub braţ.

— Lasă-mă să văd dacă nu cumva lebăda te-a rănit în spate. Întoarce-te!

— Nu este nimic grav, spuse el întorcându-se totuşi. Îşi ridică puloverul.

— Întotdeauna spui acelaşi lucru, murmură ea şi degetele ei tresăriră în momentul în care atinse pielea bărbatului.

— Şi tu întotdeauna încerci să mă dezbraci. Un val de căldură o copleşi, urmat de un fior când văzu vânătăile care îi apăraseră deja, izbucni totuşi în râs şi rosti cu greu:

— Nu este vina mea. Se pare că în permanenţă cauţi un loc unde să te accidentezi. Acasă cum te descurci?

— Poate nu mă crezi, dar trebuie să-ţi spun că acasă

nu am parte niciodată de asemenea întâmplări. Kristi cercetă cu atenţie vânătăile, simţind cum creştea în ea dorinţa de a săruta locul lovit.

— Cred că ar fi bine să porneşti înapoi spre viaţa sigură din Sud, îl îndemnă ea, deşi nu dorea absolut deloc să-l vadă plecat.

— Nu vreau să plec, spuse el. Glasul îi era liniştit, în ciuda faptului că întreaga zi avusese în minte numai acel gând. Şi nici Kristi nu voia să-l vadă plecând. Îi trase puloverul în jos.

— Cred că vei supravieţui acestei întâlniri cu natura. Poftim, pune-ţi jacheta. Să nu răceşti. Dev izbucni în râs. Timid, Kristi i se alătură, dar zâmbetul ei se stinse când îi văzu mâna plină de sânge ieşind din buzunar.

— Te-ai tăiat.

— Doar o zgârietură. Îi arătă degetul pentru un control atent, apoi spuse:

— Nu e nevoie decât de o sărutare pentru a mă face bine. Fără a se gândi, Kristi îşi apropie buzele de degetul lui. Gustul sângelui şi fiorul ce-l străbătu pe Dev o făcură să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla. Se retrase şi îl privi nedumerită.

— Mergi până în pânzele albe pentru a obţine un sărut, reuşi să spună Kristi.

Inima îi bătea nebuneşte şi din când în când părea să se oprească din pricina emoţiei. Dev îi atinse obrazul cu mâna şi spuse:

— Întreaga zi am dorit să te sărut. Dar tu vrei să mă săruţi?

Glasul lui era nesigur, uşor răguşit. Kristi întâlni privirea lui şi dădu uşor din cap.

— Da, Dev. Te rog! Cu un zâmbet triumfător Dev îşi plecă încet capul şi buzele lui puseră stăpânire pe gura ei. Triumful dură cât o bătaie de inimă până când Kristi răspunse sărutului său. Dev se trezi la rândul său captiv.

Pământul păm să fugă de sub picioarele lui şi o înlănţui cu braţele, ca şi când ar fi fost singura lui şansă de supravieţuire. Părea că stratul de gheaţă se topea sub

căldura sărutului lor, transformând totul în melasă. Dev simţea că şi în interiorul trupului său se întâmpla un fenomen asemănător. Trăiseră câteva zile chinuiţi de durere, de dorinţă şi când, în sfârşit, Kristi îl sărută, durerea şi doriţi erau deja copleşitoare. Limba ei îi mângâia buzele şi când Dev îşi deschise uşor gura, nerăbdătoare, Kristi se strecură între buzele lui. Dev auzi un geamăt şi ştiu în acelaşi moment că el era cel de la care venea.

Îi cuprinsese fesele cu ambele mâini şi o ridică, încercând să o cuprindă între coapsele lui. Şocată de excitaţia lui Dev, se trase înapoi. Dev refuza să-i dea drumul şi se mişcă uşor lipit de trupul ei, într-o atitudine semnificativă şi limba lui îi dădea de înţeles ceea ce dorea să facă. Era un sentiment care îl făcea să vibreze şi se răspândea în întregul trup odată cu fiecare mişcare a limbii. Kristi simţea cum îi tremurau genunchii din pricina emoţiei şi a dorinţei. Nu exista nimic pe lume în acel moment mai puternic decât dorinţa ei de a face dragoste cu Dev. Acesta simţea tremurul trupului ei şi un val de dorinţă îl copleşi. Nu numai că o dorea, că dorinţa se transforma în durere, dar şi sufletul lui tânjea după ea şi inima lui dorea să se înalţe la ceruri alături de ea.

Buzele lor erau încă îngemănate când se prăbuşiră la pământ. Kristi se întinse pe tundra moale şi îl trase asupra ei. Minutele treceau sub căldura soarelui, copleşite de murmure, de frânturi de glasuri şi de aroma dulce a florilor zdrobite.

Sprijinindu-se pe un braţ, Dev se ridica uşor şi o privi cu atenţie pe Kristi. Privirea lui era caldă şi blândă şi se bucura de imaginea oferită de florile galbenaurii ce se încurcaseră în părul ei.

— Eşti atât de frumoasă, Kristi! Atât de pasională! îşi apropie buzele de ale ei.

— Dev! îşi înfundă mâinile în părul lui bogat. Gemând uşor, Dev îşi coborî capul şi o ploaie de sărutări se abătură asupra gâtului şi a pieptului ei. Simţea că dorea mai mult decât să se bucure de aroma buzelor ei.

— Vreau să te văd, spuse el blând, jucându-se între sânii ei mai înainte de a-şi ridica capul pentru a cere permisiunea. O află în privirea strălucitoare şi în zâmbetul ei şovăitor. Încet, fără ca privirea lui să o părăsească pe cea a ei, începu să-i descheie nasturii bluzei. O deschise până în talie şi apoi îşi strecură mâinile pentru a o scoate. Abia atunci privi trupul ei. Şi în privirea lui se putea citi o încântare teribilă şi o dorinţă de nestăpânit.

— Eşti minunată! Kristi era în culmea fericirii, pentru că Dev o dorea. Şi ea îl dorea. Sânii sufereau şi tânjeau după atingerea mâinilor lui şi a sărutărilor.

Niciodată nu se mai simţise atât de atrăgătoare. Dev îşi plimbă alene un deget pe linia ce despărţea sânii, apoi trecu făcând conturul fiecăruia din ei. Kristi simţea că era pe cale să-şi piardă minţile. Simţea nevoia să ia mâna lui şi să o aşeze pe sâni, să pună capăt torturii, dar nici nu voia să piardă vreuna din senzaţiile ce i se ofereau. Spatele ei se arcui şi mişcarea făcută aduse sânii în atenţia lui.

— Cea mai fină mătase, murmură el mângâind-o. Kristi gâfâia uşor şi-şi umezea buzele care se uscau imediat, în timp ce toată atenţia ei se concentra asupra degetelor care o mângâiau.

— Albi ca fildeşul. Şi eu care doresc atât de mult să ştiu gustul lor.

Vocea adâncă, plină, încărcată de dorinţă îi trimitea fiori în tot trupul.

Şi povara de pe buzele ei şi sânii care o dureau de dorinţă făceau ca trupul ei să fie cutremurat de un val de emoţie. Scâncea, parcă cerşind mai mult şi parcă încercând să-l oprească. Dev se plimba de la un sân la celălalt, jucându-se cu fiecare, alintându-l cu barba şi apoi cuprinzându-l cu gura.

— Sunt divini! Fermecători! Incapabilă să se abţină, Kristi începu să se mişte căutându-i picioarele cu ale ei, încercând să-l învăluie cu trupul. Buzele lui le acopereau pe ale ei, înţelegându-i chemarea şi strecurându-se între coapsele ei.

Kristi gemu simţindu-i trupul strâns lipit de al ei.

Dorea să înlăture orice barieră dintre ei, dorea să simtă trupul lui cât mai aproape. Cu mâinile fremătând de nerăbdare îi găsi cureaua şi o desfăcu.

— Iubeşte-mă, Dev! Te rog, iubeşte-mă! se rugă ea şi îşi strecură mâna între pantaloni şi coapsele lui. Atingerea mâinilor ei îi aduseră o promisiune divină şi o ameninţare asemănătoare cu focul veşnic. Îşi înălţă cu greu capul şi, privind-o cu atenţie, cu ochii încărcaţi de pasiune, spuse:

— Kristi, iubita mea, trebuie să ne oprim.

CAPITOLUL 8

Kristi îşi retrase mâinile privindu-l nedumerită pe Dev.

— Am făcut ceva ce nu se cuvine? Trăia un sentiment de vinovăţie, de confuzie.

Se simţea înşelată şi mai ales dorea să nu fie atât de lipsită de experienţă, când era vorba să se facă plăcută de către un bărbat. Trupul bărbatului se scutură înfiorat, respiră adânc pentru a-şi câştiga controlul şi apoi, încet, cu grijă, se ridică şi se aşeză alături de ea.

— Nu eşti tu de vină, Kristi, ci eu. Am încercat să găsesc o cale pentru a te ocroti şi tu ai nevoie să fii ferită de mine. Îi mângâie obrazul cu degete tremurătoare, iar vorbele lui erau încărcate de regret.

— Ce spui?

— Încă mai sper că vei veni să lucrezi cu mine şi pentru mine, Kristi, şi nu vreau ca vreo persoană să spună pe Dealul Capitoliului că ai primit slujba, pentru că te-ai culcat cu mine.

— N-ar îndrăzni nimeni să facă o asemenea afirmaţie. Sunt la fel de bine pregătită pentru asemenea slujbă ca oricine altcineva.

— Ştiu. Ştiu foarte bine. Dar există un fel anume de a privi o femeie, după ce ai făcut dragoste cu ea, iar eu nu mă pricep să-mi ascund sentimentele. Mă tem că am deveni material pentru rubricile de senzaţie ale ziarelor, imediat ce am ajunge în oraş.

„Deja ochii lui o priveau altfel şi nici măcar nu făcuseră dragoste”, se gândi Kristi uimită. Se simţea

pârjolită de emoţii. Închise ochii şi îşi strânse bine pleoapele, temându-se să nu izbucnească în lacrimi, lacrimi de dezamăgire, pentru că Dev nu continuase să o iubească până la capăt… şi lacrimi de tandreţe şi… iubire, pentru că Dev se arăta îngrijorat de reputaţia ei şi prea puţin preocupat de nevoile lui". *Doamne, formidabilul Dev, încerca să se poarte ca un adevărat gentleman, chiar dacă o asemenea comportare îi producea chinuri infernale*". Continuă să-i mângâie obrajii, dar simţea privirea lui cerându-i să-şi îndrepte atenţia asupra lui. Când se simţi în stare, deschise ochii şi îl privi.

— Nu trebuie să te temi că vei împărţi cu mine rubricile ziarelor de scandal, pentru că este aproape sigur că nu voi lucra pentru tine. O privi atent, timp îndelungat.

— Deci, vrei să faci dragoste cu mine?

— Nici gând, răspunse Kristi, întrebându-se dacă spunea adevărul sau minţea. O strânse uşor în braţe, lipind-o de pieptul său.

— Poate este mai bine aşa. Nu am nimic ce te-ar putea proteja şi nu vreau să risc să rămâi gravidă. Râzând timid, Kristi răspunse:

— Cred că ai dovedit cu prisosinţă că nu eşti un bărbat neserios.

— Şi să ştii că nu am fost nici cercetaş, oftă el. Rămaseră îmbrăţişaţi pentru un timp. Dev se juca trecându-şi mâna prin părul ei şi treptat în mintea ei încolţea şi creştea gândul că Dev nu se asemăna absolut deloc cu Fergus. Nu avea niciodată să încerce să profite de pe urma ei. Când, în sfârşit, reuşi să vorbească, glasul ei era aproape o şoaptă:

— Iau pastile. Dev deveni brusc rigid, apoi se relaxă:

— Vrei să fii întotdeauna sigură că totul este sub control?

— Nu e vorba despre ceea ce crezi tu. Adică nu le iau pentru că sunt dornică să sar în sacul de dormit al primului venit în tabără. Le iau pentru că… N-are importanţă. Renunţă la explicaţii şi îşi frecă uşor fruntea de puloverul lui.

Se depărta uşor de ea şi zâmbi. Văzând că nu-l privea, îi strecură un deget sub bărbie şi îi înălţă capul. Îi mângâie uşor cu degetul buza de jos.

— Mă bucur că le iei, Kristi, indiferent care este motivul.

— Le iau pentru a diminua durerile, recunoscu ea cu timiditate, întrebându-se de ce îi dezvăluia lui Dev cele mai intime secrete. Dacă nu le-aş lua, durerile ar fi atât de mari, încât aş fi obligată să petrec câteva zile în pat în fiecare lună.

Dev continua să zâmbească, mângâindu-i buza. Pentru o clipă fusese cuprins de slăbiciune şi ar fi vrut să renunţe la oferta făcută privind slujba, la onoare, la tot ceea ce constituia pentru el o credinţă în viaţă. Se lăsă tentat să facă dragoste cu Kristi. Dar dacă ar fi cedat, nu ar mai fi avut îndrăzneala să-şi privească mama în ochi. Mama King îşi crescuse fiii în credinţa că o femeie trebuie respectată şi onorată, şi pentru Kristi el nu dorea nimic altceva decât uşor capul şi o sărută pe buze, apoi se întinse alături de ea.

să o onoreze. Îşi plecă

Kristi îl privea şi, undeva, într-un colţişor al minţii ei tânjea după ceea ce nu se împlinise. Dorea ca Dev să facă dragoste cu ea. O altă parte a minţii, cea prevăzătoare, o întreba dacă era cu adevărat pregătită pentru un asemenea moment. Trupul lui fierbinte nu o mai proteja împotriva frigului şi o înfiorare îi străbătu trupul. În acel moment îşi dădea seama cât de aproape fusese de a se lăsa prinsă într-o relaţie intimă cu un bărbat care o avertizase că nu avea să o lase niciodată să intre în viaţa lui. Continua să-l privească, dar o făcea pe furiş, printre gene. Cu mâini tremurătoare, îşi căută cămaşa. Dev o prinse de mâini.

— Te rog, Kristi, nu! Sânii tăi sunt atât de frumoşi! Privirea lui se plimbă pe trupul femeii, în vreme ce mâinile lui îi încheiau nasturii unul câte unul. Când ajunse la ultimul nasture, îl lăsă descheiat şi depuse o nouă sărutare pe gâtul ei, sub bărbie, apoi. Îşi înălţă capul.

— Nu vreau să te simţi stânjenită de ceea ce s-a

întâmplat între noi. Kristi respiră adânc, înăbuşindu-şi un oftat.

— Nu mă voi simţi astfel, murmură ea, bucuroasă de tandreţea ce i se oferea. Aplecându-se, Dev culese o floricică alb-gălbuie şi i-o oferi.

— Poftiţi, doamna mea. O mărturie a recunoştinţei mele pentru minunatele amintiri pe care mi le-ai oferit. Sper că şi amintirile tale vor rămâne la fel de plăcute.

Dev se întreba dacă micul lui discurs atât de ieftin avea să-i stârnească râsul. Kristi se ridică încet şi îl privi pe Dev, vrăjită de felul în care acesta ţinea tulpina delicată, ca şi când s-ar fi temut să nu o rupă.

„Ce bărbat tandru!” se gândi ea, acceptând floarea.

— Da, Dev, şi amintirile mele vor fi la fel de plăcute ca ale tale.

„Erau într-adevăr amintiri extraordinare”, îşi spunea Kristi, stând în avion, cu capul sprijinit de geamul acestuia. Privea mica floare pe care o ţinea în căuşul palmelor, ca şi când ar fi încercat să o ocrotească. Dar voia oare şi mai multe amintiri legate de prezenţa lui Dev pentru a se bucura de ele mai târziu, în anii ce aveau să vină? în următoarele trei nopţi urma să plece şi nu avea să-l mai vadă. Oare voia să se arunce într-o relaţie ce nu avea să dureze mai mult de trei nopţi. Numai Dumnezeu ştia dacă nu cumva chiar aceasta îi era dorinţa. Se întreba de ce dorea să o sărute şi de ce de la o asemenea dorinţă ajunsese să tânjească după ceva mult mai important şi totul într-o perioadă de timp atât de scurtă?

Era adevărat că atracţia sexuală ce exista între ei o făcea să tânjească după trupul lui, dar mai era ceva, un sentiment mult mai adânc. Oare se în drăgostise de el?

Clipi şi observă din nou floarea. Îl iubea… nu îl iubea… Îl iubea…

Floricica avea cinci petale mici, aurii. Clipi din nou şi privi floarea. Oare cine se purta prosteşte?

— Hai să ne îndreptăm spre casă şi să uităm de măsurători şi numărători, spuse ea cu glas puternic, încercând să se facă auzită peste urletul motorului.

— Te simţi bine? S-a întâmplat ceva? întrebă Dev îngrijorat.

— Mă simt perfect. Avea nevoie de timp pentru a-şi pune ordine în gânduri şi în sentimentele faţă de Dev, şi nu putea să gândească atât timp cât se afla atât de aproape de el, în carlinga avionului. Prezenţa lui, forţa sa masculină atât de puternică făcea ca orice gând să ia alt făgaş decât cel drept.

Dev întoarse avionul şi porni în direcţia în care se afla tabăra, aruncând o nouă privire spre Kristi. Părea pierdută în gânduri… părea a fi Muntele McKinely acoperit de nori. Nu putea să-i aducă nicio vină pentru ceea ce se întâmpla, amintindu-şi cum era gata să facă dragoste cu ea şi apoi renunţase.

Doamne, dacă ar fi putut să ştie cât de mult îşi dorea să o atingă, să facă dragoste cu ea. Dar nu putea. Nu putea, pentru că dorea ca ea să lucreze pentru el. La dracu'! L-ar fi zdrobit pe primul bărbat care ar fi îndrăznit să susţină că slujba fusese obţinută de Kristi, pentru că se culcase cu el.

— Avem oaspeţi, remarcă Dev zburând deasupra taberei. Kristi îşi întoarse capul şi privi cu atenţie hidroavionul ancorat lângă cel cu care sosise Dev.

— *King Oil*, remarcă ea. Probabil te caută pe tine.

„Dacă ar fi fost un porc ţepos, în mod sigur ar fi împrăştiat în jurul ei numeroase ţepe", se gândi Dev, dorindu-şi ca acea companie a familiei să dispară brusc.

— La naiba! Cum au ştiut unde să mă găsească?

— Telegraful mocasinilor.

— Da, uitasem. Hai să mergem să vedem despre ce este vorba, hotărî Dev şi lăsă avionul să fie pilotat de Kristi. Bărbatul înalt, brunet, care se plimba pe plajă, avându-l pe Rex pe urmele sale, porni în întâmpinarea lor. Era îmbrăcat în negru, începând de la pălăria Stetson şi până la cizmele cu care era încălţat. Fiecare amănunt al ţinutei lui amintea de omul de afaceri legat de lumea petrolului.

— Duke? Ce te aduce aici?

— Aceeaşi întrebare aş putea să o pun şi eu, frăţioare. Cei doi bărbaţi rămaseră pe toc, măsurându-se din priviri. Duke era cu câţiva centimetri mai înalt ca Dev.

Acesta întinse mâna şi fratele său i-o prinse cu nerăbdare.

— Mă bucur să te văd, Dev, deşi a trebuit să vin până la Polul Nord pentru a se întâmpla acest lucru. Duke îşi scoase apoi pălăria şi îşi îndreptă atenţia spre Kristi, care mângâia câinele în timp ce îi urmărea pe cei doi bărbaţi cu un aer prudent.

— Am aflat în Fairbanks că te afli în tabără cu domnişoara Björnson. De fapt, pe ea am venit să o văd. Kristi îşi îndreptă spatele cât putu de mult şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Îşi aminti ce gândise prima dată când îl întâlnise pe David King.

Era un bărbat chipeş, semeţ şi avea un suflet pe măsura ochilor ce străluceau ca oţelul. Era un bărbat aspru, care se aştepta întotdeauna să obţină rezultate concrete. Fără îndoială că de aceea sosise, pentru a afla de ce nu transmisese Dev mesajul său.

— Adevărat, domnule King? Şi de ce doreşti să mă întâlneşti?

— L-am văzut pe tatăl tău alaltăieri.

— L-ai văzut pe tata? De ce? Cum se simte? Dorea să pună mai multe întrebări, chiar să încerce să afle cum voia să o mituiască, dar rezistă unei asemenea dorinţe. Punându-şi pălăria pe cap, Duke o trase cât mai pe ochi.

— A reuşit să-i convingă pe medici să-l externeze. Eu l-am dus până la tabăra permanentă.

— L-ai transportat? Dumneata? Şi l-ai lăsat acolo singur? se miră Kristi, arătându-şi totodată nemulţumirea.

— Mary este cu el. Mi-a cerut să-ţi spun că nu trebuie să fii îngrijorată din pricina lui. Va avea ea grijă ca sfaturile medicului să fie respectate aşa cum trebuie.

— Sunt convinsă că Mary aşa va proceda. Kristi simţi că furia şi teama se spulberau. Văduva inimoasă care conducea cafeneaua din Cordova era exact persoana de care tatăl ei avea nevoie şi spera ca el să ajungă în cele din

urmă să înţeleagă adevărul. Duke îşi duse mâna la buzunarul hainei din piele de oaie şi scoase un plic pe care i-l înmână.

— Tatăl tău mi-a cerut să-ţi dau acest plic. Fără să mai ţină seamă de regulile bunelor maniere, Kristi desfăcu plicul şi citi în grabă biletul aflat înăuntru.

— Bine, dar spune că nu ştiai nimic despre accident până în acest moment, spuse Kristi în cele din urmă privindu-l pe Duke nedumerită.

— Este adevărat. Am primit doar un raport despre o scurgere la unul dintre puţuri dar nu şi despre accident. Dev o privea pe Kristi la fel de nedumerit, după care, judecând rapid şi punând faptele cap la cap, spuse:

— Scurgere de petrol? Accident? înseamnă că accidentul a fost cauzat de *King Oil*? Kristi aprobă din cap. Dev se întoarse spre fratele său.

— La dracu', Duke! Asta este o crimă! Te-am avertizat cu ani în urmă că normele tale de siguranţă erau dezastruoase, mai ales în Nord.

— Ştiu, ai dreptate. Şi am început deja să îmbunătăţim condiţiile.

— Deja nu înseamnă chiar curând, pentru că tatăl lui Kristi a avut de suferit. Trăsăturile fine, aristocrate ale lui Duke, se îmblânziră pentru câteva secunde, cât o privi pe Kristi.

— De aceea mă şi aflu aici. Doresc să-mi cer scuze şi să văd dacă pot fi de folos. Îmi pare rău că a durat atâta timp, Kristi, dar abia acum am descoperit scrisoarea. Baronul a fost bolnav şi scrisoarea se afla în corespondenţa lui.

— Tata este bolnav? Cât de grav? întrebă Dev.

— Dev… Baronul a avut un atac.

— Şi… şi este… Dev zâmbi către Kristi care îi luase mâna într-a sa.

— Este bine, dar este nebun de furie, pentru că a fost obligat să încetinească ritmul cu care era obişnuit să muncească.

— De ce nu mi-aţi spus şi mie? Privirea lui Duke se

opri asupra celor două mâini îngemănate.

— El ne-a interzis. Nu a vrut să te întorci acasă din milă pentru el.

— Bătrân nebun.

— Şi eu mă uit în acest moment la un tânăr nebun, care este mult prea idealist pentru binele lui.

— Deci nu lucrezi cu adevărat pentru tatăl tău? se minună Kristi, mintea ei punând cap la cap tot ceea ce auzea vorbindu-se. Dev clătină din cap.

— Nu.

— Şi nici măcar nu vorbiţi unul cu celălalt? Nu ai ştiut cu adevărat ce s-a întâmplat aici în această primăvară?

— Am citit în ziare despre scurgerea de petrol.

— Şi a stârnit furtună pe Dealul Capitoliului, completă Duke.

— Ah, Dev! Şi eu care am crezut că ai venit aici pentru a căuta punctele slabe ale activităţii mele, pe care apoi să le foloseşti ca o armă împotriva mea, astfel încât să nu-mi pot pune în aplicare ameninţarea.

— Ameninţarea? întrebă Dev la fel de uimit ca şi Kristi. Duke răspunse în locul lui Kristi.

— Era hotărâtă să facă zile grele companiei *King Oil* la fiecare audiere, având ca temă protecţia mediului şi asta de acum şi până în ziua cea din urmă a omenirii. Şi aşa ar fi făcut, dacă noi nu hotărâm să lăsăm deoparte toate planurile de foraj până când nu găsim metode mai sigure de transport a petrolului de-a lungul coastei. Avem destule concesiuni în alte locuri şi acestea ne vor oferi suficient de lucru pentru următorii ani. Deci, Kristi, va trebui să-ţi concentrezi energia asupra unei alte cauze.

Zâmbi, dar zâmbetul lui nu era degajat, firesc, nu părea să ştie să zâmbească cu adevărat.

— De ce nu încerci să-l ajuţi pe Dev, întrebă el. Apoi, întorcându-se spre Dev, adăugă:

— Este foarte bine pregătită, se bucură de respect şi este o adversară de temut. Vorbesc din experienţă. Dev aprobă, dând din cap.

— Nu trebuie să-i faci publicitate în faţa mea. Am încercat să o conving să se alăture comisiei chiar din ziua în care am sosit aici.

— Deci acesta este motivul pentru care ai venit în Nord. Cei din Fairbanks nu înţelegeau ce motive ai avut pentru a veni aici şi nici de ce ai rămas atâtea zile.

Duke aruncă o nouă privire mâinilor ce rămăseseră înlănţuite.

— Şi încă ceva! O echipă TV dădea târcoale taberei centrale punând întrebări despre tine, Dev. Cred că îşi vor face apariţia aici cât de curând. Brusc, dându-şi seama că îl ţinea de mână, Kristi îi eliberă mâna. Dev se simţi în mod surprinzător dezamăgit şi părăsit. Era atât de plăcut să o simtă alături de el, susţinându-l şi oferindu-i mângâiere!

— Am venit aici pentru a pune o placă comemorativă pe mormântul lui King, se gândi Dev să-şi lămurească fratele. Duke îşi dădu pălăria pe spate cu o scurtă lovitură de deget şi îşi privi fratele uimit.

— Dumnezeule Mare! Este aici, aproape?

— Este la câteva mile, mai la vest. Duke îşi plesni una din mâini cu pumnul celeilalte, se întoarse cu spatele, apoi se întoarse din nou cu faţa şi îşi privi fratele.

— Îmi este ruşine de mine însumi. În toţi aceşti ani cât am zburat deasupra acestor locuri, niciodată nu mi-am făcut timp să caut mormântul lui. Nici tata şi nici Dare în drumurile lor, în aceste zone, nu s-au gândit să-l caute. Şi au venit şi ei de nenumărate ori pe aici. Întinse ambele mâini şi îi cuprinse umerii lui Dev, privindu-l adânc, în tăcere.

— Am încredere în tine, frăţioare, că vei face exact ceea ce se cuvine. Şi, te rog, vino acasă. Emoţia momentului era atât de mare, încât Kristi nu mai putea îndura să asiste. Porni de-a lungul plajei, pentru a nu mai auzi vorbele lor şi îl luă pe Rex cu ea.

— Mă voi gândi, promise Dev, urmărind-o pe Kristi din privire.

Duke îşi luă mâinile de pe umerii fratelui său şi făcu câţiva paşi înapoi.

— Nu te gândi prea mult, pentru că s-ar putea ca datorită încăpăţânării tale să fie prea târziu.

— Mă voi gândi.

— Mamei îi este dor de tine. Dev zâmbi gândindu-se la mama sa minunată.

— Şi mie îmi este dor de ea.

— Şi ferma se va duce de râpă fără tine.

— Frumoasă lovitură! exclamă Dev, dându-i un pumn fratelui său în glumă. Dar este copilul lui Dare când va decide să se aşeze la casa lui.

— Ducesa este din ce în ce mai nerăbdătoare să aibă un strănepot. Dev izbucni în râs.

— Nu cred că trebuie să-ţi amintesc de faptul că Ducesa are trei nepoţi, dintre care eu sunt cel mai tânăr. Nu înţeleg de ce nu vrei să te recăsătoreşti şi să încerci să ai un moştenitor?

— Ei da! într-adevăr, iată un raţionament foarte corect. Pentru o clipă privirea lui Duke îşi pierdu strălucirea de oţel şi deveni visătoare, apoi totul reveni la normal.

— Ei bine, frăţioare, cred că tu ne-ai luat-o la toţi înainte, spuse Duke. Se aplecă înainte şi cu voce scăzută continuă:

— Adu-o pe Kristi acasă. Ducesa de-abia aşteaptă.

— Ce tot spui?

— O iubeşti, nu-i aşa? Dev făcu un pas înapoi şi îşi privi fratele, uimit.

— Dumnezeule, nu!

— Ei bine, ai reuşit să mă păcăleşti. Există un fel anume în care un bărbat priveşte o femeie, atunci când…

— Încă o vorbă şi te fac să scuipi sânge, îşi ameninţă Dev fratele, fluturându-i pumnul pe sub nas. Ochii lui Dev se îngustară măsurând dimensiunile pumnului, apoi aruncă o privire cercetătoare fratelui său.

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu fata asta atât de frumoasă? Dev se uită la pumnul său cu o figură uimită, apoi îl lăsă jos.

— Fata aceasta frumoasă nu răspunde da niciodată,

la nicio întrebare. Nici măcar nu m-a lăsat să pun piatra pe mormântul bunicului din pricina unui pui de bufniţă, care trebuie să înveţe să zboare. Hohotele de râs care izbucniră din pieptul lui Duke o făcu pe Kristi să se întoarcă uimită.

— Ce-i atât de amuzant?

— Îi povesteam lui Duke despre puiul de bufniţă. Duke îşi ridică mâneca hainei şi aruncă o privire ceasului de aur de la încheietura mâinii lui.

— Aş vrea să văd şi eu mormântul înainte de a porni spre Sud.

— Te voi duce eu, Duke. Ai putea astfel să-mi dai o mână de ajutor să duc placa sus pe deal. Dev aruncă o privire spre Kristi pentru a o linişti.

— Da, dar numai până pe la jumătatea dealului. Restul drumului îl voi face singur, dacă puiul de bufniţă va începe să zboare până plec eu.

— Sunt încântat să-ţi dau o mână de ajutor, dar voi zbura cu avionul meu, pentru că după ce voi merge la mormânt voi porni direct spre Sud. Şi vreau să prind zborul din seara aceasta.

— Poţi să mă însoţeşti, Kristi, propuse Dev, aşezându-şi braţul în jurul umerilor ei. Kristi îl îmbrăţişa în fugă şi se depărta câţiva paşi.

— Trebuie să mergeţi numai voi doi. Oricum, avea nevoie de o perioadă de timp pentru a-şi pune ordine în gânduri în privinţa lui Dev.

— Vrei să cred că ai încredere în mine?

— Da, răspunse ea. Privirea ei era strălucitoare şi îl privise drept în ochi când îi dăduse acest răspuns. Dev îi zâmbi şi se simţi atât de puternic, încât ar fi putut să mişte munţii din loc. Între ei lucrurile intraseră pe un nou făgaş.

Fremătând din pricina emoţiei, Kristi nu putea sta jos şi nici nu putea gândi în linişte. Spălă rufe, inclusiv pe ale lui Dev. Când se trezi stând cu pantalonii lui strânşi la piept, îşi dădu seama cât de mult regreta că nu avusese încredere în el.

Dar numai Dumnezeu ştia câte motive avusese pentru a se îndoi de buna lui credinţă. Apăruse în acele

locuri însoţit de o poveste pe care numai mama lui ar fi putut să o creadă. Dar se dovedise a fi adevărată. Oare de ce nu îl crezuse când văzuse mormântul? Pentru că se temea de puterea pe care ar fi putut-o folosi compania *King Oil* pentru a o distruge. De nenumărate ori văzuse popoare, mari companii, chiar şi guverne plecându-se în faţa baronilor petrolului. Şi ea avusese îndrăzneala să-şi vânture penele chiar sub nasul vulpii.

Imediat ce trimisese scrisoarea, înţelesese că ameninţările ei erau vorbe goale. Temându-se de răzbunarea Baronului, ajunsese să-l judece greşit pe fiul acestuia şi se arătase suspicioasă, în ciuda faptului că tot ceea ce urmase îi dovedea contrariul. Nu mai exista niciun motiv pentru a crede că Dev făcea parte din tabăra inamicului. Niciun motiv să nu-l creadă.

„Deci putea să-l iubească?”

Kristi spălă pantalonii şi îi atârnă pe sfoară, refuzând să dea răspuns întrebării pe care şi-o pusese. Era prea curând pentru a se putea îndrăgosti de el. Adevărul nu putea fi negat. Sărutările lui o făceau să trăiască emoţii nemaiîntâlnite până atunci şi privirea lui o făcea să se simtă o femeie minunată. Dar nu putea numi toate acestea dragoste. Dar sentimentele lui pentru ea care erau? în după-amiaza care trecuse fusese la un pas de a face dragoste cu ea. În mod sigur exista un sentiment deosebit în sufletul lui faţă de ea... dar nu era neapărat dragoste. Doar îi spusese că nu voia să se îndrăgostească de ea. Dumnezeule, în ce încurcătură era. Poate ar fi trebuit să insiste să-l vadă plecat. Oricum, în cele din urmă aflase că nu lucra pentru tatăl lui, aşa că motivul pentru care îl invitase în tabără nu mai exista „Avea suficientă încredere în el pentru a-l lăsa să-şi facă tabăra lângă lacul King, dacă aşa dorea. Dar de ce întârzia? Ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Era un pilot bun. Dar dacă nu se întorcea până termina rufele de spălat era hotărâtă să plece în căutarea lui.

Observând avionul lui Dev ancorat pe lacul King, fiorii ce chinuiau stomacul lui Kristi se liniştiră. Dar

reveniră când îl zări zăcând pe vârful dealului. Îşi rupsese un picior? Sau şi mai rău? Ateriza pe plajă şi începu să urce dealul. Când ajunse în vârf, rămase mută de uimire. Dev zăcea pe jos, sprijinit în cot, iar puiul de bufniţă stătea cocoţat pe degetele piciorului stâng. Micuţa pasăre dormea adânc. Dev îşi întoarse capul şi o expresie ciudată se putea citi pe chipul lui; era un amestec de uimire, durere şi încântare. Kristi se îndreptă spre el, călcând nesigură din pricina emoţiei. Se aşeză alături de el şi îşi strânse genunchii între braţe.

— Cum ai reuşit să intri într-o asemenea încurcătură? întrebă ea încercând să-şi înăbuşe hohotul de râs. Dev zâmbi.

— După ce a plecat Duke, m-am aşezat dornic să privesc bufniţele. Puiul s-a furişat spre mine, s-a căţărat pe piciorul meu şi a adormit imediat.

— Când s-a întâmplat? întrebă Kristi şi umerii i se cutremurau din pricina hohotelor înăbuşite. Rostogolindu-şi ochii, Dev răspunse:

— Cu câteva ore în urmă. Crezi că este bolnav? Cedând unui îndemn interior, Kristi spuse râzând:

— Cred că a recunoscut ceva bun când a găsit piciorul tău şi nu are de gând să renunţe.

— Ţi se pare o situaţie amuzantă?

— Este cea mai plăcută privelişte ce mi s-a oferit vreodată.

— Sper că nu va mai dormi timp îndelungat. Piciorul meu este epuizat.

— Ai putea să te mişti pentru a-l alunga.

— În niciun caz, după ce i-am câştigat încrederea. Kristi rămase aşezată lângă el, cu bărbia sprijinită pe genunchi. Îl privi pe Dev şi înţelese că ultimele lui cuvinte îi erau adresate în mod special. Părea să ştie că încrederea în el era încă fragilă şi voia să-i spună că n-ar fi făcut nimic pentru a o înspăimânta şi pentru a o îndepărta de el". *Dragul Novice*", îşi zise ea, întrebându-se când devenise acea expresie un cuvânt de alint. Probabil atunci când lebăda furioasă îl urmărise pe plajă, zâmbi ea amintindu-şi.

Îşi înălţă capul şi îşi îndreptă privirea asupra lacului.

Lebedele îşi părăsiseră ascunzătorile şi puii erau ocupaţi căutând hrană, în vreme ce masculul îi păzea şi femela îşi curăţa penele”. *Arăta mult mai bine*”, se gândi Kristi. Îşi aminti uimirea pe care o trăise, atunci când văzuse încercările masculului de a o apăra. Lebedele de tundră nu erau renumite pentru curajul lor, dar cea din faţa ei refuzase să-şi părăsească perechea când aceasta avusese nevoie de protecţie. Exact aşa cum şi-ar fi apărat Dev partenera până la ultima suflare, dacă s-ar fi întâmplat să fie nevoie de ajutorul său.

Kristi simţi o căldură interioară când privirea ei poposi asupra piciorului lui Dev. Cine şi-ar fi imaginat că un pui de bufniţă s-ar fi putut târî pe piciorul lui şi ar fi putut adormi adânc? Bufniţele de zăpadă nu erau la fel de timide ca lebedele, dar trebuia să treacă timp îndelungat pentru a le câştiga încrederea.

Pentru Dev fuseseră suficiente câteva minute. Chiar şi mama-bufniţă moţăia calmă la mică distanţă, absolut liniştită în privinţa puiului său.

Dev simţi privirea ei aţintită asupra lui şi înclină capul pentru a o privi. Expresia drăgăstoasă ce îi lumina chipul o făcu pe Kristi să simtă cum i se oprea inima.

Privirea lui o susţinea pe a – ei şi pentru câteva momente tot ceea ce putu să facă a fost să stea şi să-l privească în tăcere. Când nu mai suportă privirea lui, îşi întoarse capul şi pentru prima oară observă placa comemorativă aflată pe panta mai abruptă a dealului, ceva mai departe de locul unde se afla mormântul.

Reprezenta o gâscă canadiană, cu aripile deschise. Era făcută din lemn şi înaltă de un metru şi jumătate.

— Este cea mai frumoasă sculptură pe care am văzut-o vreodată! murmură Kristi. Ar fi vrut să o poată vedea mai de-aproape dar se temea să nu trezească din somn puiul de bufniţă.

— L-am rugat pe un prieten să o facă, în momentul în care m-am hotărât să vin în Nord. Am vrut să aduc aici un simbol. Dev îşi aminti de pandantivul pe care îl purta în

buzunarul scurtei de piele. Şi el devenea tot mai mult un simbol, cu fiecare oră care trecea. Kristi îşi îndreptă privirea din nou asupra lui şi întrebă:

— De ce ai ales tocmai o gâscă canadiană?

— Pentru că iernează pe bălţile fermei. În fiecare toamnă bunicul se întorcea cam în acelaşi timp cu sosirea gâștelor şi mă lua cu el în baltă pentru a le vedea. Cred că atunci am învăţat să preţuiesc mediul şi să mă gândesc ia importanţa pe care o reprezintă pentru noi salvarea lui. Am învăţat să protejez viaţa sălbatică, în vreme ce toţi ne dăm osteneala să exploatăm această planetă. Kristi îşi aminti de alt moment în care Dev îi făcuse mărturisiri.

— De aceea ai căutat să te implici în diferite acţiuni?

— Cred că acesta este unul dintre motive.

— Îmi pare rău că te-am judecat greşit, spuse ea, deşi simţea că o asemenea scuză era cu totul nepotrivită.

— După ce am aflat ce s-a întâmplat tatălui tău, am înţeles perfect atitudinea ta. Îi aruncă o privire care o făcu pe Kristi să se simtă mult mai bine.

— Duke a fost şi el foarte îngrijorat în legătură cu tot ceea ce s-a întâmplat şi mai ales în privinţa tatălui tău.

— N-am crezut că Duke nutreşte sentimente umane. L-am privit întotdeauna ca pe un bărbat foarte rece. Amintindu-şi audierea la care participase şi ea, se văzu nevoită să recunoască faptul că Duke se purtase frumos cu ea atunci.

— Nu a fost întotdeauna la fel.

— Dar ce s-a întâmplat? Kristi era curioasă, în ciuda rezervei pe care o nutrea faţă de bărbaţi.

— Vechiul motiv: o femeie i-a frânt inima.

— Deci nu crede în dragoste.

— Nu în ceea ce-l priveşte. Crede în iubirea pe care o împărtăşesc părinţii mei, ca şi în iubirea neţărmurită a bunicii mele pentru bunicul, în ciuda faptului că acesta pornea spre Nord odată cu gâștele, în fiecare primăvară. Kristi îşi îndreptă privirea spre statuie.

— Cred că bunicul tău ar fi fericit să vadă monumentul înălţat.

— Sper că şi Ducesa va fi.

— Dacă are măcar o urmă de poezie în suflet, şi sunt convinsă că are, atunci va fi fericită. Kristi îşi aminti de aparatul de fotografiat şi videocamera aflate pe locul din spate al hidroavionului ei.

— Va avea şi fotografiile şi imaginile video. Eşti un bărbat cu totul deosebit Dev, pentru că ai făcut un asemenea gest pentru ea.

— Am vrut de mult să fac acest lucru, dar nu am găsit timpul necesar. Slavă Domnului, pentru că altfel nu te-aş mai fi întâlnit. Pe chipul lui înflori un zâmbet semnificativ. Kristi se cufundă în farmecul luminos al acelui zâmbet. Era atât de fericită că îl întâlnise pe Dev. Nu ştia cum avea să se termine întreaga poveste, dar nu ar fi vrut să fi pierdut experienţa trăită alături de el.

— Se pare că *„Temerarul”* s-a hotărât să se trezească, zise Dev, smulgând-o astfel din visare. Kristi clipi de câteva ori pentru a-şi alunga gândurile şi îşi concentra atenţia asupra piciorului lui Dev. Puiul de bufniţă îl privea cu ochi somnoroşi.

— *„Temerarul*?”

— Nu crezi că i se potriveşte un asemenea nume?

„Un asemenea nume i se potrivea şi lui Dev”, se gândi Kristi, un zâmbet apărându-i în colţul gurii. Încet, puiul de bufniţă deschise un ochi şi îi privi visător preţ de câteva minute. În cele din urmă dădu din aripi de câteva ori, apoi căzu de pe piciorul lui Dev. Perfect liniştit începu să ţopăie dând din aripi.

Nedumerit, Dev îşi trase picioarele din calea lui şi se lăsă pe burtă, îndemnând puiul să se înalţe în aer prin mici lovituri cu capul. Puiul mai ţopăi de câteva ori, apoi se opri. Dev îşi aşeză mâinile pe piept şi începu să-şi fluture coatele încurajând puiul. Acesta dădu din nou din aripi. Dev îl îndemnă din nou.

Şi în acel moment Kristi se îndrăgosti.

CAPITOLUL 9

Kristi îşi îmbrăţişa genunchii cu disperare. Părea că tundra se întorsese cu susul în jos şi ameninţa să se

prăbuşească asupra ei". *Nu putea să se îndrăgostească de el"*, se gândi ea înspăimântată. Nu voia să se îndrăgostească de Devlin King. Nu era absolut deloc potrivit pentru ea. Era un congresman de Texas şi trăia departe de Alaska. Dev îşi agită din nou coatele.

Era prea târziu, îi spunea inima ei. Îl iubea. Îl iubea pe dragul Novice.

Lovind încă o dată aerul cu aripile, Temerarul renunţă şi porni în căutarea mamei sale, care îl privea din apropierea mormântului.

Chicotind plin de încântare, Dev se întoarse spre Kristi. Văzând expresia chipului ei, zâmbetul lui se transformă într-o grimasă.

— Cred că arăt ca un caraghios. M-am lăsat prins în joc.

— Nu arăţi niciodată ca un caraghios, indiferent de silinţa pe care ţi-o dai în acesta priviiiţă. Kristi se gândi că era mult prea devreme pentru a recunoaşte sentimentele ce le trăia. Nu reuşea să se împace cu sine, în ciuda încercărilor pe care le făcea. Voia să facă ceva deosebit pentru ca acel moment să rămână în amintirea lui Dev. Îşi eliberă genunchii şi întinse mâna pentru a o lua pe a lui.

— Dev, vrei să faci ceva pentru mine?

— Orice, se arătă el dornic şi privirea lui se umbri uşor. Kristi se gândi că era o privire de alcov şi se întrebă cum ar fi arătat ochii lui dacă ar fi făcut dragoste.

— Mai întâi aşteaptă şi pe urmă grăbeşte-te să accepţi.

— Nu cred că ai putea să-mi ceri ceva ce eu nu aş fi dornic să îndeplinesc.

Îi luă mâna, o ridică la buze şi îi sărută fiecare deget în parte. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi dorit să le facă pentru Kristi, cu Kristi şi spera că ea nu avea să se împotrivească, dar nu trebuia să se gândească la ele, îşi aminti.

— Promite-mi că imediat ce vei ajunge acasă îţi vei vizita tatăl şi te vei împăca cu el. Ochii lui Dev se măriră de uimire. Puteai să fii sigur că ori de câte ori era nevoie,

Kristi spunea lucrurilor pe nume. Niciuna dintre femeile cu care se întâlnise până atunci nu cunoscuse adevărul privind relaţiile lui cu tatăl său îşi nici faptul că trăia separat de cei dragi lui. Dar nici el nu lăsase pe nimeni atât de aproape de sufletul lui, încât să afle adevărul. Până când intrase Kristi în viaţa lui.

— De ce îmi ceri acest lucru? Nici măcar nu-ţi place tatăl meu.

— Dar este limpede pentru oricine cât de importantă este familia în viaţa ta. Ori de câte ori vorbeşti despre el, iubirea răzbate din glasul tău.

— De cât timp te-ai despărţit de ei?

— De trei ani. Kristi îşi înălţă capul şi îl privi îngrijorată.

— Dar este prea mult, Dev. De ce te-ai certat cu tatăl tău? Dar în gândurile lui era numai Kristi, aşa că trecu ceva timp până se concentra şi răspunse:

— Am dorit să candidez pentru Congres, dar Baronul mi-a cerut să rămân acasă şi să lucrez pentru companie. King OH este însăşi viaţa lui şi nu înţelege de ce eu trebuie să-mi găsesc o altă ocupaţie. Mi-a spus că dacă plec va trebui să rămân în afara familiei pentru totdeauna. Am sperat că îşi va schimba hotărârea după ce am câştigat alegerile, dar nu s-a întâmplat aşa.

— Dar sunt convinsă că te-a admirat pentru îndrăzneală, spuse Kristi cu convingere. Rezista cu greu să nu-l sărute, dar de câte ori îl săruta pe Dev, bunele ei intenţii se topeau şi în acel moment avea nevoie să-şi păstreze mintea limpede.

— Ce vrei să spui? întrebă Dev. Se apropie şi mai mult de ea. În mai puţin de patru zile devenise nepreţuită pentru el. Răsuflarea lui îi încălzea obrazul, stârnindu-i o şi mai mare dorinţă de a se topi în braţele lui. Îşi înfrână dorinţele, ştiind că avea altceva mult mai important de rezolvat decât propriile sale dorinţe.

— Tatăl tău ar fi putut împiedica alegerea ta, dacă ar fi pus o vorbă, două în locul potrivit. Dev se încruntă şi rămase pe gânduri.

— Cred că ai dreptate. M-am aşteptat să mi se opună, dar nu a fost aşa. Nici măcar atunci când mi-am înscris candidatura. Şi întotdeauna m-am întrebat care i-au fost motivele.

— Cred că astfel încerca să-ţi spună A cât de rău îi părea pentru ceea ce se întâmplase. Întoarce-te la el, Dev. Dev rămase privind-o. Îngrijorarea ei, preocuparea faţă de ceea ce se întâmpla cu el, îl făceau să trăiască sentimente deosebite. Se simţea iubit, protejat.

— Aşa voi face imediat ce voi ajunge acasă, îi luă mâna şi o ridică, sărutându-i încheietura, îţi mulţumesc, scumpa mea.

Oare de unde ai adunat atâta înţelepciune? îi sărută din nou mâna privind-o atent. Sărutările se revărsau fierbinţi asupra mâinii ei, asupra braţului, asupra inimii. Se adunau în sufletul ei şi se învârteau, torcând dulceaţa lor aşa cum se toarce vata de zahăr. Trebuia să le pună capăt, trebuia să se desprindă din mrejele lor. Încă nu era pregătită pentru ele. Nu, nu. Încă nu.

— De la bufniţe, răspunse ea pe nerăsuflate. Se simţi mult mai bine când Dev se depărta de ea scuturat de hohotele de râs.

Fericit că ritualul băii de seară, care îl înfrigura cumplit, luase sfârşit, Dev se îndreptă spre cortul său. Ocolind colnicul, aruncă o privire spre cortul lui Kristi şi scăpă găleata pe degetul de la picior, înjură în şoaptă şi se aplecă pentru a ridica găleata, apoi se îndepărtă încet. Kristi nu terminase baia.

Luminat de razele soarelui ce cobora asupra lacului, pereţii cortului reflectau doar o umbră, dar şi atât era suficient. Mai mult chiar. Vedea prosopul urmând conturul sânilor şi amintirea lor îl obligă să strângă şi mai tare prosopul său în mână. Simţea căldura pielii de culoarea fildeşului. Apoi prosopul ei coborî asupra pântecului şi mai jos, şi Dev gemu, dorindu-şi să fie în cort alături de Kristi, să-i şteargă trupul, să o atingă, să facă dragoste cu ea.

Dar nu putea. Nu trebuia. Motivele pe care le invocase în acea dimineaţă-oare totul se întâmplase în

acea dimineaţă? – erau încă valabile. Nu voia ca nici cea mai mică bârfă să înflorească pe seama ei”. *Poate că era deja cam târziu”*, îşi spuse el preocupat. Dacă ceea ce spusese Duke era un indiciu pentru ceea ce avea să urmeze, atunci… Dev era convins că avea să zdrobească câteva nasuri imediat ce el şi Kristi ar fi ajuns la Washington. Era hotărât să nu o lase singură în Alaska.

Trebuia să-l urmeze în Sud, unde era în siguranţă.

Gândul îi încolţise în minte când se aflase în preajma mormântului şi în acel moment prinsese contur şi înţelese că mai presus de orice era dorinţa lui de a o ştii pe Kristi în deplină siguranţă. Kristi începu să se îmbrace şi Dev făcu câţiva paşi pentru a se apropia de cort. Era sfâşiat de dorinţa de a intra în cort, ca şi de gândul că dacă intra avea să-şi blesteme sufletul. Dacă voia să o ştie pe Kristi în siguranţă, trebuia să o ţină departe de el în primul rând.

Lupta se mai dădea încă în sufletul lui în momentul în care Kristi ieşi din cort. Purta o parka de culoare albastră şi indispensabili de bumbac. În momentul în care ieşi, îl întâlni pe Dev în faţa cortului. Ţinând ligheanul cu apă se îndreptă spre buza râpei, trecând pe lângă el de parcă nu l-ar fi văzut.

Dev porni în urma ei, apoi se opri. Oare ce se întâmpla cu el? Mai întâi o voia numai pentru el şi în momentul următor îşi spunea plin de nobleţe că nu se cuvenea să facă dragoste cu ea doar pentru că pur şi simplu nu-l lua în seamă.

Kristi îi intrase în suflet. Trebuia să recunoască. Gândul acesta îl făcu să simtă o povară în stomac. Frumoasa Kristi care îi întorsese întreaga lui existenţă pe dos cu felulei grijuliu de a se purta. Kristi cea ademenitoare, care îl putea ţine pe jar numai cu o privire a ochilor ei strălucitori. Era incapabil să gândească, atunci când se afla în preajma ei şi îi era şi mai greu să-şi ţină sentimentele în frâu.

Îşi luă prosopul de pe umeri şi îl aşeză pe sfoară alături de pantaloni, apoi duse găleata la bucătărie. Când Kristi veni şi ea în bucătăria de campanie, îl găsi aşezat pe

pământ şi cu mâna ascunsă în jacheta de aviator. Strângea cu putere cutiuţa în care se afla pandantivul. Kristi trecu pe lângă el fără să-i arunce nicio privire şi puse ligheanul sub masă. Fildeşul era rece, ştia el bine, şi totodată simţi cât de mult tânjea după căldura trupului ei. Încet îşi scoase mâna de la pieptul jachetei şi privi cerul.

— Aş fi dorit să fie întunericul mai adânc pentru a vedea Calea Lactee, spuse el gânditor.

— Potoleşte-te! îi ceru imediat lui Rex, care începuse să-i lingă faţa.

Când acesta se rostogoli la pământ, începu să-i mângâie pântecele. Kristi izbucni în râs observând cum relaţia dintre om şi animal făcea ca lucrurile să intre pe făgaşul lor, alungând tensiunea a cărei apăsare o urmărise întreaga seară.

— De ce tocmai Calea Lactee?

— Când eram copil mă, fascinau stelele. Întotdeauna eram dezamăgit când nu puteam să văd Crucea Nordului.

— Constelaţia Lebedei?

— Da, Lebăda. Şi ea se îndreaptă spre Sud, spuse el aruncându-i o privire semnificativă.

— Ştiu, răspunse Kristi şi se aşeză pe un scaun de campanie.

Înţelegea încotro se îndrepta conversaţia. În ultimele patru zile subiectul fusese readus în discuţie permanent.

— Doresc mult să mergi împreună cu mine în Sud, Kristi. Eşti persoana perfectă pentru comisie.

— Nu pot, Dev. Trebuie să termin proiectul. Ştia că scuza ei era copilărească, dar nu era pregătită să-l urmeze numai pentru că se îndrăgostise de el. De fapt, iubirea pentru el făcuse ca totul să devină şi mai complicat, şi să atragă refuzul ei. Îi spusese încă de la început că nu voia să se îndrăgostească, nu voia o luptătoare alături de el, ca soţie. Nu dorise să facă dragoste cu ea, pentru că nu dorea să-i strice reputaţia.

— Pot să-ţi păstrez postul până când vei fi în măsură să-l ocupi. Până în luna octombrie vei termina problemele pe care le ai aici?

— Da.

— Poţi să scrii raportul şi să termini teza la Washington.

— Da. Dev se încruntă când Rex îşi înălţă capul şi mârâi. Întinse mâna şi mângâie capul câinelui. Acesta însă se ridică şi ieşi din bucătărie.

— Şi atunci care este motivul pentru care nu vrei să vii?

— Am alte obligaţii.

— Ce obligaţii?

Acum nu mai ai niciun motiv să lupţi împotriva companiei *King Oil.*

Kristi îl privi uşor uimită, admiţând că avea dreptate. Nu mai existau motive să lupte împotriva companiei la următoarea audiere privind problemele mediului. Compania nu se mai extindea. Tatăl ei nu mai avea nici el nevoie de ea. O avea pe Mary şi locuinţa din Fairbanks. Ce avea să facă cu viaţa ei?

— Kristi, vreau cu adevărat să vii să lucrezi pentru mine, spuse Dev cu ochi rugători. Această comisie este una dintre acţiunile cele mai importante pornite de mine. Nu vreau să sufere un eşec. Am nevoie de tine, Kristi.

„Dacă era cea mai importantă comisie de care se ocupa, în mod sigur nu de ea avea nevoie”, îşi spuse Kristi. L-ar fi dezamăgit aşa cum îi dezamăgise şi pe cei care îi acordaseră încredere ultima oară. Incapabilă să-l mai privească, se ridică, mută scaunul de campanie şi controla capacele celor două lăzi de lemn.

Dev o urmărea în tăcere, din privire, dar porni în urma ei când Kristi ieşi din cort

— Aş încurca totul, murmură ea, simţindu-se din nou copleşită de o tensiune fără seamăn.

— Ce tot spui?

— Ţi-am explicat faptul că în întreaga mea viaţă am făcut o singură expunere publică şi acel moment a fost un eşec total.

— Nu pot să cred.

— Trebuie să mă crezi. Se aplecă şi îl mângâie pe Rex

care se apropiase de ei. Părul de pe ceafa lui era zburlit.

— Ce se întâmplă, Rex? A venit din nou lupoaica? Dev scrută întunericul, dar nu zări nimic. Pe lac, undeva departe, un cufundar îşi chema perechea. Sunetul acelei chemări îi mângâie singurătatea de care era copleşit sufletul lui.

— Nu se vede nimic, spuse el, şi se apropie de Kristi. Aceasta dorea să nu-l mai simtă chiar atât de aproape.

— Nici eu nu văd. Probabil a alungat-o. Dev îşi aşează braţul pe umerii ei. Kristi făcu un efort să se relaxeze, în vreme ce mâna lui îi masa uşor gâtul.

— Ce s-a întâmplat la audiere, Kristi? La naiba! Sperase că întreruperea conversaţiei produsă de Rex avea să-l facă pe Dev să lase subiectul deoparte. Dar ar fi trebuit să-şi amintească faptul că el nu renunţa niciodată prea uşor.

— Întreabă-l pe Duke! Era prezent.

— El a spus că ai fost formidabilă.

— Fratele tău a avut o scăpare de memorie binevenită. M-am făcut de râs. M-am uitat la public şi tot ceea ce voiam să spun mi-a dispărut din minte. Apoi totul a început să mă apese: publicul se apropia ameninţător, chiar şi pereţii sălii. Aş fi putut rămâne acolo o veşnicie, dacă Duke nu m-ar fi salvat cerându-i avocatului companiei să reformuleze întrebarea. Astfel am avut posibilitatea să nu ratez proiectul. Îl privi adânc în ochi şi rosti cu convingere:

— Deci sper că ai înţeles că voi fi o povară pentru tine. Trebuie să îţi găseşti pe altcineva care să ducă misiunea la îndeplinire.

— Înţeleg de ce nu-ţi place să iei cuvântul în public, dar nu crezi că a sosit momentul să-ţi domini teama? Încercă să se smulgă de sub mâna lui, dar nu reuşi.

— Nu ai niciun drept să mă critici. Se simţea încolţită, se vedea împinsă spre o cale care ei nu-i plăcea.

— Eşti la fel ca tatăl meu. Amândoi aveţi puterea să fermecaţi publicul, îl ţineţi în palmă şi transformaţi întreaga lume într-un subiect interesant. Voi nu ştiţi cum

este să nu-ţi găseşti cuvintele, să te simţi ca un idiot. În schimb, amândoi mă obligaţi să fac ceva ce nu-mi stă în putinţă.

— Te subestimezi, Kristi, o contrazise Dev mângâindu-i ceafa. În ultimele patru seri te-am ascultat povestind şi nu m-am plictisit nici măcar un minut. Când vorbeşti despre ceva care îţi este aproape de suflet, faci şi o bufniţă să se trezească şi să te asculte. Zâmbi şi izbucni în râs". *Probabil se gândea la micul Temerar*", îşi spuse Kristi.

— Dar tu erai unul singur. Dacă mă aşezi în faţa unei mulţimi, îngheţ.

— Ai putea să-ţi imaginezi că îmi vorbeşti doar mie.

— Vorbesc pentru tine şi pentru câte alte sute de oameni?

Vocea ei se frânse când degetul lui îi mângâie gâtul şi îi atinse colţul gurii. Dacă Dev s-ar fi aflat în – mijlocul publicului, nu ar mai fi ştiut ce trebuia să spună, ar fi fost mult prea ocupată pentru a se gândi la el, la iubirea pentru el… şi aceasta trebuia să fie şi principalul motiv pentru care nu accepta slujba oferită.

— Oricum, discuţia noastră este lipsită de finalitate. Nu vreau să ocup postul oferit. Dev începea să simtă cum îl cuprindea un sentiment ciudat. Era mai mult decât o disperare.

— Kristy, te subestimezi. Eu îţi ofer o slujbă pentru care oricare dintre colegii tăi ar lupta pe viaţă şi pe moarte pentru a o ocupa. O slujbă care îţi deschide porţi ce îţi pot oferi un şir infinit de alte posibilităţi. Şi tu te temi să o accepţi.

— Nu mă tem.

— Ba da, Kristi. Te temi. Până când nu-ţi vei învinge teama, nu vei fi fericită. Nu te vei simţi împlinită. Atinsese un punct dureros şi Kristi îşi dorea să nu fi fost în stare să citească în ea ca într-o carte deschisă. Capacitatea lui de a citi cele mai tainice gânduri ale ei o înspăimânta, o făcea să se simtă lipsită de apărare.

— Te rog, Dev, încetează. Nu pot accepta slujba.

Degetul lui se plimbă, urmând conturul buzelor. Senzaţia pe care o producea mângâierea aproape o scoase din minţi. Îi vârî un deget sub bărbie şi îi înălţă capul.

— Pot să folosesc aşa-numitul meu farmec pentru a te convinge?

Şi buzele lui se apropiară de ale ei. Sărutul avu asupra trupului ei efectul unei explozii ce fusese alimentată de dorinţa ce-i pârjolise fiinţa întreaga zi. Era conştientă de faptul că nu avea să-i ia prea mult timp lui Dev pentru a o convinge. Nu era nevoie decât să continue să o sărute.

Stăpânită de pasiune lăsă limba lui să treacă de obstacolele întâlnite. Genunchii i se înmuiară brusc şi se înclină spre el, prinzându-se cu ambele mâini de mijlocul lui. Cu o mână îi înlănţuise gâtul şi capul, şi cu cealaltă prinsese una din fese şi o lipi strâns de trupul lui împovărat de dorinţă. Acea mişcare ca şi limba cercetătoare o făceau pe Kristi să se simtă purtată pe valurile dorinţei până când o cuprinse un tremur uşor. Se arcui, mlădiindu-se după trupul lui. Îl dorea, aşa cum îl dorise şi altă dată, dar în acel moment dorinţa era mult mai puternică pentru că ştia că îl iubea. Şi iubirea o făcea teribil de vulnerabilă în faţa farmecului său.

Farmecul lui Dev. Era sigură că în momentele următoare avea să se prăbuşească. Cu un efort teribil se strecură din îmbrăţişarea lui şi îl privi cu buze tremurătoare.

— Ce se întâmpla, Kristi? Privirea lui era umbrită de dorinţă şi de uimire. Kristi îşi masă ceafa şi spuse:

— Nu-mi place felul în care te porţi. Ridică o mână tremurătoare şi îi mângâie părul ciufulit.

— Cum mă port?

— Adică felul în care mă ţii de gât. Şi de ce vrei să mă cucereşti cu farmecul tău? îşi înconjură trupul cu braţele, protejându-şi sânii.

— Ca să lucrez cu tine? Să mă culc cu tine? Sau poate amândouă? Şi ce vor spune colegii tăi? continuă ea seria întrebărilor. Dev o privea uimit, pentru că vorbele

rostite de ea şi durerea pe care o citi în ochii ei îl afectară profund. Oare nu încercase să o convingă că nu trebuie să facă dragoste cu ea? Ce se întâmpla cu el? Nu s-ar fi supărat dacă l-ar fi urcat pe un sloi de gheaţă şi l-ar fi lăsat să plutească la întâmplare. Kristi îi mai aruncă o privire plină de însufleţire care îi lovi inima şi porni spre cortul ei urmată de Rex. Luptându-se cu sine, Dev porni şi el pe urmele ei, neliniştit de felul în care îl privea Rex, întorcând capul din când în când pentru a vedea dacă o mai urmărea pe stăpâna sa.

— Kristi, te rog, dă-mi voie să-mi cer scuze. Îi trânti pânza cortului în nas şi închise intrarea cu mâini tremurătoare, aşteptând următoarea mişcare din partea lui. Dacă încerca să intre cu forţa nu avea de gând să lupte împotriva lui şi nici Rex nu i-ar fi fost de mare folos, în ciuda mârâielilor lui. Câinele îl plăcea pe Dev.

Din afara cortului, auzi glasul lui Dev.

— N-am intenţionat să fiu atât de îndrăzneţ şi nici nu am vrut să-ţi fac rău. Şi în privinţa farmecului meu… ai înţeles greşit. Tu eşti cea care m-a vrăjit pe mine.

Definitiv. Din clipa în care ne-am întâlnit. Kristi ridică pânza cortului şi îl privi atentă. Ochii îi străluceau înflăcărați de sinceritate. Respiră adânc, apoi spuse:

— Îmi pare rău, Dev. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Sunt atât de derutată în acest moment, încât nu ştiu ce se întâmpla în jurul meu.

— Nu numai tu treci prin asemenea momente. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să te ştiu în siguranţă. Se aplecă şi o sărută în fugă pe buze.

Mai înainte de a fi în stare să răspundă, îl văzu depărtându-se în direcţia cortului său. Kristi rămase şi mai tulburată.

CAPITOLUL 10

Dev stătea în cortul lui şi asculta vântul fluturând pantalonii întinşi pe sfoară. Îşi dorea ca măcar să-i fi mulţumit lui Kristi pentru că îi spălase hainele. Deci încă o dată mai făcuse ceva pentru el. Oare exista un sfârşit?

Da, avea să se sfârşească totul în dimineaţa

următoare când o să-i ceară să plece. Şi nu avea nicio scuză pentru a mai rămâne. Ştiuse că ar fi putut să pună placa comemorativă, pentru că bufniţele aveau încredere în el. Îşi dorea ca şi Kristi să aibă încredere. Este adevărat că dăduse dovadă de încredere când îl lăsase să meargă la mormânt însoţit de Duke, indiferent de ceea ce se întâmplase mai înainte. Simţise că nu-i plăcuse felul în care o ţinuse în braţele sale, dar continuase să o ţină astfel şi faptul că recursese la asemenea metode îl înspăimântă. Nici nu era uimit de felul în care reacţionase Kristi.

Îl auzi pe Rex mârâind, urmat de sunetul scos de fermoarul cortului ei.

— Ce se întâmplă, băiete? întrebă ea cu glas somnoros.

„E foarte obosită", se gândi Dev. Aruncă păturile şi încălţă mocasinii în grabă. Cel puthn putea să se asigure că Rex nu era în pericol.

Deschise pânza de la intrarea în cort şi o zări pe Kristi în lumina amurgului îmbrăcată cu indispensabilii care îi dădeau un aer atât de atrăgător. Se simţi cuprins de o dorinţă cumplită. Dar făcuse deja o greşeală. Dacă ieşea, ar fi putut să facă din nou un gest de care să-i fie ruşine pentru tot restul vieţii.

Hotărâse să se întoarcă în momentul în care Rex se năpusti spre colnic lătrând furios. Îşi aminti de vizitatorul nepoftit. Dev înşfăcă harponul care zăcea lângă uşă şi ieşi din cort.

— Rămâi pe loc! Mă duc să iau arma! strigă Kristi, înainte de a intra din nou în cort. Fără să ia în seamă ordinul ei „Dev porni pe urmele lui Rex, atras de lătratul lui. Înconjură colnicul şi se opri în momentul în care dădu cu ochii de cel mai feroce animal pe care îl văzuse vreodată. Se întoarse şi începu să mârâie la el. Era o lupoaică şi Rex era încolţit de ea. Nu avea timp să o aştepte pe Kristi să vină cu arma. Rex nu avea nicio şansă în faţa ghearelor feroce, a colţilor ascuţiţi şi a fălcilor puternice. Dev se înclină, strângând bine harponul în mână. Lupoaica făcu un salt, arătându-şi colţii şi pornind

spre el. În mod instinctiv, Dev balansa harponul şi îl aruncă în direcţia ei. Ca efect întârziat, îl văzu pe Rex aruncându-se înainte, lătrând şi păzindu-l pe nepoftit. Chiar în acel moment sosi şi Kristi cu arma pregătită să tragă. Se opri o clipă şi privi scena din faţa ochitor ei: Rex, animalul mort şi eroul pe jumătate îmbrăcat. Lăsă arma jos şi alergă în braţele lui Dev.

— Ah, Dev, Dev! Ar fi putut să te omoare! strigă ea strângându-l cu putere în braţe. Dev o ridică în braţe. Se simţea la fel de bine ca şi masculul lebedei când era întâmpinat cu căldură de perechea sa.

— Sunt teafăr, Kristi. Nici măcar nu m-a atins, încercă Dev să o liniştească. Cuvintele lui, ca şi prezenţa trupului puternic, nu erau suficiente pentru a o linişti. Făcu un pas înapoi şi îşi plimbă palmele de-a lungul pieptului său, cercetând în lumina slabă fiecare porţiune a trupului, temându-se să nu găsească o rană sau o zgârietură.

— Eşti convins că nu te-a muşcat şi nici nu te-a zgâriat?

— Sunt convins, Kristi.

— De ce trebuia să faci o faptă vitejească, dar şi nebunească în acelaşi timp? Căldura privirii ei îl ameţi şi se întrebă dacă şi Kristi simţea bătăile infernale ale inimii lui.

— Nu-l puteam lăsa pe Rex la dispoziţia ei. Întinse mâna şi îşi plimbă degetul pe buzele ei.

— Mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa lui Rex. Dar dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva ţie… Un fior o străbătu din cap până-n picioare şi se lipi de trupul lui.

Dev îşi coborî privirea asupra ei, convins fiind că pentru el Kristi devenise fiinţa cea mai preţioasă din lume. Dar la fel de sigur o teamă cumplită puse stăpânire pe el. Îşi înlănţui braţele în jurul ei şi o strânse ia piept.

— Dar dacă lupoaica te ataca pe tine şi nu aveai arma la îndemână?

— Iar începi să-ţi faci griji! zise ea.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, cred că aş muri. Eu…

Gemând, îi căută buzele, în vreme cejnâma lui rostea cuvintele pe care el nu îndrăznise să le spună-te iubesc, te iubesc, te iubesc…

— Kristi, Kristi! Doresc să fac dragoste cu tine.

— Şi eu, Dev, rosti ea cu respiraţia tăiată, întreaga ei fiinţă îl dorea, voia să fie a lui, să se contopească cu bărbatul care o ţinea în braţele lui.

O ridică în braţe şi fără cel mai mic efort o purtă până în cortul ei. O aşeză în aşternut şi îngenunche alături de ea, ţinându-i umerii în palmele lui.

— Dev, cred că trebuie să ştii un lucru. Genele acoperiră ochii pentru o clipă, apoi se ridicară.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată să fac dragoste. Chipul lui oglindea surpriză şi încântare.

— Dar… am crezut… Fergus? Kristi, iubita mea. Va trebui să nu ne grăbim şi să căutăm stelele împreună. Încet îi acoperi buzele, apoi gândurile pline de bunăvoinţă dispărură în momentul în care dorinţa ce mocnise între ei întreaga zi începu să clocotească. Cu un geamăt ce semăna cu o rugăminte Kristi cerea şi mai mult. Şi Dev îi oferi, mângâindu-i gura cu limba, savurând dulceaţa ei şi căutând bucurii şi mai mari. În egală măsură îi oferi şi ea aceeaşi bucurie, sorbind aroma masculină a gurii lui până când Dev gemu la rândul său. Gemetele lor se transformară în murmure, apoi respiraţia lor deveni tot mai grea, oferindu-şi plăcere unul celuilalt. După o vreme, Kristi înţelese că îl strângea pe Dev atât de tare, încât abia putea respira. Slăbi încleştarea în care îl cuprinsese şi începu să îşi plimbe mâinile pe trupul lui cu febrilitate. Simţea nevoia să-l atingă, să se asigure că era nevătămat. Dev se sprijini pe un braţ şi se lăsă pe o parte. Cu mâna liberă îşi trecu un deget peste sânii acoperiţi de bariera de bumbac. Dorea să o atingă.

Cu degete tremurătoare descheie un nasture şi îşi strecură mâna sub bluza de bumbac acoperindu-i sânul. Se potrivea perfect în mâna lui, ca şi când şi-ar fi aparţinut dintotdeauna. Era moale ca mătasea, dar nu îi ajungea numai să-l atingă.

— Trebuie să te văd din nou, Kristi. N-am crezut niciodată că indispensabilii pot face pe cineva să arate atrăgător. Sunt minunaţi pe trupul tău.

— Mă bucur că îţi plac, spuse ea cu glas blând ca o pisică torcând.

— Sunt atrăgători, dar îmi stau în cale. Pleoapele lui deveniseră grele din pricina dorinţei. Se ridică şi o ajută pe Kristi să-şi scoată bluza. Lumina era tot mai slabă în cort, dar trupul ei încă mai strălucea alb-auriu ca fildeşul.

— Eşti minunată. O întinse din nou pe saltea şi se aplecă asupra ei. Inhala adânc aroma dulce a trupului ei, aroma trandafirilor.

— Vreau să gust din tine. Kristi gemu când buzele sale atinseră sânul şi mii de senzaţii se împrăştiară în trupul ei. Era ca şi când odată începute, acele senzaţii nu se mai opreau, călătoreau în cercuri din ce în ce mai largi, până când atingeau fiecare părticică a trupului ei... Se trezea la viaţă pe deplin conştientă de dorinţa pe care o trăia. Şi deodată simţi că voia mai mult. Îl dorea în trupul ei. Îi şopti ce-şi dorea şi degetele ei îşi făcură loc până la şiretul cu care se strângeau pantalonii lui de sport. Dev rămase complet nemişcat, în timp ce Kristi îl ajută să scape de povara hainelor. Deveni şi mai îndrăzneaţă şi mângâierile ei tot mai intime. Cu fiecare mângâiere durerea, presiunea, nevoia de a fi în ea deveneau tot mai mari. Dev îşi înălţă capul şi o privi. Era o privire încărcată de dorinţă.

— Iubita mea, e minunat ceea ce-i faci trupului meu. Respiraţia devenea tot mai greoaie. Kristi îl privi cu ochii strălucind de mii de steluţe.

— Te vreau alături de mine, în mine, murmură ea nerăbdătoare. Dev se simţea puternic, plin de viaţă şi virilitate. Râzând răguşit, începu să scoată şi restul hainelor pe care le mai aveau pe ei, o încercare grea la care era supus pentru că mâinile ei îi restrângeau posibilitatea de mişcare. Dar nu voia să renunţe.

— E mai bine aşa? întrebă când reuşi să se strecoare între coapsele ei.

— Mult mai bine ca azi-dimineaţă. Se bucura de greutatea trupului ce îl acoperea pe al ei şi de rigiditatea palpitândă ce acoperea moliciunea fremătândă a trupului ei. *„Se întâmplase oare în acea dimineaţă*?*”* se întreba Dev. Părea să fi trecut secole de când încetase să o mai mângâie, pentru că nu voia să facă dragoste cu ea. Curând aveau să fie un singur trup… şi nu avea să mai fie singur niciodată.

„Oare se întâmplase în acea dimineaţă?” se minună Kristi. Făcuse o călătorie atât de lungă pe calea aflării adevărului, aproape la fel de lungă ca şi cea a lebedelor care porneau spre Sud când sosea ceasul. Se aflase într-o lume nouă, atunci când descoperise sentimentele ei pentru Dev şi acea nouă lume o înspăimântase oarecum. Dar avându-l pe Dev alături, curând avea să descopere culmile iubirii. O îmbrăţişa şi o sărută pe buze, în vreme ce cu o mână o mângâia, o descoperea, intra în ea, pregătind-o. Gemu încetişor, strângându-l, mângâindu-l şi rigiditatea lui îi dădu fiori. Se simţea pregătită pentru a-l primi pe Dev, era gata să-l însoţească într-o lume în care nu mai călătorise niciodată.

— Dev, te rog. Vreau să-ţi văd chipul. Îşi înălţă capul şi o privi cu dragoste, încurajator, când îi făcu şi mai mult loc între coapsele ei. Kristi îi privea ochii strălucind de dorinţă când Dev atinse acel loc intim şi cald, apoi se întunecară din pricina temerilor pe care şi le făcea simţind ultima barieră în calea unirii lor. Încet, dar cu hotărâre, îşi croi drum şi ochii lui deveniră mari şi nedumeriţi când ea îl înconjură, îl acceptă şi îl trase şi mai adânc în ea.

— Dev, este minunat!

— Este divin! Încet, cu grijă, intră şi mai adânc şi rămase prins în căuşul mătăsos.

— Mi-ai mângâiat şi sufletul. Cuvintele ei erau o mângâiere şi pentru sufletul lui. Tremură din pricina dorinţei şi voia tot mai mult să o simtă definitiv a lui. Aşteptă însă, permiţându-i să se obişnuiască cu trupul lui înainte de a începe să se mişte. Kristi urmă chemarea lui şi se arcui pentru a-l întâlni, apoi, dornică să cunoască noi

lumi, i se alătură pornind spre descoperirea finală.

Şi deodată ajunse într-o lume încărcată de stelele căzătoare şi de bucuriile Nordului, o lume a celei mai minunate senzaţii. Şi Dev era alături de ea.

— Ah, Kristi! Kristi! murmură el şi se prăbuşi în braţele ei. Am sosit acasă, iubito! Şi suntem zdraveni şi sănătoşi. Kristi îl strânse la pieptul său. Acolo voia să se afle. Voia să-l ţină în braţe, să-l iubească. Voia să-l ştie în afara oricărui pericol.

Era acasă! Şi nu voia să mai plece niciodată.

Dev rămase deasupra ei un timp, apoi se rostogoli pe spate şi o aşeză pe ea deasupra. Kristi căută colţul sacului de dormit şi îl trase peste ei, ghemuindu-se la pieptul lui. Rămaseră tăcuţi, fericiţi şi Kristi îi mângâia cu vârful degetelor trupul musculos, în vreme ce Dev îşi plimba degetele de-a lungul spatelui ei.

„Era perfectă pentru el”, se gândi Dev. Absolut perfectă!

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, şopti în părul ei, temându-se că, dacă ar fi vorbit tare, ar fi fost în stare să ţipe de fericire.

— Dar ce este mai important este faptul că ai umplut un gol în viaţa mea, mi-ai umplut sufletul. Copleşită ea însăşi de iubire, Kristi se ghemui în braţele lui Dev, mângâindu-i gâtul cu nasul şi cu buzele. Pentru prima oară în viaţă îşi dorea să fi putut avea darul de a găsi cuvintele potrivite pentru ceea ce simţea pentru a-i împărtăşi şi lui sentimentele ei. Dar era convinsă că el ştia cât de mult îl iubea.

Oare nu-i dovedise cu prisosinţă?

Încercă să spună ceva, dar cuvintele fură înăbuşite de un căscat. Mai căscă încă o dată şi, ghemuindu-se în braţele lui Dev cât mai confortabil, adormi imediat.

Dev o strânse în braţele sale dorindu-şi să o poată ţine astfel întreaga viaţă. Kristi era tot ce-şi dorise, tot ceea ce visase pentru femeia pe care şi-o dorea ca soţie.

Soţie! Totul devenea cât se poate de limpede şi Dev înţelese de ce fusese într-o agitaţie cumplită în zilele care

trecuseră. Nu dorise ca ea să lucreze pentru el, ci o dorise ca soţie. Era adevărat că se afla în faţa unei luptătoare. Totuşi, era hotărât să nu se abată de la descoperirea făcută, pentru că şi el avea o fire de luptător şi nu ar fi fost niciodată fericit, dacă nu s-ar fi căsătorit cu o femeie care să fie alături în luptele sale. Probabil în acel moment descoperise şi motivul pentru care niciuna dintre femeile din înalta societate nu-i captaseră interesul.

Viaţa alături de Kristi avea să fie palpitantă. Chiar dacă nu avea să lucreze pentru comisie, nu trebuia să renunţe la păsările ei. Se şi vedea măsurând în lung şi în lat apartamentul lor din Georgetown, îngrijorat că nu se întorsese încă dintr-una din călătoriile ei de cercetare în Chasepeake. Şi avea să aducă aer proaspăt, soare şi noroi pe cizme la întoarcerea ce avea loc chiar înainte de sosirea oaspeţilor. Şi avea să-i primească cu graţia unei regine, cu naturaleţe şi toţi aveau să se simtă ca acasă. O şi vedea alături de fiul lor blond, spunându-i poveşti şi neuitând să amintească cum îl cunoscuse pe tatăl lui. Mai târziu, aveau să sosească şi nepoţii care vor asculta aceeaşi poveste şi, dacă Dumnezeu era mărinimos, şi strănepoţii. Dar, mai întâi, Kristi trebuia să-i spună dacă îl iubea sau nu.

Poate ar fi trebuit să o trezească din somn şi să-i spună cât o iubea. Apoi, renunţă la idee. Voia să ştie cu siguranţă dacă îl iubea şi ea şi abia după aceea avea să rostească aceie cuvinte cu voce tare. Era adevărat că făcuse dragoste cu el, dar poate fusese doar o pierdere a controlului din pricina emoţiei şi poate a recunoştinţei, pentru că îl salvase pe Rex, ca şi din pricina temerilor pe care şi le făcuse pentru viaţa lui: Kristi se trezi singură şi se simţi trădată. Dorinţa ei fusese să se trezească în braţele lui Dev şi să descopere treptat frumuseţea şi bogăţia trupului său, singura plăcere ce-i fusese refuzată cu o seară înainte. Fusese copleşită de nevoia de a se convinge că Dev era încă acolo pentru a-i mai privi, dar el nu era acolo. De ce părăsise patul? Nu dorea s-o mai iubească? Poate ar fi trebuit să-i spună cât de mult îl iubea. Nu, nu putea, mai ales după ce o prevenise că nu voia să

se îndrăgostească de ea.

Atunci ce mai putea dori din partea ei? Şi ea ce aştepta din partea lui?

Întrebările i se învălmăşeau în minte, în vreme ce începu să se îmbrace cu mişcări lente. Fiecare întrebare aducea altele după sine şi în cele din urmă renunţă. Poate că nimic din ceea ce gândea în acel moment nu avea importanţă.

Poate că Dev împachetase şi se pregătea de plecare. Încercând să-şi afişeze un zâmbet luminos pe chip, porni să dea piept cu ceea ce îi rezervase soarta.

Dev îşi ridică privirea de deasupra sobei de campanie şi îi întinse o cană cu cafea, în vreme ce Rex se afla la picioarele lui.

— Arăţi minunat în această dimineaţă, Krist! Se aplecă şi o sărută pe buze, înainte de a-i da cana cu cafea. Cu mâinile tremurânde de emoţie, Kristi luă cana şi îi aruncă o privire timidă. Nu era somnoros aşa cum se întâmplase în celelalte dimineţi. De fapt, privirea lui verde era adumbrită de amintiri.

— Mulţumesc, murmură Kristi simţind cum gâtul i se strângea, retrăind acele amintiri. Se simţise minunat în braţele lui şi plină de viaţă.

— Regrete?

— Nu, Dev! A fost cea mai fermecătoare experienţă prin care am trecut vreodată, dar…

— Dar?

— Ce se va întâmpla de-acum înainte?

— Nu ştiu. Dev aştepta, sperând că avea să-i spună că-l iubea şi ea sau cel puţin să-l anunţe că se hotărâse să meargă în Sud pentru a lucra cu el.

— Nici eu nu ştiu. Aştepta şi ea sfâşiată de speranţă şi teamă că-i va spune cât de mult o iubea. Crescuse cu ideea că iubirea însemna legământ şi legământ însemna căsătorie. Dar voia să se căsătorească cu Dev?

Şi Dev dorea să se căsătorească cu ea? Până în acel moment nu făcuse altceva decât să încerce să o convingă să lucreze pentru el. Dacă accepta slujba avea să

sfârşească prin a trăi cu el… Avea să ajungă una dintre acele femei din Washington. Pe de altă parte, dacă el îi cerea să se căsătorească cu el, era convinsă că nici nu ar mai fi vrut să audă să o lase să plece în Nord pe urmele păsărilor. Şi ea nu dorea să renunţe la ele. Iubea Alaska, iubea munca ei şi păsările. Dar acelaşi lucru se întâmpla şi cu Dev. Avea să aleagă între ea şi slujba lui?

Liniştea devenea tot mai neplăcută. Tensiunea creştea. În cele din urmă, incapabilă să mai suporte, Kristi spuse:

— Cred că nu este nevoie să-ţi mai pierzi timpul prin aceste locuri. Sunt convinsă că poţi pune placa comemorativă fără să deranjezi bufniţele.

— Doreşti să plec? întrebă el cu inima frântă.

— Nu. O voce interioară o îndemnă să-i ceară să plece cât mai curând, cât timp încă mai avea un dram de voinţă.

— Ai răspunderi numeroase la Washington. Cred că eşti nerăbdător să te întorci. Inima lui se învioră.

— Comisia se poate descurca fără mine pentru câteva zile în plus, dar duminică, cel mai târziu, va trebui să plec. Sunt sigur că Temerarul s-ar putea să nu zboare până atunci, dar aş vrea să fiu prin preajmă când va avea loc evenimentul

Bineînţeles, dacă nu te deranjează.

— Nu, şopti ea.

— Mulţumesc. Respiră adânc şi continuă:

— Kristi, vreau să ştii că nu te voi obliga să faci din nou dragoste cu mine. Să nu mă înţelegi greşit, este tot ce îmi doresc, dar ceea ce s-a întâmplat seara trecută nu-mi dă dreptul să cred că poţi fi dispusă din nou să mă accepţi… La dracu’! Nu fac altceva decât să stric totul. Îşi trecu mâna prin păr şi oftă.

Kristi îl privea cu un amestec de sentimente. Era şi dezamăgire, dar şi uşurare. Trupul ei, inima ei şi sufletul tânjeau să facă dragoste cu Dev. Totuşi se temea că dacă ar fi făcut din nou dragoste, trupul, inima şi sufletul ei s-ar fi sfărâmat în bucăţi la plecarea lui.

— Vom continua să ne purtăm ca la început, spuse ea.

Încerca să alunge din minte ideea că nimic nu avea să mai fie ca la început.

Următoarele două zile fură iadul şi raiul pe pământ. Kristi stătea alături de Dev în avion, inhala aroma trupului său, se bucura de căldura zâmbetului său.

În cea mai mare parte a timpului pilota avionul cu o singură mână, cealaltă odihnindu-se fie pe gâtul ei, fie pe genunchiul ei. Nici nu o mângâia şi nici nu făcea alte gesturi semnificative. Mâna lui era pur şi simplu prezentă alături de ea. Şi era minunat. Îi plăcea şi felul în care îşi deschidea sufletul şi îi vorbea seara. Asculta istorisiri referitoare la familia lui. Înţelesese din tot ceea ce-i spunea cât de mult îi iubea şi cât de mult le ducea dorul. Cu o undă de nemulţumire, se văzu nevoită să recunoască faptul că probabil şi ei i-ar fi plăcut familia lui, dacă ar fi avut norocul să-i întâlnească.

Se amuzase ascultând povestirile despre viaţa din Washington şi rămase surprinsă să constate că i-ar fi făcut plăcere să-i cunoască pe prietenii săi. Toţi păreau a fi oameni interesanţi. Dar povestirile legate de bătăliile şi reuşitele lui, ca şi de eşecurile suferite îi dădură de gândit.

— Ceri prea mult de la tine însuţi, Dev. Nu te poţi ocupa de întreaga lume.

— Ştiu. Dar nu pot să nu mă implic. Nu înţeleg cum oamenii pot sta deoparte şi nu fac nimic din ceea ce trebuie făcut.

— Aştepţi şi de la ceilalţi prea mult.

— Poate. Dar eu am convingerea că, în esenţă, oamenii sunt buni şi că doresc să fie şi mai buni.

— Şi în permanenţă eşti dezamăgit. Kristi era convinsă că în adâncul sufletului Dev era dezamăgit de refuzul ei, ca şi de motivul aflat în spatele acelui refuz. Avea dreptate. Sosise momentul să facă ceva pentru a-şi domina teama de a vorbi în faţa publicului. Şi până nu reuşea, nu avea să fie cea mai bună în meseria ei.

Dar nu mai avea nicio importanţă. Dev nu mai rostise

niciun cuvânt referitor la slujbă din momentul în care fusese a lui şi Kristi simţea că îi era imposibil să-i mai ofere slujba. Zâmbetul lui îi atrase atenţia.

— Uneori mă simt descurajat, dar îmi place ceea ce fac. Nu mă gândesc niciodată că aş putea renunţa.

— Eşti un luptător adevărat, spuse Kristi strângându-i mâna. Şi mă bucur. Ţara aceasta are nevoie de oameni ca tine. Dev o îmbrăţişa şi Kristi îi răspunse. Era minunată pentru el. L-ar fi însufleţit când şi-ar fi pierdut elanul şi l-ar fi ajutat când s-ar fi simţit dezorientat. Dumnezeule, cât o iubea!

„Şi cât de mult îl iubea”, se gândea Kristi. Tot ceea ce afla despre el făcea să-l iubească şi mai mult. Oare cum avea să reziste după plecarea lui?

Dev, la rândul său, se întreba ce avea să se întâmple cu el după plecare. Dacă ar fi fost înţelept, ar fi făcut dragoste cu ea chiar în acel moment şi ar fi consolidat legătura existentă între ei, ar fi făcut-o la fel de trainică cum era cea existentă între lebede. Dacă ar fi reuşit să o facă pe Kristi dependentă de el din punct de vedere fizic era convins că l-ar fi urmat până la capătul pământului. Dar dependenţa fizică nu era suficientă. Dorea să fie iubit cu inima şi cu sufletul. Dar trebuia să se grăbească. În după-amiaza celei de a doua zile timpul expirase.

CAPITOLUL 11

Dev căra geanta mare de voiaj în care se aflau prânzul şi o pătură. Kristi îl urma pe creasta dealului, temându-se de ceea ce aveau să descopere.

— Au plecat? şopti Dev.

— Nu, sunt încă aici. Kristi întinse mâna, arătându-i bulgărele de pene aşezat în apropierea mormântului. Alături, păzindu-l cu străşnicie, se afla mama-bufniţă.

Dev râse uşor. Se simţea plin de mulţumire.

— Şi Temerarul pare să doarmă adânc. Sunt convins că nu priveşte zborul ca pe o treabă serioasă.

— Va zbura când va simţi că a sosit momentul.

— Hai să ne apropiem pentru a-l vedea mai bine.

— Crezi că este bine? Nu uita ce s-a întâmplat ultima

oară când te-ai apropiat prea mult.

— Sunt gata să-mi asum riscul, spuse Dev zâmbind.

— Atunci porneşte, *Cheechako*. Având în vedere sentimentele faţă de el, i-ar fi oferit orice şansă, indiferent ce ar fi încercat să facă. Dev alese un petec de pământ acoperit cu un strat gros de muşchi, adăpostit de vânt şi încălzit de razele soarelui, şi întinse pătura. Cu o reverenţă galantă îi întinse mâna. Kristi acceptă invitaţia şi se aşeză cu graţie. Se întinse alături de ea şi îi înflori pe faţă un zâmbet ce păru să dureze o eternitate. Se ridică din nou şi îşi scoase jacheta.

— Este cald azi.

— În mod sigur este ultima zi caldă a verii. Kristi privea admirativ trupul pe care se mula puloverul, felul în care îi scotea în evidenţă umerii laţi şi forţa braţelor. Era tentată să-şi strecoare mâinile sub pulover şi să mângâie muşchii puternici.

Rezistă cu greu unui asemenea impuls şi în cele din urmă scăpă un oftat.

Dev se întoarse şi o privi cu căldură. Kristi respiră din nou adânc, simţind o dorinţă pârjolindu-i trupul. Dev privea cum sânii se înălţau şi coborau, şi se întreba dacă îmbrăcase bluza albastră special pentru a-l scoate pe el din minţi.

Bluza se mula perfect pe sâni şi îi vorbea despre ceea ce se ascundea sub ea, provocându-i amintiri dureroase. Cu mâini tremurătoare îi oferi o turtă de ovăz şi un sandviş cu şuncă. Cu o mână la fel de tremurătoare, Dev primi mâncarea.

Mâinile lor se atinseră şi pentru o clipă părură dornice să rămână împreună, apoi se separară. Îşi plecară privirile surâzând, apoi le ridicară din nou pentru a se surprinde unul pe celălalt. Izbucniră din nou în râs.

Dev era incapabil să vorbească şi să mănânce din pricina spasmului ce-i strângea gâtul. Rupea câte o bucăţică din sandviş cu mâini tremurânde şi continuă să o privească. Kristi îl privea şi ea, şi, încercând să mestece turta, reuşi să se înece. Căută în geantă şi scoase merele,

oferindu-i unul lui Dev:

Era conştientă de dorinţa pe care o stârnea Dev în trupul ei cu o singură atingere a privirii sale. Oare avea să plece fără să mai facă încă o dată dragoste cu ea?

Dev, la rândul său, tânjea să facă dragoste din nou cu ea, pe pământul acela pe care oamenii obişnuiau să-l numească „sterp”. Dar nu era sterp. Fremăta de sunete, mormăitul uşor scos de mama-bufniţă, sunetele ascuţite pe care le scoteau lemingii de tundră, chemările melodioase ale lebedelor plutind pe lac şi şoaptele vântului alunecând printre ierburi. Şi nu numai zgomotele îl însufleţeau, ci şi mirosurile, cel al pământului ud, aroma merelor şi acel parfum pe care îl emana trupul ei… un amestec de parfum de trandafiri, mere şi aromă de femeie.

Cât de mult dorea să poată gusta din toate acele arome.

Dar în loc să se bucure de aromele trupului ei, muşcă din măr, mestecând încet şi încercă să-şi facă de lucru cu mâinile. Era cea mai cumplită încercare prin care trecea. Fiecare oscior, fiecare terminaţie nervoasă îl îndemna în mod dureros să o iubească pe Kristi şi gândul că nu avea să mai facă vreodată dragoste cu ea îi lăsă un gol cumplit în suflet, iar în trup un hău pe care nu ştia cum avea să-l umple vreodată. Oare cum ar fi putut să o părăsească?

Gândul îl deprima, îl făcea să se simtă lipsit de orice curaj, dar mai ales obosit.

Azvârli peste umăr cotorul mărului şi îşi acoperi gura pentru a-şi înăbuşi un căscat. Privirea lui se îndreptă tânjind spre ea.

— Scuză-mă. În ultimele nopţi nu am dormit bine.

— Ştiu. Nu ai mai sforăit.

— Este minunat. Curând voi pleca şi nu vei mai fi obligată să zaci cu ochii deschişi ascultându-mă sforăind. Kristi simţi cum stomacul i se adună ca un ghem din pricina emoţiei. Respiră adânc, încercând să-şi calmeze durerea. Dar nimic nu putea umple golul pe care îl simţea. Îşi schimbă poziţia, aşezându-se pe marginea păturii şi îl îndemnă:

— De ce nu pui capul în poala mea ca să tragi un pui de somn? Dev zâmbi mulţumit, ca şi când i-ar fi oferit un ou de aur.

Acceptă imediat şi îşi potrivi capul într-o poziţie cât mai confortabilă, apoi închise ochii, oftând mulţumit. Kristi zâmbi. Nu se lăsa uşor păcălită şi nici tulburată de micile lui prefăcătorii. Dorea pur şi simplu să-l simtă aproape de ea. Era fericită şi numai pentru faptul că putea să-l privească. Avea o sumedenie de riduri în jurul ochilor, din pricina râsului, şi cutele de pe obraji o făceau să simtă că ar fi vrut să-l vadă veşnic zâmbitor. Incapabilă să reziste dorinţei ce o stăpânea, atinse una dintre cutele ce-i brăzdau obrazul, apoi îşi plimbă degetul pe pometii obrajilor şi ajunse la tâmple, masându-le uşor.

— Hmm! Minunat!

— Parcă spuneai că vrei să dormi.

— Mă tem să nu cumva să pierd ceva de preţ. Kristi râse încetişor.

— Te voi trezi dacă Temerarul îşi va lua zborul.

— Nu la zborul lui mă gândesc. Glasul lui era plin de regrete.

Timpul se scurgea nemilos şi ea avea să-i ducă dorul lui Dev. Niciodată până atunci viaţa ei nu fusese atât de plină, nu avusese un sens. Prezenţa lui adăugase o nouă dimensiune lumii întregi şi iubirea ei pentru el o făcea conştientă de existenţa acelei noi dimensiuni. Când avea să plece în Sud, avea să ia cu el albastrul cerului şi auriul soarelui. Şi ochii lui aveau să ia cu ei tot verdele tundrei. Într-adevăr, acele ţinuturi aveau să fie pustii fără prezenţa lui.

Kristi observă la un moment dat că bufniţa îşi scuturăr penele.

— Dev! S-a trezit. Dev se ridică într-un cot şi privi puiul de bufniţă printre gene. Temerarul ţopăia de colo-colo şi flutura din aripi.

— Dumnezeule! Văd că ia în serios această treabă, remarcă Dev, privind în sus, spre Kristi. Kristi zâmbi şi ea dorind ca inima ei să nu se mai poarte nebuneşte când Dev

se uita la ea zâmbind. Când Dev o invită mai aproape de el, bătând uşor cu mâna pătura, Kristi se dovedi ascultătoare şi se strecură sub braţul lui, strângându-se la pieptul lui. Era cald şi puternic, şi era convinsă că nu exista niciun loc pe pământ unde s-ar fi putut simţi mai bine decât alături de el. Priveau amândoi cum se desfăşura viaţa naturii, supravieţuirea. Zborul însemna, de fapt, supravieţuire şi… Împlinire. Avea oare să ştie cu adevărat ce însemnasă zbori?

Dev respira adânc, aşteptând, sperând. Nu se aşteptase să vadă puiul de bufniţă luându-şi zborul, aşa că nu se putea gândi la nimic altceva în acel moment. Ba da, se gândea cumpăr fi fost dacă ar fi văzut-o pe Kristi părăsindu-şi cuibul şi înălţându-se în zbor. Temerarul părea gata să pornească în zbor cât de curând.

Putea citi hotărârea în fiecare freamăt al penelor lui când îşi întindea aripile în zbor. Dădea de două-trei ori din aripi, apoi cădea din nou la pământ.

„*Hai, Temerarule, hai*!” îl îndemnă Dev în gând.

Dorea să o poată îndemna şi pe Kristi în acelaşi fel. Temerarul îşi scutură din nou penele şi desfăcându-şi aripile încercă din nou. Alergă, făcu un salt, se ridică în aer, bătându-l cu aripile. Reuşi, în sfârşit, să rămână mai mult timp în aer. Zbura în direcţia lor, luându-i prin surprindere şi abia reuşind să-şi plece capetele, apoi ateriza pe aripa desfăcută a gâştei sculptate. Dev şi Kristi îşi întoarseră amândoi capetele în acelaşi timp, urmărind zborul Temerarului şi răsuflară uşuraţi când îl văzură aterizând cu bine. Puiul îi privea cu ochiul lui galben şi părea uimit de propria înţelepciune. Mai înainte ca ei să facă o mişcare cât de mică, puiul se aplecă înainte, dădu de două ori din aripi şi porni.

— A reuşit! A zburat! strigă Dev râzând fericit şi strângând-o pe Kristi în braţe.

— Da, şi-a luat zborul. Tristeţea din vocea ei îngheţă hohotele de râs ale bărbatului, căci îşi aminti ce însemna pentru ei zborul puiului de bufniţă. Sosise timpul ca el să plece şi Kristi nu se arătase dornică să-l însoţească. Se

ridică în genunchi şi o trase în braţele sale, între coapsele sale. Îi prinse faţa în mâini şi degetele mari ale mâinilor sale îi mângâiau obrajii când o privi zâmbind.

— Nu vreau să te părăsesc, Kristi. Te iubesc, murmură el. Ochii ei se făcură mari şi rotunzi de uimire.

— Mă iubeşti?

— Da, Kristi, te iubesc, spuse Dev fericit că, în sfârşit, reuşise să rostească acele cuvinte ce îi produceau o durere fizică de câteva zile.

— Dar… dar mi-ai spus că nu vrei să te îndrăgosteşti de mine?

Zâmbi din pricina uimirii ei şi se aplecă sărutându-i vârful nasului.

— Ştiu, Kristi, şi am luptat împotriva acestui sentiment. Dar trebuie să-ţi spun cu teamă că m-am îndrăgostit de tine. Plecându-şi capul, începu să repete din nou, cu fiecare sărutare, cât de mult o iubea. Kristi răspunse sărutărilor lui, în timp ce cuvintele acelea îi bubuiau în minte, în suflet, în urechi. Dev o iubea! O iubea! îşi aminti de momentul când el avea să plece. Îşi înălţă capul şi o privi.

— Kristi, vreau să te iubesc din nou. Ochii ei albaştri străluceau de iubire. Nu era momentul să se gândească la lucruri triste. Era timpul să se bucure. Râsete! Fericire! Iubire!

— Da, iubeşte-mă, Dev.

— Kristi! Kristi! Vreau ca de data aceasta totul să fie minunat pentru tine. Aş fi vrut să te pot iubi într-un pat uriaş, confortabil.

— Acest pat este moale şi se potriveşte ochilor tăi, spuse ea trecându-şi mâna prin muşchiul gros şi mătăsos.

— Cu cearşafuri de mătase. Kristi întinse mâna şi ridică jacheta de piele.

— Mă voi mulţumi cu mătasea hainei tale.

Mă simt chiar foarte strâns legată de ea, spuse Kristi întinzând-o alături de pătură. Dev îi aruncă o privire şireată, întrebându-se dacă era posibil să o iubească mai mult decât o iubea în acel moment.

— Şi într-o cameră caldă, plăcută… Kristi privi în jurul ei tundra ce se întindea întunecată, pustie şi deosebit de frumoasă sub razele unui soare târziu.

— Nici nu-mi pot imagina un alt loc în care să doresc să facem dragoste.

Dev îi dădu dreptate în gând. Părea atât de plăcut să facă dragoste în acel peisaj. Totul se reducea la esenţă, la elementele primordiale: bărbatul, femeia, curtea ce se face la începutul relaţiei, împerecherea şi apoi plecarea spre Sud odată cu venirea toamnei. Dar nu trebuia să aibă asemenea gânduri*”. În acel moment, importantă era împerecherea”,* îşi spuse Dev.

— Da, este cel mai potrivit loc, iubirea mea, spuse el încercând să lase orice alt gând undeva ascuns într-un colţ al minţii.

— Minunat, pentru că fiind alături de mine vreau să fii la fel de fericit ca şi mine. Dev o sărută începând de la baza gâtului. Atingerea buzelor lui îi trimitea fiori de încântare pe spate. Îşi ridică bărbia, ca şi când l-ar fi invitat să continue explorarea. Aşternu o mulţime de mici sărutări pe tot gâtul, atingându-i şi locul pulsului. Gemând, Kristi îşi coborî bărbia şi îi oferi şi ceafa pentru a o săruta.

Răsuflarea lui îi mângâia părul, îi răcorea pielea ce se înfierbânta din nou în urma sărutărilor fierbinţi.

— Hmmm! Ce plăcut este! Kristi îşi înălţă capul şi o privire drăgăstoasă îl învălui. Un zâmbet îi înflori pe buze. Încet îşi arcui gâtul şi se lipi de al lui. Simţea atingerea părului său şi lâna aspră a puloverului îi gâdila pielea, dar mai ales se bucura de puterea trupului său şi de căldura lui. Se îndepărtă de el, îşi întoarse capul şi mângâie cu gâtul său cealaltă parte a gâtului lui Dev. Se mişca înainte şi înapoi, imitând mişcarea lebedelor. Dev rămase nemişcat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, copleşit de emoţie. O iubea! O iubea cum nu mai iubise pe nimeni. Iubea căldura şi sensibilitatea ei, dorinţa ei de a oferi bucurie, fericire.

Într-un târziu, Kristi îşi înălţă capul şi îl privi cu un zâmbet timid, fluturându-i pe buze. Izbucniră amândoi în

râs. Depărtându-şi buzele, aşteptă sărutul lui şi, cum acesta nu veni, porni în căutarea lui. Dev îşi lipi buzele de fruntea ei, temându-se că, dacă îi atingea buzele, şi-ar fi putut pierde stăpânirea de sine.

Kristi continua să-i caute buzele, dar el păstra distanţa.

— Ah, Dev! murmură ea nemulţumită.

— Îhmmm?

— Rămâi nemişcat.

— Nu. Kristi se întinse spre el pentru a-i prinde capul între mâinile sale, dar Dev o prinse de mâini şi i le depărta de trup, ţinându-le strâns. Frunţile lor se lipeau una de cealaltă şi mâinile se îngemănau, coapsele erau contopite şi se legănau pe iarbă înainte şi înapoi ca într-un dans nupţial, un dans al iubirii, Kristi căutându-l şi Dev încercând să nu se lase prins.

— Sărută-mă, Dev! Te rog, sărută-mă! murmură Kristi când nu mai suportă prelungirea jocului. Şi atunci Dev o sărută cu o pasiune care îi aprinse sângele.

Kristi se prinse strâns cu mâinile de el, ca şi când întreaga lume s-ar fi învârtit cu ea. Când, în sfârşit, Dev îşi înălţă capul, Kristi simţea cum genunchii ei erau moi.

Nu se mai putea ţine dreaptă. Tot ce-şi dorea era să se prăbuşească la pământ, avându-l pe Dev deasupra ei sau, şi mai bine, în trupul ei. Dev o privea adânc în ochi şi sângele îi pulsa nebuneşte”. *Răbdare, îşi spuse. Răbdare. Dar de unde avea să ia acea răbdare? Cum putea să se înfrâneze pentru a-i oferi lui Kristi toată plăcerea pe care o merita?”*

— Hai să nu ne grăbim.

— Ba da. Mâinile ei se furişară pe sub puloverul lui acoperindu-i pieptul, mângâindu-l şi producându-i plăceri teribil de îndurat. Dev îi luă mâinile.

— Deci, vrei să te joci, da?

— Nu! Vreau să te văd, spuse ea eliberându-şi mâinile şi încercând să-i ridice puloverul. Dev, zâmbitor, îşi ridică braţele, oferindu-i posibilitatea să-i scoată puloverul. Continuând să zâmbească îşi proteja pieptul, aplecându-se

să-i descheie cămaşa. Kristi aştepta, fremătând de nerăbdare şi când îi scoase bluza se îmbrăţişară strâns, lipindu-se unul de celălalt. Încet, cu mişcări blânde, îşi mişcă sânii, plimbându-i pe părul aspru ce-i acoperea pieptul. Părul îi provoca o mângâiere care o incita, care îi arăta deosebirile dintre ei. Dev îi simţi sânii rotunzi cu mameloanele tari şi cu un geamăt o strânse şi mai mult la pieptul lui. Se legănară astfel îmbrăţişaţi, simţind cum soarele le încălzea trupurile”. Ar fi putut să rămână astfel pentru întreaga viaţă”, îşi spuse Kristi. Şi dacă nu se grăbea, soarele avea să apună mai înainte ca ea să poată explora trupul lui Dev.

— Dev, vreau să te văd, murmură ea, trăgându-l în jos pe pătură. Dev se aşeză bucuros pe pătură, întinzându-se pe spate şi având-o pe Kristi deasupra lui.

Kristi rămase o clipă nemişcată, apoi se ridică în genunchi şi îşi concentra privirea asupra lui. Îl mai văzuse gol până la mijloc, dar numai în lumina slabă a înserării. De fiecare dată fusese mult prea emoţionată pentru a se bucura, de acea privelişte, îşi lăsă privirea să alunece asupra trupului bronzat şi musculos, şi a abdomenului suplu. Întinse mâna şi o lăsă să alunece printre firele aspre de păr ce-i acopereau pieptul, apoi o coborî până în talie, trasând uh drum imaginar. Nu-i era de-ajuns să-l atingă, aşa că îşi coborî capul şi începu să-şi plimbe bărbia asupra lui. Dev abia îndrăzni să respire când simţi buzele şi apoi dinţii ei jucându-se cu el. Kristi îşi continuă drumul, muşcându-l, sărutându-l, jucându-se cu trupul lui şi fiecare mişcare îi producea o plăcere pe care o resimţea în cele mai adânci fibre. Încet-încet ţesătura cusută de sărutările ei coborî spre mijlocul trupului său. Cercetară pielea răcoroasă, inhalând aroma bărbatului, lipindu-şi buzele de mica adâncitură aflată deasupra centurii. Dev îi cuprinse capul între mâini şi o ridică spre el.

— Kristi, iubita mea, nu joci cinstit.

— Dar nici măcar nu am început jocul.

— Ia-o mai încet, altfel jocul se va termina curând. Kristi îşi cobora privirea şi remarcă pantalonii ce se mulau

perfect pe trupul înfierbântat de dorinţă al lui Dev. Cu un zâmbet de o pură feminitate, Kristi exclamă:

— Ce păcat că trebuie să înduri o situaţie atât de puţin plăcută! Lasă-mă să te fac să te simţi bine. Desfăcu cureaua pantalonilor şi trase fermoarul încet, strecurându-şi apoi mâinile înăuntru. Dev se sprijini pe coate, ajutând-o astfel să-i poată scoate pantalonii. Urmară mocasinii, şosetele şi Dev rămase îmbrăcat doar cu şortul albastru. Privindu-l cu atenţie, Kristi îl întrebă:

— Te-ai gândit vreodată să porţi chiloţi mulaţi?

— Ce spui? Doamna mea, îţi place să mă necăjeşti! răspunse Dev aruncându-i un zâmbet.

— Cred că nu ai dreptate. Aplecându-se, îi trase şortul şi exclamă:

— Dev, eşti minunat! Şi era într-adevăr. Era minunat, era mult mai frumos decât îşi putuse ea imagina vreodată. Îl atinse în fugă, apoi luptă cu sine să nu se mai apropie de el. Era gata să-l primească în trupul ei şi dacă l-ar fi atins şi-ar fi refuzat plăcerea mult aşteptată de a-i fi explorat fiecare părticică a trupului său.

Dev rămase perfect nemişcat. Îşi dorea ca ea să continue să-l atingă, să-l mângâie. Dar în acel moment Kristi era cea care conducea jocul şi nu dorea să-i strice plăcerea. Spera din tot sufletul că jocul ei să nu dureze prea mult.

Urmară apoi dulci chinuri pe care Kristi i le oferi. Dev murmură, protestând şi îşi strânse coapsele, rugându-se să se poată stăpâni. Când îl sărută din nou fiorul îi străbătu întregul trup şi simţi cum începea să-i tremure picioarele. Privirea ei strălucea ştrengăreşte.

— Te joci cu focul, gemu Dev, în semn de avertisment.

— Vreau să mă mai joc încă, spuse ea, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra lui. Ridicându-i ambele picioare le lipi cu tălpile de sânii ei, care deveniră brusc tari la prima atingere. Simţea cum genunchii începeau să-i tremure, dar nu la fel de tare că ai lui. Dev nu mai simţise niciodată o asemenea dorinţă de a se uni cu o femeie. Dar nu cu orice femeie. El o dorea pe Kristi. Simţindu-se la

capătul puterilor, deschise larg braţele. Kristi se apropie de el şi sânii îi atinseră părul aspru dintre coapsele bărbatului, când se întinse asupra lui, lipindu-şi trupul de trupul lui. Rămase aşa, bucurându-se de căldura trupului său, de plăcerea pe care i-o ofereau sânii lipiţi de pieptul lui. Dorea să simtă căldura trupului său pe propria ei piele.

— Este rândul meu, spuse Dev, ridicându-se. Incapabil să reziste dorinţei care îl stăpânea, îşi strecură mâna între coapsele ei şi o mângâie în cele mai intime locuri ale fiinţei ei. Kristi gemu şi oftă, apoi aşteptă nerăbdătoare. Dev rămase nemişcat privind cârlionţii aurii care acopereau feminitatea ei şi înghiţi cu greu.

— Un bărbat şi-ar putea petrece întreaga viaţă bucurându-se de priveliştea pe care o oferi. Dar eu doresc mult mai mult decât să te privesc. Kristi închise ochii, aşteptându-l să se apropie, simţindu-se dornică să-şi amintească cum făcuseră dragoste prima dată. Simţea că o atinge, dar nu era atingerea mâinii lui ce-i trecea ca o adiere peste sâni. Acum o simţea şi imediat dispărea. Fiecare mângâiere era o înfiorare, o plăcere pe care nu q cunoscuse până atunci şi nu o crezuse posibilă. Încercă să-şi înalţe capul, dar el o împinse cu blândeţe înapoi şi continuă să plimbe deasupra sânilor ei acel obiect care îi provoca o tortură atât de plăcută.

— Dev, ce se întâmpla?

— Mă joc. Când îşi înălţă din nou capul observă în mâna lui o pană mare.

— O pană?

— A sosit plutind din ceruri, aşa încât eu m-am văzut nevoit să o folosesc. Ce-ar putea fi mai potrivit pentru o doamnă-pasăre? Pana dansa pe deasupra sânilor până când deveniră dureros de tari.

— Dar… ce… Dev… mă gâdili… te rog… Dev… opreşte-te! Pana trecu în zbor peste pântec, revărsând asupra ei o ploaie de stele, adunându-se într-un dans al plăcerii în cele mai intime locuri ale trupului ei. Intensitatea senzaţiilor devenea din ce în ce mai mare şi mai adâncă cu cât pana cobora mai jos. Simţind-o între

coapsele ei, gemu aprinsă de un fior ce-i străbătu trupul.

— Dev… Dev… Se aplecă asupra ei şi o privi, bucurându-se de reacţia pasionată pe care o avea faţă de iubirea lui. Când privirea ei se limpezi, o sărută.

— Eşti atât de sensibilă! Şi atât de caldă şi pasională! Te doresc atât de mult! Chiar acum. Şi fiecare cuvânt al lui era însoţit de o sărutare şi o privire pătrunzătoare.

— Te rog, Dev… Te rog! zise Kristi. Coapsele ei se depărtară primitoare.

Când se apropie de ea, Kristi înţelese ce-i lipsise cu câteva momente mai înainte. Nu era suficient să cunoască plăcerea singură. Voia să zboare împreună cu Dev, să împărtăşească împreună exaltarea de a cuceri noi tărâmuri, eliberaţi de orice piedică. Voia să zboare, să alunece, să se înalţe odată cu adierea vântului. Dar pentru toate acestea avea nevoie de el, aşa cum şi el avea nevoie de ea.

„*O dorea atât de mult*!” se gândea Dev scufundându-se în căldura trupului ei. Avea nevoie de puterea ei, de inventivitatea ei, de dragostea ei pentru a se simţi rege. Alături de Kristi putea merge oriunde; putea face orice şi putea deveni tot ceea ce-şi dorea. Şi îşi dorea să o iubească, să fie a lui, să meargă alături de ea până la capătul lumii şi mai departe. Dev se simţea minunat şi cu fiecare mişcare se înălţau şi mai sus, purtaţi pe înălţimi uluitoare. Kristi era o pasăre şi el era vântul. Împreună porneau în zbor pe aripile iubirii.

CAPITOLUL 12

Dev se prăbuşi în braţele ei primitoare. Îl strânse cu tandreţe înălţându-se amândoi în înalturile cerului.

— Dev… am zburat împreună!

— Da, Kristy, am zburat împreună.

— N-am crezut niciodată că mă pot înălţa atât de sus, dar minunea s-a întâmplat, pentru că tu ai fost alături de mine. O sărută fericit pe gât şi spuse:

— Eşti atât de caldă şi de iubitoare, Kristi! N-am putut să nu mă aflu alături de tine. Rostogolindu-se uşor pe spate, o aşeză pe Kristi deasupra sa şi cu mâna rămasă

liberă trase restul păturii, acoperind-o. Nu mai trăise niciodată un asemenea sentiment de dăruire totală faţă de o femeie. Îi oferise toată dragostea de care era capabil şi era dornic să facă la fel până la sfârşitul vieţii.

„Semănau cu lebedele”, se gândi Dev ascultând chemările şi răspunsurile pe care acestea le aruncau de-a lungul lacului”. *Dar oare şi Kristi gândea la fel*?”

Se lipise strâns la pieptul lui şi asculta fericită bătăile inimii lui. Bătaia inimii lui semăna cu fâlfâitul aripilor unei potârnichi de munte. Apoi îi trecură prin minte toate imaginile şi sunetele care aveau să-i amintească de el. Bufniţa de zăpadă, şi lebedele ce urmau jocurile prenupţiale, strigătul trist al cufundarului, toate acestea aveau să i-l aducă în amintire pe dragul şi tandrul Novice. Avea să-i ducă dorul, un dor adânc, atunci când va pleca. Oftând, se strânse şi mai mult la pieptul lui.

— A sosit timpul să plecăm, Kristi, spuse el. Dorea din toată inima, aştepta să o audă spunând că îl iubea.

— Chiar trebuie? întrebă Kristi dorind să-l păstreze pe Dev alături toată viaţa.

— Mă tem că da, iubita mea. Se ridică şi o trase şi pe ea odată cu el. Privirea lui tristă o făcură pe Kristi să simtă cum i se oprea inima în loc. Se întinse repede spre el şi îl îmbrăţişa. Dev încercă să spună ceva, rămase o clipă pe gânduri şi apoi se aplecă să-şi culeagă hainele de pe jos, aruncându-i din nou un zâmbet timid lui Kristi. Era doar o slabă imagine a ceea ce însemna unul din acele zâmbete ce le purta de obicei pe chip. Kristi simţea lacrimile adunându-se în ochi şi se îmbrăcă în tăcere. Rămaseră apoi câteva minute pe vârful dealului, ţinându-se de mână.

— Cred că au plecat, spuse el cu glas slab, cercetând tundra din privire.

— Vor continua să se întoarcă în preajma mormântului, pentru că aici este locuinţa lor, dar cred că nu există nimic care să te împiedice să pui acum placa comemorativă.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă el, pentru că în adâncul sufletului simţea că nu exista nimeni în afară de Kristi cu

care să dorească să împartă un asemenea moment.

— Sigur! Bineînţeles, Dev! murmură ea. Spuse în gând o rugăciune de mulţumire pentru că se afla alături de el în acel moment, în acel loc, a când el îşi împlinea acea veche dorinţă. Îl ajută pe Dev să mute sculptura şi se simţi deosebit de emoţionată, mai ales că Dev insistă să o aşeze cu faţa spre Sud.

— Când s-a prăbuşit avionul, King se îndrepta spre Sud, spre casă şi spre cei dragi.

„Unde şi Dev avea să se întoarcă în curând”, se gândi Kristi, întinzând mâna pentru a o lua din nou pe a lui. Dev, cu capul plecat, îşi luă rămas-bun în tăcere de la bunicul său. Privirea ei se împăienjeni din pricina lacrimilor şi îşi strânse pleoapele, încercând să le oprească”. *Era mult prea sensibilă şi se emoţiona prea uşor”*, îşi zise Kristi. Şi totuşi era o reacţie firească faţă de momentul la care participa, faţă de iubirea lor şi faţă de gândul că Dev nu mai avea niciun motiv pentru a rămâne. Cel puţin mai aveau o noapte pe care urma să o petreacă împreună cu el şi luă hotărârea să o facă de neuitat. Dev o strânse la pieptul lui şi o îmbrăţişa strâns.

— Trăiesc un sentiment ciudat. Mă simt de parcă bunicul ar fi aici, alături de noi… Se aplecă şi o sărută uşor pe gât.

— Ar fi fericit pentru noi. Mai ales pentru mine. Pentru că datorită lui am avut norocul să te întâlnesc. Dev tresări, cuprins de vechea teamă care îl chinuia.

— Kristi, mă sperie gândul că zbori singură în zonele nordice. S-ar putea să te prăbuşeşti şi să mori la fel ca şi bunicul meu.

— Şi tu ai putea fi zdrobit în timp ce traversezi Pennsylvania Avenue.

Dev nici nu auzi cuvintele rostite de Kristi din pricina imaginilor ce trecură ca fulgerul prin mintea lui. Kristi zăcând într-un mormânt anonim, în pustietate. Sau şi mai rău, lipsită de orice mormânt.

— Te rog, Kristi, vino şi lucrează pentru mine.

Nu suport gândul că după plecarea mea vei rămâne

singură aici. Îşi înălţă capul şi îl privi. Dorul şi dragostea din privirea lui îi frânse inima, lăsând-o fără glas.

— Dev, tu spuneai că nu vrei să mai lucrez pentru tine, dacă vom face dragoste.

— Aşa este; ai dreptate, dar am hotărât să renunţ la preşedinţia comisiei tocmai pentru a te şti pe tine în siguranţă. Te iubesc, Kristi. Ştiu că este prea devreme pentru ca şi tu să mă iubeşti, dar dacă am fi împreună, poate că tu…

— Taci, Dev! Şi eu te iubesc. Îi prinse mâna cu care îi acoperise buzele şi o duse în dreptul inimii sale.

— Mă iubeşti? murmură el neîncrezător. Apoi tot mai tare şi mai tare repetă:

— Mă iubeşti? Mă iubeşti?

— Da, te iubesc, Dev. Ştiu în mod sigur. Te iubesc şi am înţeles acest lucru în momentul în care te-am văzut cum învăţai puiul de bufniţă să zboare. O privi uimit, apoi, oftând mulţumit, o strânse în braţe cât mai tare la pieptul său, murmurându-i numele cu buzele afundate în părul ei. După un timp o eliberă din îmbrăţişare şi o sărută. Oftând şi aruncând o ploaie de mici sărutări îşi înălţă capul şi o privi. Ochii ei străluceau de iubire. Era o iubire fierbinte ce făcea ca totul să se topească în sufletul şi în trupul său, dându-i speranţe că totul ar fi putut să se sfârşească cu bine.

— Dacă s-ar putea, aş renunţa la tot şi aş veni să lucrez împreună cu tine, spuse el.

— Dev, ai face asta pentru mine? întrebă Kristi uimită.

Pentru o clipă se întrebă dacă într-adevăr visul ei s-ar fi putut transforma în realitate – visul de a se căsători cu un om care să lucreze alături de ea pe teren, care să o ajute să protejeze păsările.

— În acest minut, Kristi, dacă această hotărâre m-ar afecta numai pe mine.

Privirea lui era tristă şi îngrijorată.

— Dar senatorul şi oamenii săi se bazează pe mine pentru a-i ocupa locul în Senat. Am muncit din greu şi miza

este prea mare. Nu pot fugi pur şi simplu de responsabilitate. Nu-i pot dezamăgi. Kristi oftă şi îşi lipi capul de pieptul lui Dev.

— Sunt convinsă că nu poţi fugi de responsabilitate. Ar fi un act împotriva firii tale şi a convingerilor pe care le ai să dezamăgeşti pe cineva. Acesta este şi motivul pentru care nu pot rămâne alături de tine. Tu aştepţi şi ceri prea mult de la oameni, Dev. De la tine însuţi, de la Brenda, de la tatăl tău şi acum de la mine. Şi eu nu vreau nici să te dezamăgesc şi nici să pierd respectul tău.

Încet, cu o mişcare lentă, îşi aşează mâna pe gâtul ei şi îşi lipi fruntea de a ei, plecându-şi capul. Era atât de vulnerabilă şi el se temea să nu distrugă relaţia fragilă ce se ţesuse între ei.

— Poate că vreau prea mult de la oameni, Kristi, dar singurul motiv pentru care m-aş simţi dezamăgit de tine ar fi dacă ai rămâne ascunsă în cuibul tău.

— Ce vrei să spui?

— Toată viaţa te-ai ascuns în umbra tatălui tău. Nu te supăra pentru ceea ce-ţi spun acum, Kristi, dar a sosit momentul să porneşti pe drumul tău. Spunând acestea îşi înălţă capul şi o privi adânc în ochi. Kristi îl privea la rândul ei uimită şi puţin furioasă, în ciuda ezitării pe care o sesizase în glasul lui. Dar ştia că Dev avea dreptate; chiar şi tatăl ei îi spusese acelaşi lucru, în primăvara ce trecuse.

Totuşi, faptul că Dev avea dreptate nu însemna că era dornică să devină dependentă de altă persoană.

— Şi ce să fac? Să vin să stau în umbra ta?

— Eu nu sunt soarele, Kristi. Eu sunt vântul.

„El este vântul”, se gândi Kristi şi uită complet de furia pe care începuse să o simtă. Zburase alături de el pe aripile iubirii, poate ar fi putut zbura împreună şi în viaţă. Oftă şi îi prinse capul între mâinile ei.

— Dev, cum aş putea să mă supăr pe tine când tu îmi cunoşti atât de bine sufletul?

— Îţi citesc în suflet, pentru că eşti jumătatea mea, Kristi. Zâmbi şi întrebă nedumerită:

— Jumătatea ta? Cu ochi strălucitori şi cu glas

convingător, Dev îi răspunse:

— Eu sunt convins că fiecare om are un suflet geamăn, un suflet care îl completează pe al său, aşa cum există acea legătură între lebede, legătura care le face de nedespărţit. Sufletul meu îţi aparţine.

— Şi al meu îţi aparţine ţie, şopti Kristi trăgându-i uşor capul spre ea şi sărutându-l. Sărutul era o confirmare a iubirii lor şi când, în cele din urmă, Dev îşi înălţă capul, amândoi tremurau.

— Te asemeni puiului de bufniţă; te temi că s-ar putea să cazi, dar în acelaşi timp doreşti să zbori… O sărută din nou.

— Eu ştiu că poţi, Kristi. Eu am încredere în tine. Îi dădu drumul din îmbrăţişare şi desfăcu fer-mosrul jachetei de piele scoţând o cutie micuţă pentru bijuterii.

— Am cumpărat acest obiect în Fairbanks. M-a îndemnat să-l cumpăr un gând pe care nu-l înţelegeam. Acum ştiu de ce mă chema. Este simbolul iubirii mele pentru tine. Kristi luă cutiuţa în mâinile sale. Pe un pat de catifea albastră se afla un medalion de fildeş reprezentând două lebede, una aflată în zbor, protejând-o pe cea care părea rămasă la pământ. Rămase cu privirea aţintită asupra medalionului, într-un târziu, îşi înălţă capul şi privirile lor se întâlniră. Ochii lui verzi erau strălucitori, luminaţi de o dragoste neţărmurită, de neînfrânt, de o iubire veşnică. Era iubirea pe care întotdeauna Kristi dorise să o împartă cu partenerul de viaţă. Zâmbind, luă pandantivul din cutie şi-l puse la gât.

— Aştept să-ţi iei zborul, iubirea mea, o îndemnă Dev.

— Dev… Nu ştiu ce să spun.

— Spune că vei veni în Sud. În sufletul ei se dădea o luptă cumplită între iubirea pe care i-o purta lui Dev şi teama de un posibil eşec, teama că s-ar putea să-l dezamăgească.

— Poate… poate voi veni. Eu… trebuie să mă gândesc. Sunt atâtea lucruri la care trebuie să mă gândesc. Şi mai este şi proiectul pe care trebuie să-l termin.

— Eu sunt un bărbat răbdător, Kristi. Voi aştepta. Îşi plecă din nou capul şi sărută cele două lebede aflate la gâtul ei.

— Dar nu pot aştepta prea mult ca să facem din nou dragoste. Hai să ne întoarcem în tabără. Mai târziu, când stătea în braţele lui Dev, în patul acestuia, Kristi îşi dădu seama cât de mult greşise mai înainte. Nu era suficient să zboare în viaţă alături de Dev. Trebuia mai întâi să zboare singură. Şi era hotărâtă să încerce.

Încrederea în sine dură până în dimineaţa următoare, când sosirea pe neaşteptate a unui hidroavion spulberă liniştea paradisului arctic. Erau încă în pat, dornici să se iubească din nou şi atât de copleşiţi de dragostea lor, încât nu reuşeau să rostească mai mult de două cuvinte, cele mai importante. Hidroavionul sosi în acel moment bâzâind deasupra taberei. Înjurând nemulţumit, Dev începu să se îmbrace în grabă, urmat de Kristi. Aceasta presimţea că tot ceea ce se întâmpla în acel moment era începutul sfârşitului. Când hidroavionul opri la ţărm, cafeaua se afla deja pe plita sobei de campanie şi Dev, însoţit de Rex, se afla pe malul lacului. Kristi urmări uimită cum Dev se îndrepta spre bucătărie însoţit de trei bărbaţi. Pe pilot îl cunoştea, dar pe ceilalţi doi nu-i mai întâlnise niciodată. Unul dintre ei mergea alături de Dev şi avea un microfon în mână, în vreme ce al doilea necunoscut mergea în urma lor, având o videocamera pe umăr. Imaginea aceasta îi trezi dorinţa să fugă.

— Am aflat în Fairbanks că Devlin King, congresmanul de Texas, a dispărut în nemărginirea Nordului din Alaska şi am hotărât să venim şi să aflăm dacă acesta se află în căutarea petrolului sau a aurului, spuse reporterul, foarte încântat de felul cum răsuna propria sa voce. Dev rămase tăcut, ca şi când s-ar fi simţit încolţit. Nu voia ca presa să afle adevăratul motiv al călătoriei sale în Alaska. Ar fi dat o notă de sentimentalism acelui moment şi nici nu voia să se afle motivul pentru care rămăsese mai multe zile în Alaska.

— Sau sunteţi în căutarea iubirii? continuă reporterul

când videocamera o surprinse pe Kristi oferind o cană de cafea pilotului.

— Oare pluteşte în aer o poveste de dragoste?

Dev se simţi mânat de dorinţa de a-i zdrobi faţa reporterului, astfel încât nasul său să nu mai simtă niciun miros plutind în aer.

— Ei bine, Bremer, nu am venit aici nici pentru a căuta aur şi nici pentru petrol. Am venit pentru a o convinge pe domnişoara Björnson să conducă comisia pentru protecţia păsărilor sălbatice, comisie care se află sub directa mea îndrumare.

Bremer dădu din cap cu un aer interesat.

— Pentru cei ce ne urmăresc suntem datori să facem o mică precizare. Această comisie este una şi aceeaşi cu cea care studiază posibilităţile, ca şi cauzele urmărilor pe care le-ar aduce asanarea unor întinse terenuri stăpânite de ape în zona aflată de-a lungul coastei Golfului. Dar coasta este departe de aceste locuri, domnule congresman. Ce v-a determinat să o alegeţi pe domnişoara Björnson pentru această slujbă? în afara faptului că este o femeie tânăra şi atrăgătoare? Kristi îi aruncă lui Dev o privire, ca şi când se simţea trădată. Dev ştia cât era de lipsită de apărare când trebuia să vorbească în public şi totuşi el era cel care o atrăsese în lumina reflectoarelor. Un val de spaimă puse stăpânire pe ea şi picioarele începură să-i tremure. Ar fi dorit să fugă, dar se temea să nu cadăr aşa că preferă să se sprijine de masă. Îşi încrucişa braţele la piept şi ascultă vorbele încântătorului congresman cu gura de aur.

— Domnişoara Björnson e tânăra şi frumoasă, dar în acelaşi timp este o eminentă personalitate în domeniul ei. A realizat proiecte deosebite privind viaţa păsărilor sălbatice în Nordul îndepărtat şi are o mulţime de lucrări publicate, cunoscând aceste probleme în amănunt. Sunt mulţumit pentru că nu puteam să descopăr o persoană mai bine pregătită în acest domeniu.

— Şi ce ne poţi spune în această privinţă, Kristi. Pot să-ţi spun Kristi, nu?

Zâmbetul unsuros al lui Bremer o făcu pe Kristi să se înfioare.

Privi microfonul pe care Bremer îl ţinea în faţa ei şi era incapabilă să găsească un singur gând care să poată fi transpus în cuvinte. Duse mâna la gât şi atinse medalionul, apoi o coborî repede, lăsând-o liberă pe lângă ea. Ar fi putut ca acei străini să înţeleagă care era semnificaţia, medalionului? Mai mult, ar fi putut ghici ca sentimente existau între ea şi Dev? Ştiau. Şi se gândeau că Dev îi oferea slujba tocmai din acele motive.

— Încă nu m-am hotărât dacă să accept slujba sau nu, reuşi ea într-un târziu să răspundă.

— Şi eu am hotărât că nu vreau ca domnişoara Björnson să primească slujba, interveni Dev, pentru că doresc să fie soţia mea. Kristi îl privea uimită, îngrozită, dornică să se deschidă pământul îngheţat şi să o acopere.

Oare cum putea să stea liniştit în faţa lor şi să anunţe acelui om oribil că dorea să se căsătorească cu ea.

— Ei, ei! Am avut dreptate. Am mirosit plutind în aer parfumul unei poveşti de dragoste. Kristi, sunt convins că vei fi mult mai fericită să fii soţia unui congresman decât să studiezi un cârd de păsări prostănace. Sunt bune şi folositoare într-un singur fel, continuă Bremer mângâindu-şi pântecul.

— Fermierii au nevoie de pământ şi oamenii de hrană, adăugă el.

Brusb, spaima care o stăpânise pe Kristi până în acel moment se transformă în furie şi o lăsă să se reverse asupra lui Bremer din plin. Primele cuvinte se împrăştiară ca alicele şi îşi muşcă buzele din pricina neputinţei de a se face înţeleasă. Respiră adânc şi adunându-şi gândurile se năpusti din nou asupra lui.

— Pentru că îţi place să mănânci, ţie şi altora, există oameni care au reuşit să producă un dezastru, asemănător pustiului în valea San Joaquín şi au contaminat milioane de acri de pământ acoperit de ape. Pentru că vă place să mâncaţi, s-a trecut cu tractorul peste o mulţime de cuiburi, doar pentru a câştiga câţiva acri de pământ cultivaţi cu

porumb. Îşi ridică bărbia ameninţător şi ochii ei străluceau de furie. Înainta spre Bremer, aruncând fulgere şi cu un deget ameninţător îndreptat în direcţia lui.

— Pentru că vă place să mâncaţi, aţi folosit rezervoare de apă naturală în Idaho pentru a iriga câmpurile cultivate cu cartofi şi aţi ucis cufundării mai înainte de a învăţa să zboare. Ce se va întâmpla când toţi cei bine hrăniţi nu vor mai suporta prezenţa gâștelor sălbatice sau strigătul cufundarului?

Dev rămăsese deoparte şi chipul său strălucea de mândrie. Înfierbântată de subiectul adus în discuţie, Kristi oferea într-adevăr o imagine minunată şi reprezenta o forţă greu de stăpânit. Bremer făcu un pas înapoi, în vreme ce Kristi continua să atace, aducând argumente unul după altul.

Bremer continua să se retragă până ajunse cu spatele lipit de cortul lui Kristi. O pereche de pantaloni flutură pe lângă capul său şi Dev văzu cu încântare cum imaginea era surprinsă de videocamera pentru posteritate.

Vocea lui Kristi se îmblânzi când începu să vorbească despre felul în care trebuia apărat mediul înconjurător şi ce trebuia făcut pentru a feri de la pieire toate vietăţile Domnului. În vreme ce vorbea, privea în jurul ei şi pe chipul său se ivi o strălucire în care se putea citi dragostea şi hotărârea de a lupta pentru păstrarea acelor locuri aşa cum erau ele. Când termină ceea ce avusese de spus, întoarse spatele fără o vorbă şi porni înapoi spre bucătăria de campanie.

Urmărind-o din privire, Dev ar fi dorit să ţopăie de încântare, dar rămase pe loc, cu un aer detaşat, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie în timp ce-şi acoperise gura cu una din mâini. Nu trebuia să se arate impresionat.

Pilotul sorbea din cafea, zâmbind şi începu să aplaude, în vreme ce Rex îşi arătă şi el acordul lătrând de câteva ori.

— Da, am reţinut, dar cred că nu asemenea declaraţii căutăm noi, spuse reporterul încercând să-şi recapete

stăpânirea de sine.

— Ba da. Este un interviu spontan, susţinut din toată inima de convingerea domnişoarei Björnson, spuse cameramanul. Luă mâna lui Kristi şi o strânse cu încântare, în timp ce ea îl privea cu o expresie nesigură.

— Eu trebuia să semnez ca producător al acestui interviu şi văd că ne-am descurcat foarte bine. Întorcându-se spre Dev, întinse din nou mi-a.

— Domnule, a fost o plăcere pentru mine să vă cunosc. Îmi pare rău că nu putem rămâne să bem o cafea împreună, dar suntem presaţi de timp. Kristi îi urmări urcând în avion şi adrenalina care o însufleţise până atunci se topi. Genunchii începură să-i tremure din pricina deznădejdii. Încercând să-şi stăpânească lacrimile, se întoarse spre Dev.

— Poţi să pleci şi tu acum.

CAPITOLUL 13

Dev o privi surprins. După câteva clipe surpriza se transformă în îngrijorare când observă expresia feroce a ochilor ei.

— Ce se întâmplă, Kristi?

— De ce i-ai spus acelui om că vrei să te căsătoreşti cu mine? strigă ea. Neîncrederea, dezamăgirea, uimirea ameninţau să o copleşească. Ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai frumos moment din viaţa ei se transformase într-un coşmar.

Dev zâmbi.

— Pentru că acesta este adevărul şi nu-mi pasă dacă îl află întreaga fume.

— Milioane de oameni vor urmări la televizor şi se vor întreba de ce vrei să te căsătoreşti cu o femeie care se face de râs.

— Nu este adevărat. Ai fost minunată. Întinse mâna pentru a o mângâia, dar Kristi i-o îndepărtă, plină de mândrie. Ştia mai bine ca el ce se întâmplase. Fusese orator de nevoie, fusese împinsă să vorbească din pricina spaimei şi căutase cuvintele potrivite cu disperare. Semăna cu Temerarul care îşi agita aripile în zadar şi se

prăbuşise.

— M-am bâlbâit şi m-am repetat. M-am purtat ca o pasăre lipsită de creier.

Se întoarse cu spatele gata să plece, când Dev o prinse de umeri şi o împiedică să se îndepărteze.

— Ai impresionat un cameraman cu inimă de piatră şi am fost mândru de tine. Aş fi vrut să chiui de bucurie.

— Eşti pornit să susţii una şi aceeaşi părere. Şi cred că dacă mă gândesc bine, vina este a ta pentru tot ceea ce s-a întâmplat. Ştii foarte bine cât de mult îmi displace să fiu în centrul atenţiei publice şi cu toate acestea, în mod voit m-ai împins în faţă, apoi ai făcut o declaraţie care m-a uimit peste măsură.

— Îmi pare rău că am făcut cererea de căsătorie într-un asemenea moment. Dar a fost singurul mod în care am simţit că te pot proteja, că te pot apăra.

— Să mă aperi? De cine?

— Bremer căuta un subiect fierbinte pentru rubrica de scandal şi nu aveam de gând să-i ofer tocmai eu un asemenea subiect şi să o implic în el tocmai pe femeia alături de care doresc să-mi petrec restul vieţii. Gândul că s-ar fi putut întâmpla să nu-şi lege viaţa de cea a lui Kristi, îi umplea sufletul de spaimă.

Supravieţuise despărţirii de Brenda, dar viaţa fără Kristi ar fi fost un pustiu nemărginit. Îşi luă mâinile de pe umerii ei şi le privi în tăcere. Erau goale, la fel ca şi sufletul său.

— Am crezut că şi tu mă iubeşti, dar văd că m-am înşelat. Poate că nu mă iubeşti îndeajuns de mult pentru a petrece tot restul vieţii alături de mine.

Disperarea din glasul lui alungă toate celelalte gânduri din mintea ei.

— Dar te iubesc, Dev. Vreau să rămân alături de tine pentru totdeauna.

Făcu un pas înainte şi îşi aruncă braţele în jurul lui. Oftând uşurat, Dev îşi lăsă capul lipit de gâtul ei.

— Slavă Domnului! murmură el. Spaima şi disperarea păreau să se topească din sufletul lui. O sărută din nou. Un

sărut adânc, care pornea din sufletul lui zbuciumat, un sărut ce pecetluia un jurământ. Voia să o ocrotească pe Kristi, să aibă grijă de ea pentru tot restul vieţii. Kristi auzi acel jurământ al inimii lui, ca şi când l-ar fi rostit cu glas tare. Îl auzi şi îi dădu speranţe… câteva momente doar cât dură sărutul lor. Îl iubea pe Dev şi dorea să fie soţia lui mai mult ca orice pe lume, dar… în cele din urmă, fără tragere de inimă, Dev îşi înălţă capul şi o privi cu o dragoste nemărginită.

— Am înţeles că nu va fi deloc uşor pentru tine să vii la Washington, să fii soţia unui congresman, dar sunt convins că vei reuşi. Kristi îi zâmbi, plină de speranţă.

— După ce îl voi însoţi pe tata câţiva ani în turneele sale de conferinţe, poate că voi reuşi să învăţ să mă stăpânesc în faţa mulţimilor.

— N-am nicio îndoială că poţi ţine piept oricui, iubita mea, chiar şi preşedintelui

Eşti atât de frumoasă, încât întreci în strălucire orice femeie. Voi fi foarte mândru să te am alături la braţul meu. Kristi respiră fericită. Era iubită, era preţuită şi rămase pentru un timp în braţele lui zâmbindu-i. Oftă din nou şi spuse:

— Dar nu voi fi fericită cu adevărat, dacă nu voi lucra alături de păsările mele, dacă nu voi continua să studiez viaţa lor, dacă nu le voi proteja. Şi dacă nu mă căsătoresc cu tine, nu voi putea lucra pentru comisie. Ai spus că vei renunţa la conducerea comisiei, dar eu nu pot să te las să faci un asemenea gest. Această comisie înseamnă foarte mult pentru viitorul carierei tale politice.

— Kristi, iubita mea, chiar în momentul în care credeam că nu te pot iubi mai mult, că nu este posibil, tu îmi aduci bucurii care mă fac să te iubesc şi mai mult. Îşi plimbă degetele pe obrazul ei şi spuse:

— Poţi să lucrezi la Chesapeake. Există suficient material şi acolo, atât cât să te ţină întreaga viaţă ocupată.

— O sută de vieţi, spuse Kristi. Simţea că o povară uriaşă se ridicase de pe umerii ei. Îl iubea pe dragul, pe scumpul ei Novice. Plimbându-şi degetele peste buzele ei,

continuă să zâmbească şi spuse:

— Ca să-ţi mărturisesc întregul adevăr, trebuie să-ţi spun că aş fi mult mai fericit dacă te-aş ştii în apropierea mea. Aş fi cumplit de îngrijorat dacă ai pleca de-a lungul coastei. Astfel, avându-te în preajmă, pot fi cu ochii pe tine.

Kristi asculta cuvintele lui, auzea glasul inimii lui plină de iubire şi teamă şi totodată simţea cum speranţele ei mureau. Închise ochii şi încercă să-şi ţină lacrimile deoparte. Când deschise ochii din nou, privirea ei era umedă.

— Ce se întâmplă, Kristi? se miră Dev, atingând una dintre lacrimile ce se rostogoliră din ochii ei.

— Voi trăi alături de tine în Washington, dar va trebui să vin în Nord câteva luni pe an. Iubesc Alaska, o simt în sângele meu. Nu… Nu vreau să repet greşeala mamei mele şi să mă mărit cu bărbatul pe care îl iubesc numai pentru ca în cele din urmă să-l părăsesc. Pentru că… în cele din urmă aş fi nevoită să te părăsesc, Dev, sau aş muri… înghiţi cu greu şi îl privi adânc în ochi, când rosti aceste cuvinte. Dev se uita la ea cu totul nedumerit. Simţea că firava legătură dintre ei pierea.

— Te-ai ofili şi ai muri, Kristi? Am petrecut ultimele zile alături de tine, încurajându-te să creşti, să înfloreşti, să cauţi noi drumuri…

— Şi ţi-ai făcut griji din pricina mea din primul moment când ne-am întâlnit.

Ce s-ar întâmpla dacă s-ar prăbuşi avionul? Dacă mi-aş tăia piciorul? Dacă mă atacă o lupoaică?

— La naiba, Kristi! Am toate motivele să fiu îngrijorat. Orice ţi s-ar putea întâmpla; Gemând, o strânse la pieptul său. Încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar Dev se arătă dornic să o simtă cât mai aproape. Totuşi îi dădu drumul.

— Am lucrat ani de zile în Nord şi nu mi s-a întâmplat nimic rău. Şi nici dacă aş lucra în Chesapeake sau pe coastă nu mi s-ar întâmpla nimic, dar tu ai fi la fel de îngrijorat. Ai încercat să mă protejezi chiar din clipa în

care m-ai cunoscut şi cred că vei proceda la fel chiar şi când voi ajunge în scaunul cu rotile. Dar eu nu am nevoie de protecţia ta. Cred că mă vei înconjura cu atât de mult puf, încât mă vei răsfăţa.

— Kristi, eu... întinse mâna şi încercă să o prindă din nou în braţe, dar Kristi se dădu un pas înapoi.

— Te iubesc, Dev, şi dacă ne vom căsători voi fi alături de tine întotdeauna când vei avea nevoie de mine. Îşi şterse lacrimile şi continuă:

— Dar ce se va întâmpla dacă primăvara viitoare voi dori să plec spre Nord odată cu lebedele? Cum ai proceda, Dav? Ca tatăl tău sau ca bunica ta? M-ai lăsa să plec fără să te opui său, dimpotrivă, de fiecare dată când aş pleca te-ai arăta nemulţumit?

— Nu ştiu, murmură el sincer. Întrebarea ei lovise la ţintă. De la început ştiuse cât de mult iubea Nordul şi din prima zi când o cunoscuse simţise cât de mult îi displăcea gândul că zbura singură prin acele locuri.

— Tot ce doresc este să te ştiu în siguranţă. Privindu-l în ochi, citi în sufletul lui. Dorul şi iubirea pe care le citi în privirea lui o înspăimântă, o cutremură până în adâncurile fiinţei sale, dar îi întăriră hotărârea. Dacă ceda în faţa rugăminţilor lui, s-ar fi distrus pe sine şi, implicit, pe Dev. Kristi închise ochii. Dorea ca lumea să se sfârşească în acel moment, atunci, în acel loc, aşa încât ea să rămână cu Dev pentru totdeauna. Dar nu avea să se sfârşească. Ştia bine. Şi ea avea să trăiască la fel ca mai înainte.

— Te rog, pleacă, Dev! întoarce-te acasă, acolo unde îţi este locul, murmură ea. O privi adânc şi spuse:

— Voi pleca, dacă asta îţi este dorinţa, dar, dacă nu vei sosi în Sud odată cu lebedele, mă voi întoarce, zise el fără să-şi ascundă lacrimile. Sufletul meu îţi aparţine şi aştept să te văd cum îţi vei lua zborul. Ridică mâna şi mângâie medalionul de la gâtul ei. Se întoarse şi porni spre cortul său, cu capul plecat şi cu umerii gârboviţi. Printre lacrimi, Kristi îl urmărea îndepărtându-se, apoi urcă în avionul său şi porni motorul. Nu putea rămâne

pentru a urmări cum Devlin King îşi lua zborul din viaţa ei.

Dev auzi mugetul motorului şi îşi aruncă la întâmplare hainele în geanta mare de voiaj, fără să se gândească la ceva anume. Dacă începea să gândească n-ar mai fi fost în stare să plece. Dar trebuia să plece, de dragul ei. Reuşi să nu se gândească la ceea ce se întâmpla, până în momentul în care începu să strângă sacul de dormit.

Aroma trandafirilor şi amintirile legate de ea îl făcură să se prăbuşească. Îşi amintea de Kristi strălucind în lumina lămpii, mişcându-se deasupra lui, zburând alături de el spre ceruri, acolo unde deveneau o singură fiinţă, de nedespărţit, acolo unde nu numai trupurile, ci şi sufletele lor se uneau. Îşi amintea de sentimentele trăite în momentele ce urmaseră zborului, când o ţinuse strâns în braţe. Se simţise puternic şi protector, ca şi când ar fi putut cuceri întreaga lume. Dar numai dacă o avea pe Kristi alături. Dev tresări când îl simţi pe Rex strecurându-şi capul sub braţul lui. Mângâie câinele cu un aer absent, apoi începu să împacheteze din nou. Rex rămase alături de el, urmărindu-l cum strângea cortul şi cum îşi ducea bagajele la hidroavion. Se aşeză cu botul pe labe şi privirea lui cafenie era tristă, urmărindu-l cum încărca avionul.

Înainte de a împinge hidroavionul în apă, Dev se lăsă în genunchi, alături de Rex.

— Să ai grijă de stăpâna ta, Rex, îl îndemnă mângâindu-l între urechi.

Rex clipi şi Dev îl strânse în braţele sale dorind ca în locul lui să se fi aflat Kristi. Limba lui Rex îi trecu peste faţă. Râzând, Dev îl mai mângâie încă o dată, înainte de a vârî mâna în buzunar pentru a scoate un şerveţel.

Când trase mâna afară, o pană albă, lungă, zbură, căzând la pământ. O ridică şi o ţinu în palma sa privind-o, în timp ce vântul îi şoptea: *„Dragostea trebuie să fie mai uşoară ca un fulg”.* Dev înţelese greşeala făcută. Îi fusese atât de teamă că ar fi putut să o piardă pe Kristi, înot încercase prin toate mijloacele să o lege cât mai strâns de el. Erau într-adevăr legături invizibile, de neexplicat, dar erau legături.

Nu erau precum cele fireşti, prin care natura lega două lebede între ele pe viaţă.

Dar el nu putea să o lege pe Kristi de el. iubirea lui trebuia să fie uşoară ca fulgul, trebuia să-i ofere sentimentul de libertate. Şi când avea să sosească momentul, sper ca ea să pornească în zbor, spre Sud, spre el.

Departe, în Nord, acolo unde oamenii ajung rareori, la capătul lumii, Kristi începu să se liniştească înţelegând ceea ce se întâmplase. Lăsase ca singura ei şansă la fericire să dispară fără a se lupta pentru ea. Lupta pe viaţă şi pe moarte pentru existenţa păsărilor, dacă aceasta era în pericol. Dar pentru dragostea ei de ce nu lupta? Lacrimile îi întunecară privirea. Gând îşi întoarse capul pentru a-şi le şterge, observă aparatul de fotografiat şi videocamera lui Dev, aflate pe locul din spate al avionului. În dorinţa ei de a fugi cât mai departe de el uitase să i le înapoieze. Se gândi că ar putea lua legătura cu el prin radio. Când Dev nu răspunse chemărilor ei, îndreptă avionul spre lacul King, sperând că poate oprise acolo, mai înainte de a porni spre Fairbanks. Nu exista nicio şansă ca avionul ei să-l ajungă pe al lui din urmă.

Când zări lacul gol, orice speranţă i se spulberă şi simţi o adâncă durere.

Dev plecase fără a mai face fotografiile pe care dorise să le arate bunicii sale. O iubea din suflet pe Ducesă şi avea să fie teribil de îndurerat când avea să constate că ajunsese acasă fără fotografii”. *Cel puţin, atât putea să facă pentru el”,* se gândi Kristi, coborând avionul pe apă. Aflată alături de mormânt şi potrivind aparatul de fotografiat, Kristi căută să-şi stăpânească gândurile.

Avu nevoie de toată voinţa de care era capabilă pentru a nu strica pozele.

După ce făcu câteva fotografii, se aşeză alături de gâsca canadiană, lăsându-se în cele din urmă pradă durerii. Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi, legănându-se, îşi plecă capul. Dev ar fi trebuit să facă fotografiile. Acel moment al descoperii mormântului însemnase foarte mult

pentru el şi ea reuşise să distrugă totul.

Fusese blând şi iubitor, afectuos şi ea îi aruncase iubirea în faţă.

Era unul dintre puţinii oameni care ofereau siguranţă şi ea îl alungase.

Un sunet ascuţit rupse tăcerea, ca atunci când o lebădă cântă acel cântec al morţii. Dar nu o lebădă cânta. Kristi ştia mai bine. Ţipătul venise din sufletul ei. Simţea o durere adâncă în piept şi îi gâtul era prins de o gheară dureroasă şi totuşi ea cânta sfâşiată de durere. Îşi găsise perechea. Cum ar fi mai putut trăi fără Dev? Trecu mult timp înainte ca ea să se întoarcă în tabără. Locul rămas acolo unde mai devreme se înălţase cortul lui Dev, ca şi privirea tristă a lui Rex nu făcură altceva decât să adâncească propria ei durere. Peste noapte, în singurătatea ei, hotărî să zboare spre Fairbanks, sperând să-l mai găsească pe Dev acolo. Cel puţin putea să-i mai spună încă o dată cât de mult îl iubea. Dacă între timp plecase, era hotărâtă să-i trimită aparatul de fotografiat şi videocamera prin avionul poştal. După ce luă hotărârea aceasta, adormi.

Se trezi înconjurată de ceaţă. O ceaţă groasă, ce învăluia mica ei lume şi care o făcea să-şi dorească să ţipe de deznădejde. O ceaţă apăsătoare, mută, care îi amintea încă o dată cât de pustie era viaţa în Nord. Urmă o săptămână în care ceaţa nu se ridică niciun moment. Kristi se plimba pe plajă, asculta cântecul cufundărilor solitari şi îşi cerceta sufletul. Singura ei mângâiere era câinele, medalionul de fildeş şi micuţa floare cu petale galbene descoperită între filele jurnalului său. Când ceaţa începu să se ridice, hotărârea ei era luată. Ştia ce trebuia să facă. Avea să plece în Sud şi să ofere o şansă iubirii lor. Dacă Dev încă mai dorea să se căsătorească cu ea, era hotărâtă să accepte, fiind convinsă că puteau să rezolve împreună orice piedică ce se ivea în calea lor. De fapt, amândoi erau luptători, împreună, puteau birui orice obstacol. Dar mai înainte de a porni spre Sud, era hotărâtă să termine numărătoarea lebedelor. Dacă proiectul nu era încheiat, nu

avea să-şi primească banii şi era hotărâtă să nu-şi dezamăgească tatăl, indiferent cât de dornică era să pornească spre Dev.

Trei săptămâni mai târziu, Kristi porni spre Cordova, fericită că lăsa Nordul în urma sa. Chiar şi Muntele Doamnei se acoperise cu un strat de nea în cinstea sosirii ei, observă Kristi aruncând o privire câmpurilor acoperite de zăpadă.

Pentru prima dată, în ultimele săptămâni, zâmbi.

— Am sosit acasă, Rex, se adresă însoţitorului său care se afla alături de ea, în avionul încărcat cu bagaje. Auzindu-şi numele, Rex se ridică şi privi pe geam.

Coborî avionul pe Lacul Eyak şi opri motorul când ajunse lângă limba de pământ. Imediat ce coborî sc. 1 rezi îmbrăţişată cu un singur braţ de tatăl ei. Chiar şi aşa, îmbrăţişarea lui avea forţă, putere. Bărbatul înalt şi blond încă mai inspira putere.

— Este minunat, Kristi, că te-ai întors, o întâmpină Ken Björnson, fără a uita să-l mângâie şi pe Rex.

— Şi tu arăţi minunat, tată. Cum te simţi?

— Minunat. Absolut minunat. Porniră braţ la braţ, ferindu-se de bărbatul care se apropia cu cisterna sa pentru a face plinul motorului avionului din care coborâse Kristi.

— După cum vezi sunt încă dădăcit şi ţinut din scurt. Dar de săptămâna viitoare voi fi din nou liber, numai că am de gând să mă las legat din nou. Mary a fost de acord să-şi unească zilele bătrâneţii de ale mele. Kristi îl îmbrăţişa din nou.

— Mă bucur pentru tine! Era şi timpul să te trezeşti la realitate şi să-i ceri mâna. Dar ce-i cu tine aici? Credeam că eşti în tabăra permanentă.

— N-am putut să stau prea mult timp acolo. Doctorul a vrut să vin pentru un nou consult şi Mary m-a obligat să rămân. Şi nu-mi pare rău, pentru că dacă aş fi plecat, aş fi pierdut spectacolul. Se pare că King are nevoie de tine, spuse el, şi aruncă o privire cercetătoare fiicei sale.

— Cine? Duke? Duke era singurul membru al familiei

King pe care tatăl ei îl cunoştea. De ce ar fi avut King nevoie de ea?

— Nu. Fratele lui. Congresmanul.

— De unde ai aflat despre Dev? întrebă Kristi surprinsă, încercând să nu pară că se simţea vinovată.

— V-am văzut pe amândoi într-o emisiune de televiziune. Te vei căsători cu el? Deodată se simţea lipsită de aer. Încerca să respire încet, rar, pentru a scăpa de durerea din piept.

— Nu ştiu, tată. Sper. Dar în acest moment nu ştiu sigur.

Tatăl său o bătu uşor pe umăr, încercă să spună ceva, apoi o bătu din nou.

— Kristi, pot să-ţi spun un singur lucru: am fost foarte mândru de tine. Eram sigur că eşti în stare să ţii un discurs colosal, dacă îţi pui în gând s-o faci, şi am avut dreptate. Am primit telefoane de peste tot: prieteni care doreau să te felicite, oameni care îţi ofereau slujbe interesante. Nu am ştiut ce să răspund, pentru că nu eram sigur că eşti disponibilă. Kris, ai de gând să lucrezi pentru congresman?

— I-am spus lui Dev că nu voi lucra, dar…

— Poate că e mai bine că nu ai acceptat oferta. Aşa cum merg lucrurile, s-ar putea ca slujba să nu mai existe cât de curând. Ochii albaştri ai lui Ken o priveau cu inocenţa caracteristică unui nou-născut.

— Ce vrei să spui?

— Au spus la televizor că s-ar putea ca fondurile necesare comisiei să fie anulate. Toată săptămâna au avut loc audieri. Mâine este ultima zi. Dar un număr mare dintre oponenţi au… Hei, unde fugi? Kristi se desprinsese de braţul tatălui său şi pornise în fugă spre avion.

— La Anchorage. Vreau să prind avionul din seara aceasta. Telefonează şi roagă-i să oprească decolarea până sosesc şi eu. Mâine trebuie să fiu la Washington.

Nu era convinsă că putea să-l ajute pe Dev, dar ştia că trebuie cel puţin să încerce. Locul ei era alături de el.

— Îi voi telefona lui Frank şi îl voi anunţa că soseşti.

Cel puţin atât poate face şi el, să aibă grijă de unul dintre susţinătorii săi când acesta ajunge la Capitoliu.

Ultimele cuvinte ale lui Ken se pierdură, acoperite de zgomotul motorului.

Dev aruncă o privire vorbitorului, apoi privi în sală pentru a încerca să afle care era efectul cuvintelor rostite de acesta asupra colegilor săi. Se simţea ca şi când luptase într-un lung război şi nu era încă sigur dacă victoria avea să fie de partea sa. Fusese o luptă sângeroasă, fiecare dintre oponenţi fiind bine înarmat, ca şi cel care vorbea în acel moment. În mod surprinzător primise sprijin de la un grup de oameni de afaceri texani, conduşi de Duke şi însoţiţi de tatăl său, a cărui prezenţă în sine avea o mare importanţă. Privirea lui Dev se întoarse asupra vorbitorului şi apoi reveni în sală. O văzu pe Ducesă, pe mama sa alături şi-pe Duke. Mama ţinea strâns mâna tatălui său. Dacă nu s-ar fi aflat în Alberta, Dare ar fi fost şi el de faţă. Totuşi, nu uitase să trimită unul din darurile lui atât de ciudate: o pipă a păcii. Dev era fericit că se împăcase cu tatăl său imediat ce revenise din Nord. Baronul îşi păstrase atitudinea mândră, dreaptă, dar exista totuşi o slăbiciune, o moliciune a musculaturii care amintea de recenta boală. Faptul că înţelese că şi tatăl său era muritor, îi provocase un şoc lui Dev. Dar Ducesa însemna cu totul altceva pentru Dev. Privirea lui urmări osatura fină, pielea netedă şi se bucură de imaginea pe care o oferea femeia încă frumoasă aşezată între tatăl său şi Duke. Insistase să fie şi ea prezentă, şi Dev simţea că o iubea şi mai mult pentru gestul ei. Toţi cei pe care îi iubea erau prezenţi. Cu o singură excepţie. Dacă şi Kristi s-ar fi aflat alături de el, viaţa lui ar fi fost împlinită.

La naiba! Dacă nu se concentra, putea să scape şi ultimele şanse ce i se mai ofereau pentru a face comisia viabilă. Făcu un efort deosebit pentru a se concentra asupra celor spuse de vorbitor şi încercă să numere în gând voturile pro şi contra. Erau sensibil egale. Avea nevoie de câteva voturi pentru a înclina balanţa în favoarea sa. După ce răspunse la toate întrebările

adresate, vorbitorul puse jos microfonul, îşi adună hârtiile şi se îndreptă spre locul său, aflat în ultimele rânduri. În acel moment uşa se deschise şi Frank Tooley, reprezentantul pentru Alaska în Congres, intră, făcând un semn cu capul spre Dev.

Dev ceru să se facă o pauză de cinci minute şi îl urmă pe Frank pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Era nedumerit încă de faptul că prietenul şi susţinătorul său înfocat îl părăsise în acea dimineaţă.

— Vei vedea imediat. Deschise uşa unui birou aflat în apropiere şi, împingându-l uşor pe Dev înăuntru, spuse:

— Voi sta de pază. Şi închise uşa în urma lui.

Dev se uită cu ochii mari la femeia aflată în mijlocul camerei şi simţea că, în sfârşit, soarele începea să strălucească. Kristi se aruncă în braţele lui şi o ridică învârtind-o prin aer.

— Ai venit, Doamne, Kristi, iubirea mea, ai venit! O sărută cu recunoştinţă.

— Aş fi venit mai curând, dar am aflat abia ieri că ai nevoie de ajutorul meu, spuse Kristi cu respiraţia tăiată. Dev îşi lipi capul de tâmpla ei şi murmură:

— Eşti aici, Kristi, şi numai asta contează. Kristi îl strânse în braţe, apoi îşi ridică privirea.

— Nu ştiu dacă îţi pot fi de folos cu adevărat, Dev, dar voi încerca.

— Vrei să spui că vei încerca să vorbeşti în faţa comisiei? Sala este arhiplină. Un zâmbet larg înflori pe faţa lui brăzdată de cele două cute.

— Ştiu. Dar am venit pentru a vorbi.

Avea un aer hotărât şi inima lui era plină de dragoste pentru ea.

— Kristi, iubita mea! Nu trebuia să-mi aduci o asemenea dovadă de iubire. Faci din mine cel mai fericit om din lume, dacă te căsătoreşti cu mine. Şi promit că vei putea pleca în Nord ori de câte ori vei dori. Voi veni cu tine de câte ori va fi posibil şi ne vom lua şi copiii, cel puţin… Kristi opri torentul de cuvinte, sărutându-l.

— Dev, vreau să mă căsătoresc cu tine, să avem copii, să fiu alături de tine şi atunci când vom fi bătrâni, dar…

— Dar te temi că te voi ţine prea strâns legată de mine. Şi nu te învinovăţesc pentru asemenea gânduri, pentru că am vrut cu adevărat să te teg de mine. Nu voi mai proceda astfel, niciodată. În ziua în care am părăsit Nordul, am învăţat acest lucru. Scoase pana din buzunarul de la piept al hainei şi o aşeză în palma ei.

— De acum înainte iubirea mea va fi la fel de uşoară ca fulgul.

Kristi privi pana, apoi îl privi pe bărbatul din faţa ei şi dădu crezare vorbelor lui.

— Va fi o cinste pentru mine să mă căsătoresc cu tine, Dev, imediat ce vom pune bazele comisiei. Dev îi luă mâna liberă şi o lipi de obrazul său.

— Ar fi un mare ajutor pentru comisie, dacă vei vorbi, Kristi, dar nu trebuie…

— Ba da. Trebuie. Ai avut dreptate, Dev. Trebuie să-mi deschid aripile larg şi să zbor. De dragul meu. Dev admiră chipul minunat şi remarcă cu îngrijorare petele viorii din jurul ochilor albaştri. Când văzu strălucirea ochilor ei, se linişti brusc. În ciuda oboselii, Kristi strălucea şi era gata de luptă. Era pregătită să lupte pentru el. Frank ciocăni uşor în uşă.

— Domnule preşedinte, timpul a expirat, zise el deschizând uşa. Te rog să ştergi expresia aceasta de îndrăgostit de pe faţa ta şi să te întorci în sala de şedinţe.

Micuţa noastră Kristi îi va face să se răzgândească curând… Când o conduseră în sala în care se desfăşurau audierile, mintea lui Kristi se goli de orice gând.

„Erau atâţia oameni în jur”, se gândea ea înspăimântată, după ce Dev o lăsă să se îndrepte spre locul său. Kristi se prăbuşi în scaunul oferit de Frank şi aruncă o privire fugară publicului. Brusc, întreaga sală începu să se strângă în jurul ei şi inima începu să-i bată într-un ritm infernal.

— Domnule preşedinte, ştiu că nu este conform regulamentului ceea ce se întâmpla, dar vă cer

permisiunea ca unul dintre reprezentanţii electoratului meu să ia cuvântul, spuse Frank cu glas puternic, sonor, pentru a acoperi orice zgomot venind din sală. Domnişoara Björnson a sosit din Alaska, cu puţin timp în urmă, şi a adus o serie de informaţii foarte preţioase pe care doreşte să le supună atenţiei dumneavoastră. Sunt convins că tot ce doreşte să ne spună va constitui…

Kristi pierdu şirul vorbelor rostite de Frank. Se concentra. Respira încet şi adânc, încercând să îndepărteze pereţii care se tot apropiau de ea.

— Mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră aici, domnişoară Björnson, auzi ea glasul lui Dev. *„Te iubesc!”* strigă sufletul lui. Ca şi când ar fi auzit cuvintele nerostite, Kristi îşi ridică privirea albastră. Era îngrozită.

— După cum mulţi dintre dumneavoastră ştiu, de curând am încercat să o cooptez pe domnişoara Björnson în rândurile comisiei noastre, continuă Dev pentru a-i oferi timp să-şi revină. Dar ţin să vă asigur că prezenţa sa aici, acum, este o surpriză pentru mine, la fel ca şi pentru dumneavoastră. Zâmbi către ea şi spuse:

— Kristi, când eşti pregătită poţi începe. Dar Kristi continua să-l privească mută, ca şi când toate acele vorbe pe care le scrisese şi le repetase în avion o părăsiseră.

Uitase să-şi arunce o privire şi pe propriile notiţe. Nu se gândea decât la un singur lucru: nu trebuia să-l dezamăgească pe Dev. Acesta zâmbea şi cutele din jurul ochilor şi a gurii erau tot mai proeminente. În acel moment congresmanul de Texas făcu un lucru care stârni uimire în rândul publicului şi despre care avea să se vorbească multe săptămâni în şir la Washington: se aplecă uşor înainte şi cu mâinile vârâte sub braţ începu să-şi agite coatele.

„Am încredere în tine”, spunea privirea lui. Poţi să vorbeşti.

Kristi auzea gândurile lui, ca şi când le rostise cu glas tare. Văzu semnul încurajator făcut de el, amintindu-i de zborul puiului de bufniţă. Zâmbi amintirii… În adâncul sufletului simţi o undă de curaj care o însufleţi.

„Eu sunt vântul”, părea să-i şoptească Dev.

Zâmbetul îi deveni tot mai larg. Atinse cu mâna medalionul de la gât.

„Te iubesc”, spuse ea în gând.

— Te iubesc, Kristi. Şi aştept să-ţi iei zborul. Dev flutură din nou braţele. Kristi luă microfonul în mână, îşi deschise larg aripile şi porni în zbor.

SFÂRŞIT